24

SERIE NOUA

ENIGMA

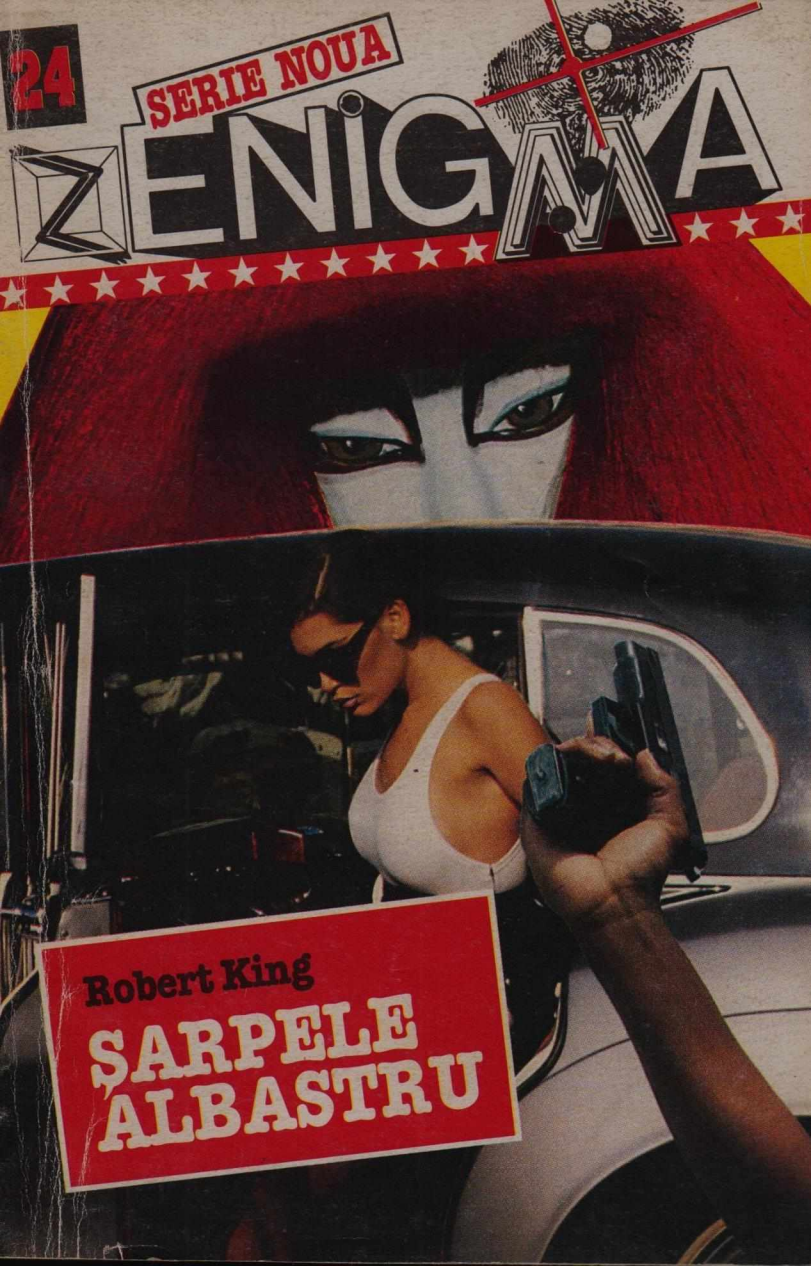

Robert King

ȘARPELE ALBASTRU

ROBERT KING

ŞARPELE ALBASTRU

ÎNTÂMPLĂRILE DIN ACEST ROMAN SE BAZEAZĂ PE ELEMENTE ABSOLUT AUTENTICE, CULESE DIN VESTITELE DOSARE ROZ ALE POLIŢIEI JUDICIARE.

ROBERT KING

ȘARPELE ALBASTRU

Traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

Editor : ZAMFIR M. RUSU
Coperta de : GH. BALTOC

ISBN : 973-9127-17-7

PROLOG

De câteva secunde, tobele, cimbalele şi gongurile se întrerupseseră brusc. În sala cufundată în întuneric nu pâlpâiau decât luminiţele de la lămpile aşezate pe fiecare masă.

Deodată se aprinse un proiector, extrăgând din întuneric corpul palid şi gol al unei tinere femei ce stătea în picioare pe podiumul central.

— E Stili, şopti Van Heist însoţitorilor săi. Acum să vedeţi !

Erau patru, aliniaţi de-a lungul barului, în partea cea mai întunecoasă a sălii. Patru bărbaţi cum nu se poate mai diferiţi. Van Heist era un olandez gras, Albin Morel, zis Roberto, un francez din Paris care se îmbrăca la Londra, Paul Callari, căruia i se mai zicea şi „Marsiliezul", şi Li-Tyang, un cantonez, patronul localului *APHRODITE CLUB*, un *live-show* dintre cele mai frecventate din Oude Zijds Achterburgwal, celebrul cartier fierbinte al Amsterdamului, unde sex-shop-urile, cinematografele şi teatrele porno se succedau fără întrerupere.

Mai adineauri, în timp ce sala de *APHRODITE CLUB* se umplea pentru prima „şedinţă" a serii, barmanul, un bărbat scund cu părul atât de spălăcit încât părea decolorat, pusese în faţa fiecăruia dintre ei un pahar cu băutură. Nici unul nu se atinsese însă de pahar. Aceşti patru domni, aflaţi împreună doar din cauza activităţii lor comune — exploatarea viciului în formele lui cele mai variate — nu veniseră acolo să bea, să se distreze sau să-şi potolească curiozitatea lascivă, ci să discute afaceri.

Numai Van Heist, garantul localului și înlocuitorul obișnuit al lui Li-Tyang, insistase ca ceilalți să asiste la spectacolul pe care el îl cunoștea pe de rost iar ceilalți, din motive diferite, sfârșiseră prin a accepta.

Semnalul unui cimbal răsună agresiv și prelung. Apoi, în liniștea care se lăsase din nou, se auzi o melodie plăpândă de flaut, discretă și ușoară, dar atât de „acidă" încât agasa dinții.

— Da, repetă Van Heist. O să aveți ce vedea.

Un murmur de nerăbdare se ridică din rândul publicului, în timp ce pe podiumul matlasat, Stili, foarte domol, se ondula în ritmul melodiei sacre.

Era o asiatică foarte tânără, scundă și delicată, cu niște sâni mici cu sfârcurile ridicate, un pântece plat, coapse lungi și un pubis umflat, total depilat. Părul negru îi încadra fața trunghiulară cu ochi nepăsători

Din umbră țâșni fasciculul unui al doilea proiector. Din rândurile asistenței se auzi un murmur prelung, întrerupt de strigătele slabe ale femeilor.

Dinspre tavanul rămas în întuneric, cobora încet, ondulându-se sacadat, un piton regal, splendid pătat cu ocru și bun.

Tânăra femeie întinse brațele. Reptila își ridică capul și păru că ezită. Tânăra o prinse cu amândouă mâinile și o trase spre ceafă.

Șarpele se lăsă dintr-o dată peste ea, făcând-o să se încovoaie sub greutatea lui, dar coada animalului începuse deja să se înfășoare, înlănțuind-o.

Flautul își continua melopeea sfredelitoare — trei note, mereu aceleași, la limita suportabilului. Stili, arcuită spre spate cu o legănare ritmată a întregului corp, părea că dansează cu pitonul, al cărui cap ridicat se balansa în fața ochilor ei.

Încet, tânara femeie se lăsă treptat pe vine. Printre spectatorii din față se auzi un murmur. Podiumul începu să se rotească foarte ușor, astfel încât toată lumea să-i poată vedea în întregime feminitatea exibată impudic, umedă și trandafirie ca o scoică atunci scoasă din mare.

Șarpele se încolăcise complet în jurul ei, cuprinzându-i talia într-o strânsoare monstruoasă, iar lumina pro-

iectorului făcea să-i scânteieze inelele marmorate cu plăcuțe din aur.

Glasul sur al unei tamburine însoțea acum stridența enervantă a flautului. Două chelnerițe cu rochii lungi, chinezești, strâns închise la gât dar despicate până la talie, treceau în tăcere printre mese cu un alt rând de băutură.

Pe podiumul pivotant, Stili, cu fața extatică, lăsa mica limbă vibratilă a șarpelui să-i mângâie cu dragoste sfârcurile sânilor, apoi obrajii și pleoapele.

Ațâțată, o femeie lăsă să-i scape un suspin în tăcerea care se lăsase brusc.

Stili își strecură ușor degetele în jurul capului prelung al animalului, apoi îl făcu să-i pătrundă în întregime în gură, aspirându-l cu buzele rotunjite.

În fundul sălii, lângă bar, congestionat la față, Van Heist tuși ușor.

— Acum..., șopti el. Acum e cel mai frumos.

Stili scoase în sfârșit capul șarpelui din gură și se culcă pe spate, cu coapsele ușor desfăcute. Apucă coada tremurătoare a animalului și și-o introduse în sex, făcând-o să se miște înainte și înapoi cu în gâfâit ritmat.

Albin Morel, cunoscut aici cu porecla de Roberto, se uită la cadranul luminos al ceasului de la mână.

Li-Tyang, care stătea lângă el, îi remarcă gestul și își întoarse spre musafir fața sa palidă, veșnic zâmbitoare :

— Nu vrei să vezi urmarea ? zise el pe un ton șuierat. După aceea va veni o altă fată și doi bărbați... (Își înăbuși un mic râs necuviincios.) Și mai e și un câine... un câine foarte mare. Aici oamenilor le place mult... câine mare...

Roberto dădu din umeri fără să lase să se vadă nimic din dezgustul profund pe care îl avea pentru acest gen de exhibiții.

— Așa ceva se face și la noi, zise el. Și nu de ieri, de azi.

Chinezul zâmbea întruna.

— Cum dorești, cum dorești... Acum putem merge în birou...

Făcu un semn barmanului albinos care se duse să deschidă o ușă aproape imposibil de observat în catifeaua care acoperea peretele.

— Pe aici, domnilor, vă rog, murmură Li-Tyang. Pe aici.

Unul câte unul, cei patru bărbaţi părăsiră în tăcere sala.

*
* *

Claudius Haasen închise încet uşa capitonată cu catifea neagră, apoi goli cele patru pahare abandonate într-un recipient special, evitând să lovească tejgheaua. De trei luni de când comisarul special Van Zwendel, de la brigada Străini şi Imigraţie a Poliţiei regale olandeze, îl însărcinase pe el, inspector clasa a doua, căsătorit, tată de familie şi bun presbiterian, să ocupe acest loc de barman la *APHRODITE CLUB*, învăţase cât de mult detestau clienţii să fie deranjaţi de cel mai mic zgomot în timpul contemplării lor morocănoase.

Gemetele ascuţite ale fetei de pe podium, care mima de ceva timp extazul cel mai disperat, îl făcură să tresară de ruşine. Era oare cu putinţă ca Dumnezeu să fi făcut acest gen de creaţie după imaginea lui divină ? Devenise oare Amsterdamul un Babilon, un oraş pierdut, pradă orgiei şi unor moravuri în afara naturii ?

Acel şarpe, acel animal scârbos, instrument al lubricităţii, era însăşi imaginea diavolului... a demonului din Biblie... Claudius Haasen suspină. Ce putea el, o modestă mână de ţărână, altceva decât să-şi facă meseria cu conştiinciozitate şi să-şi îndeplinească cât mai bine misiunea pe care o primise de la superiorul său ?

Numai că, în ciuda aparenţei anodine, misiunea nu era deloc simplă. Trebuia să strângă cât mai multe elemente despre activităţile clandestine ale lui Li-Tyang, pe care comisarul îl considera ca fiind în Olanda veriga principală a unei mari reţele care introducea în Europa emigranţi asiatici, bărbaţi sau femei, ca să-i arunce după aceea în ghearele prostituţiei. La Amsterdam, restaurantele indoneziene, amintire a puterii coloniale olandeze, mişunau deja de astfel de indivizi.

Numeroase localuri — fie că era vorba de „erotik centers", de „agenţii de contact", de cluburi de masaj, de ba-

ruri „vesele", de cabarete sau de *live-shows* — foloseau un mare număr de „personal galben" pe care poliția nu reușea să-l țină sub control. Natural că o astfel de proliferare nu se datora hazardului și se subînțelege o influență exclusivă a lumii viciului, cu corolarul ei de trafic de influență, de presiuni și de intimidări...

Dar Ly-Tyang era o vulpe bătrână, și Claudius Haasen nu reușise încă să-l prindă cu nimic... Totuși, era posibil ca mica reuniune din seara aceea, care grupa câțiva din marii „boși" ai profesiei, să ducă la unele descoperiri...

Claudius așa spera.

Toba, gongurile și cimbalele își reluaseră hărmălaia. Prima parte a spectacolului se terminase. Claudius Haasen alinie pe bar vreo treizeci de pahare, le umplu pe jumătate cu cuburi de gheață, completându-le apoi cu o doză modestă de whisky prost și ieftin. În timpul pauzelor scurte, fetele serveau din nou băutură la mese și trebuia ca totul să fie pregătit...

Claudius puse sticlele goale sub tejghea, se ridică și tresări. În fața barului stătea Angelo, un italian mic de statură, cu fața osoasă și o privire de ucigaș, care de două săptămâni nu-l mai părăsea pe patronul Li-Tyang.

Probabil că fusese ascuns pe undeva prin sală. Claudius Haasen nu-l auzise apropiindu-se. Nu-l auzea niciodată pe Angelo când se apropia, căci italianul se deplasa mai ușor decât o pisică.

— Toarnă-mi un păhărel, îi zise Angelo.

Haasen îi împinse în față unul din paharele umplute, dar italianul îl fixă imediat cu ochii lui strălucitori.

— Mă iei drept un tolomac ? D'ăla bun și fără gheață !

Fără să răspundă, polițistul-barman umplu un pahar cu McCallan și începu să lustruiască un vas pentru prepararea cocteilului, de care nu avea însă nici o nevoie.

Bărbatul acela îl neliniștea. Brigada îi trimisese antecedentele. Angelo Tirona nu avusese niciodată de-a face cu justiția olandeză și era rezident legal în țara respectivă. Numai că făcuse închisoare în Franța și era bănuit că asasinase două persoane în Germania și cel puțin trei în Italia.

De câteva zile Claudius Haasen avea impresia că Angelo îl supraveghea. Acum i se părea că italianul se uita prea

fix la cutia metalică din spatele barului unde se aflau toate conexiunile instalației electrice a localului.

Cu siguranță că era numai o părere, dar polițistului nu-i prea plăcea. Bineînțeles, nu exista nici un motiv ca italianul să-și închipuie că ascunsese acolo, printre cabluri, întrerupătoare și relee, mica lui instalație personală...

Specialist în electronică, inspectorul Haasen băgase imediat de seamă că localul, barul și biroul personal al lui Li-Tyang erau împânzite cu microfoane, ale căror circuite mergeau spre un aparat de înregistrare perfecționat, instalat într-o încăpere de la subsol și a cărei cheie nu o deținea decât proprietarul. Claudius reușise să repereze sub podea sistemul central de racordare și branșase acolo circuitul pirat, legat la un magnetofon cu o mare autonomie, care se declanșa la impulsurile sonore ale liniei principale.

La trei dimineața, ora închiderii localului, Claudius punea pe trotuar pubelele pline cu sticle goale. Și profita de acest lucru ca să plaseze și caseta înregistrată, pe care o strecura într-o sticlă de plastic portocalie, foarte ușor de recunoscut de colegul care venea puțin după aceea s-o ridice.

Până acum, acest sistem ingenios nu captase decât conversații comerciale normale și câteva convorbiri telefonice în chineză, la care secția de traduceri încă mai lucra și acum.

Angelo Tirone își terminase paharul și stătea acolo nemișcat, cu fața la bar, în timp ce chelneriţele, asemenea unor fantome de mătase neagră, veneau să-și încarce tăvile. Spectatorii din sală erau tăcuți, așteptând cu o nerăbdare febrilă reluarea programului.

Pentru prima dată Claudius Haasen dorea reluarea cât mai repede a programului, căci privirea fixă a italianului îl stingherea.

Arătă cu bărbia spre paharul gol :

— Mai doriți unul ? propuse el pentru a rupe tăcerea care devenea apăsătoare.

Angelo scutură din cap.

— Nu.

După aceea luminile se stinseră și se auziră câteva acorduri de harpă. Italianul se întoarse la locul lui la fel de tăcut după cum venise.

— De s-ar termina mai repede toate astea..., murmură inspectorul Claudius Haasen suspinând adânc.

„Toate astea" se terminară pentru el marțea următoare...

Ca de obicei, Claudius Haasen își făcuse ordine la bar și dusese sticlele goale la pubelele de pe trotuar. Nu mai strecurase și punga de plastic portocalie. Cu o zi înainte scosese din cutia electrică magnetofonul ascuns acolo, dar nu putuse demonta instalația din subsol. Îi dăduseră un ajutor de barman, un asiatic, care se ocupa de aprovizionare, și Claudius nu mai avea nici un motiv să coboare în pivniță.

Era trecut de trei dimineața când se urcase pe bicicletă pentru a se întoarce acasă, undeva pe lângă Prinsengracht. Ceața aproape se dispersase și se anunța o noapte călduță. Traficul era extrem de scăzut la ora aceea iar străzile arătau pustii.

În douăzeci de minute ajunse la locuința sa, situată la limita cartierelor moderne, lângă canalul de centură.

Ca în fiecare *noapte,* intră în curtea plină de flori și se duse să-și lase bicicleta în garajul de la subsol. În zori lumina nu funcționa și Claudius Haasen ezită câteva secunde clipind de mai multe ori.

De aceea abia dacă zări silueta care îi apăru în față pe neașteptate. Totuși înregistră un șuierat ușor urmat de un zgomot slab de sticlă spartă. Au fost ultimile lucruri de pe lumea aceasta de care și-a mai dat seama.

Îl învălui un nor sufocant. Vru să strige, dar nici un sunet nu-i ieși printre buze. Se prăbuși fără să scoată un geamăt și din nări i se prelingea un firișor de sânge.

Angelo Tirone trecu peste cadavru fără cea mai mică emoție, traversă curtea și se întoarse liniștit la mașina parcată trei blocuri mai departe. În drum se descotorosi de tubul pe care îl avea în mână — un tub metalic doar cu foarte puțin mai mare decât ambalajul unui trabuc —

aruncându-l într-o gură de canal. Apoi, înainte de a demara, respiră vaporii dintr-un mic inhalator de buzunar.

Adineauri își ținuse respirația și nu risca mare lucru. Dar era mai bine să fie prudent...

* * *

Acum era un alt barman în spatele tejghelei mici de acaju de la *APHRODITE CLUB*. Un asiatic. Sala era plină ca în toate serile. Puteai să vezi mai ales bărbați, dar și femei care își lăsau blana de vizon la garderobă.

O lumină albăstruie se revărsa asupra podiumului încă gol. Peste câteva clipe va începe a doua parte a spectacolului. O fată, doi băieți, un câine... În acel cartier al Amsterdamului — acest oraș cu două fețe, esențialmente burghez și în același timp capitală europeană a drogului, a pornografiei, a depravării, a sodomiei — zeci de astfel de localuri prezentau spectacole asemănătoare. Se făcea noapte. Pe vechile străzi, unde Rembrandt și-a plimbat poate pașii și fantasmele, prostituatele își așteaptă clienții la ferestre, tricotând sau citind. În cluburile de „gay", homosexualii dansau între ei cu o seriozitate grotescă, după ce plăteau intrarea de șase florini. Pe Dam, chiar lângă Palatul Regal, drogații se lăfăiau întinși pe jos, ca niște deșeuri pe care nici un măturător n-ar îndrăzni să le strângă. În port, în fața localurilor pentru marinari, o bătrână agita un clopoțel și psalmodiază cu o voce ascuțită : „Dumnezeu vă vede... Dumnezeu vă vede..."

Era primăvară.

* * *

Exact zece zile mai târziu, într-un birou confortabil de la Quai des Orfèvres, ale cărui ferestre dădeau spre frunzișul tânăr și fraged al copacilor din piața Dauphine, comisarul divizionar Paul Charpin termina lectura unui raport trimis de secția Interpolului. Un moment rămase

nemișcat, cu sprâncenele încruntate, sugându-și pipa goală, cu un șuierat dezagreabil. Apoi ridică capul.

Era un bărbat masiv, între două vârste — mai aproape de a doua — cu un cap mare ca de buldog, cu un ten bronzat, o mustață căruntă și ochii atenți ai cuiva care, de multă vreme, nu-și mai face iluzii nici despre lume, nici despre contemporanii săi. Poate că într-o oarecare măsură era de vină și postul lui de „mare patron" al Poliției de Moravuri.

După un moment de gândire luă iar în mână telegrama albastră ce însoțea dosarul și reciti adresa :

„Serviciul de Comunicări. 15 aprilie, orele zece și un sfert.

Interpol Amsterdam către Interpol Paris. Aviz de cercetare și cerere de supliment de anchetă..."

La prima vedere nu era decât o hârtie oficială, ca multe altele care îi treceau zilnic prin mână, și totuși comisarul divizionar Paul Charpin presimțea că o mare avalanșă de buclucuri îi va cădea pe cap peste puțină vreme. Evident, se putea înșela, dar...

Ridică receptorul telefonului de interior și apăsă un buton de claviatură.

— Pierre ? Aici e Charpin. Poți să vii imedit ? Și dacă Gribovitch e acolo, poți să-l iei cu tine !

Comisarul principal Pierre Griffon, un tip de cincizeci de ani, tare ca stânca, — conducea, în cadrul Poliției de Moravuri, un mic serviciu aproape autonom destinat rezolvării discrete și rapide a unor afaceri spinoase — așeză domol receptorul în furcă.

— Gribo ! strigă el spre unul din separeurile în care era împărțită încăperea pusă la dispoziția sa de administrație. Gribo ! Vrea să te vadă Divizionarul... Pune-ți pe recepție micile celule cenușii !

Cel interpelat țâșni din „vizuina" lui ca un arc. Era un om scund, cu fruntea lată și părăsită de păr, al cărui nas lung de tapir era constant „călărit" de niște ochelari de miop cu lentile groase. În ciuda acestui fizic cel puțin ingrat, inspectorul Alex Gribovitch era unul din cele mai bune elemente ale acelui „comando special" condus de Pierre Griffon. Gribo se dovedea neîntrecut când trebuia

să meşterească ceva şi era dotat cu o memorie uluitoare care făcea din el un adevărat fişier viu.

— Ce s-a întâmplat, şefule ? întrebă el.

Pierre Griffon nu trecuse niciodată drept un model de amabilitate dar, de când se hotărâse să fumeze mai puţin, caracterul lui, şi aşa dificil, nu mai dăduse nici un semn de ameliorare.

— De unde vrei să ştiu ! O să vezi şi tu aşa cum o să văd şi eu ! bombăni el.

Paul Charpin, care îi aştepta în uşa biroului, le strânse mâna cu căldură.

— Îmi pare bine să vă văd pe amândoi, zise el. Tocmai am primit o sinteză de la Interpolul din Amsterdam prin Interpolul francez, şi cred că foarte curând o să avem o grămadă de treabă...

Bătu uşor cu palma dosarul de pe birou şi continuă :

— Aşezaţi-vă, să vă spun cum stau lucrurile... De fapt, totul începe cu chinezii...

— Chinezii ? îl întrerupse Griffon.

— Asiaticii, dacă preferi aşa. Nu e pentru nimeni un secret că de câţiva ani buni Europa occidentală este ţinta unui important curent de emigraţie asiatică. Numai în Franţa sunt între cincisprezece şi douăzeci de mii de chinezi veniţi nu se ştie de unde, dar care şi-au obţinut viza franceză la Hong Kong. Aşa că nimeni nu ştie exact cu ce se ocupă. La Amsterdam, autorităţile au fost alarmate de acest fenomen după ce au remarcat proliferarea prostituatelor şi homosexualilor asiatici. Olandezii au ajuns la concluzia că probabil există o nouă filieră de imigraţie clandestină foarte bine organizată.

— Exact, interveni Griffon. Am citit o notă a ministrului în această privinţă. Numai că la noi aceşti galbeni nu...

Paul Charpin făcu un gest.

— Deocamdată, Pierre, căci ai să vezi urmarea. Inspectorii din brigada olandeză de imigraţie au pus sub supraveghere în ultima vreme un chinez important, pe nume Li-Tyang, proprietarul mai multor localuri specializate din cartierul fierbinte al Amsterdamului. Au instalat un sistem de ascultare şi au avut norocul să dea peste ceva interesant.

— Ce anume ?

— Nici mai mult nici mai puțin decât o reuniune la care au luat parte doi „boși" ai lumii interlope. Paul Callari, zis Marsiliezul, care controlează aproape toată prostituția de pe Coasta de Azur, și Albin Morel, mai cunoscut sub numele de Roberto.

Griffon tresări.

— Roberto ! A trecut ceva timp de când nu s-a mai auzit de el. Dar, după câte știu, nu s-a băgat niciodată în prostituție.

Albin Morel, fost sergent paraşutist, dezertor după puciul de la Alger, nu avea reputația unei lichele ca ceilalți. Refugiat mai întâi în Spania, Morel trecuse după aceea în Italia unde organizase, aproape în mod militar, jefuirea caselor de bani ale unor bănci, fără ca cineva să-i poată dovedi vreodată în întregime vinovăția. După aceea, trăise în Germania unde fusese arestat, evadase, se întorsese în Franța, fusese din nou arestat, apoi eliberat în urma unei hotărâri care îl scotea de sub urmărirea justiției... Și serialul continua, mereu jalonat cu „achitări din lipsă de probe" sau „neurmărire în justiție". Lumea interlopă îl considera un „om cu greutate", iar poliția o „oaie neagră".

Gribovitch, care încă nu spusese nimic, tuși ușor.

— Roberto nu se ocupă de prostituție, zise el, dar e prieten cu frații Zanum. S-au cunoscut în Spania. S-ar părea că a devenit „consilierul" lor, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Comisarul Griffon dădu din cap. Frații Zanum, o familie repatriată din Algeria, reușise, de câțiva ani, să tragă foloase de pe urma șantajului și a intimidării în majoritatea hotelurilor și barurilor dubioase, a caselor de rendez-vous și cluburilor de întâlnire din centrul Parisului. În ultima vreme umbla vorba că în sfera lor intraseră și câteva hanuri înalt specializate de la periferie. Erau temuți în lumea interlopă și li se zicea „Împărații curvelor".

Cu ochelarii ridicați pe frunte, Paul Charpin își reluă expunerea :

— După părerea poliției olandeze, și pentru asta ne previn, Li-Tyang le-a propus celor doi francezi o asociere. Se oferă să le furnizeze un personal asiatic specializat în toate formele de prostituție. Nu cere decât un procentaj minim și, pe de altă parte, se angajează să înapoieze o

parte din beneficiul localurilor pe care grupul lui le-ar putea deschide pe teritoriul nostru. Nu cere în schimb decât o acoperire oficială în fața autorităților, adică prostituția recunoscută ca meserie, pentru a obține vizele de intrare ale „personalului" și o modestă contribuție [illegible] tuielile de călătorie. Natural, după părerea olandezilor, Marsilieżul și Roberto ar fi acceptat...

Pierre Griffon ascultase cu multă atenție.

— Mda ! zise el cu sprâncenele încruntate. Ar trebui să ne așteptăm la debarcarea unui întreg contingent de târfe asiatice, lucrând cu preț redus, ceea ce va duce la o creștere și mai mare a beneficiilor acestor domni.

Charpin îl aprobă clătinând din cap.

— Și ăstă nu e decât un aspect al problemei. Cum „micii patroni" și câteva grupări puternice, precum lyonezii și corsicanii, par a fi fost lăsați în afara combinației, în mod logic se poate conta pe o reacție din partea lor. De aici, riscul unei noi înfruntări între bandele rivale, ca războiul pe care l-am cunoscut în anii șaizeci.

Charpin părea copleșit de această perspectivă, și vorbele lui Gribovitch nu-l înseninară deloc :

— Într-un fel, remarcă tânărul, situația este aproape asemănătoare cu cea creată de organizația lui Von Aren, atunci când a vrut să controleze piața viciului în Franța. Pentru că, nu-i așa, odată intrați în circuit chinezii...

Charpin ridică brațul.

— Nu vorbi de o nenorocire, mai ales că n-am terminat. Interpolul din Amsterdam ni-l semnalează în anturajul lui Li-Tyang pe un nume Angelo Tirone. de origine italiană dar născut în Franța. După părerea lor, acest tip ar fi un soi de ucigaș internațional, lucrând cu „contract" pentru diferite bande sau pentru persoane particulare. În felul acesta ar fi operat în Italia și Germania. Ne cer să facem cercetări în privința lui.

Gribovitch își luase aerul lui inspirat :

— Tirone... Tirone... Ia stăți, zise el cu o voce care prevestea ceva interesant. Ar trebui să verific în „catastif", dar cred că acest tip a fost condamnat în Franța acum câțiva ani. Dar nu prea mai știu pentru ce...

— Lasă, îl întrerupse Griffon, nu e nevoie să te dai iar mare. O să cauţi şi o să-mi aduci o notă în dublu exemplar.

Se întoarse spre superiorul său.

— Gata, Paul, s-a terminat ?

— Ba nu, răspunse Charpin cu un accent aproape comic. A rămas lucrul cel mai grav, mai ales pentru olandezi. Inspectorul care avea misiunea să-l supravegheze pe Li-Tyang, un anume Claudius Haasen, a decedat brusc în împrejurări bizare.

— Asasinat ! exclamă Griffon.

— La prima vedere, nu. Un accident cardiac. În fiecare zi, spre dimineaţă, Haasen se întorcea la el acasă cu bicicleta. În urmă cu trei nopţi s-a dus să-şi pună bicicleta în garaj şi s-a prăbuşit la pământ. Nevasta lui a dat peste el câteva ore mai târziu. Era mort...

— Autopsia ? întrebă Griffon.

Charpin dădu din umeri.

— Nimic revelator. „Ateromatoză accentuată a arterelor coronariene", au diagnosticat medicii. Dar cum Haasen îşi prevenise şefii că se temea să nu fi fost descoperit tocmai de Tirone, s-a procedat la prelevări de organe şi laboratoarele au întreprins analize extrem de complicate ale căror rezultate nu sunt încă cunoscute.

Gribovitch se încruntase. Griffon se uită la el, dar inspectorul rămase tăcut.

— Asta e toată afacerea, conchise Charpin lovind uşor cu palma peste dosar. Deocamdată nu văd ce putem face. Doar să prevenim pentru orice eventualitate poliţia de frontieră şi serviciile de imigrare...

Se întrerupse şi suspină.

— În fine, copii, reluă el, concluzia sună ca vechiul nostru proverb : „Un curcan prevenit, face cât doi". De obicei buclucurile ne cad în cârcă fără să fim anunţaţi. De data asta avem noroc. Dar ne putem aştepta şi la mai rău.

I

Un nor de insecte minuscule dansa în lumina felinarelor şi, după toate aparenţele, aceasta era singura prezenţă vie pe strada liniştită a acelui cartier din Auteuil. Încă nu era miezul nopţii, dar începuse deja să se răcorească.

Ascuns sub un portal, perfect invizibil pentru ocupanţii foarte rarelor vehicule, Dédé Ţicnitul îşi ridică gulerul de la geaca de imitaţie de piele. Nu se gândea la nimic, doar că i se părea un cartier mişto şi că nu era o noapte rea pentru stat în ascunzătoare.

O maşină se apropie în tăcere şi se opri chiar în faţa portalului unde se ascunsese el. Se uită la ceas... douăsprezece fix... Veniseră pentru el.

Din maşină coborî un bărbat care se îndreptă spre el. Era mic de statură, slab, îmbrăcat cu un impermeabil de culoare închisă. Dédé Ţicnitul nu-l cunoştea.

— Tu eşti Dédé ?

Necunoscutul avea un accent italian destul de pronunţat.

— Mda, eu sunt.

— Spune !

— Tipul şi gagica au sosit acum o jumătate de oră. Veneau dinspre strada Michelangelo. Asta e tot.

— Bine, zise necunoscutul. Ştii ce ai de făcut ?

— Mda... După ce iese tipul aştept exact două minute, apoi urc la etajul trei şi fac treaba. Aveţi cheia şi şmecheria aia ?

Necunoscutul îi întinse mai întâi două chei mici şi plate, apoi o armă automată pe care Dédé o vârî în buzunar cu o satisfacţie vizibilă.

— Nu e încărcat, precizează necunoscutul. În felul ăsta n-ai să te poți ține de glume. Nu întârzia. Știi cum să ieși din clădire ?

Dédé Țicnitul încuviințează dând din cap.

— Mda. Chinezoiul mi-a explicat și am făcut reperajul ieri seară.

Necunoscutul se încruntă.

— N-ar fi trebuit.

Dédé dădu din umeri.

— Nu m-a văzut nimeni. Sunt sigur de asta.

Necunoscutul ezită o clipă, apoi mormăi :

— Bine... Și fără tâmpenii, da ?

Ridicase puțin capul și Dédé îi zări mai bine fața. O față osoasă, un nas mare și niște ochi negri care străluceau în umbră.

— Da, zise el. Știu. Nu șterpelesc nimic din casă. Nici măcar o mandarină... (Rânji, mândru de subtilitatea lui.) Așa mi-a spus mandarinu'... După aia orăcăi la Radio... Caraghioasă chestia asta cu orăcăitul la radio, nu ?

Necunoscutul îl fixă cu ochii lui duri.

— Caraghioasă sau nu, asta e situația. Unde ești în seara asta ?

Dédé recită :

— La bal cu gașca, la Montrouge. Cinșpe' ar putea să jure, chiar și lăutarii.

— Bine. Uiți totul și-ți ții gura. Altfel...

Dédé Țicnitul îi înfruntă privirea.

— Pe bune, am înțeles. Nu e cazul să mă dădăcești.

Necunoscutul nu răspunse. Îi întoarse spatele și se urcă în mașină — un Ford Taunus mare care demară imediat.

— Nu prea e vorbăreț, gagiu', mormăi Dédé.

Dădu cu nepăsare din umeri, apoi se ghemui în colțul lui și începu să aștepte.

* * *

Ca totdeauna când făcea dragoste, Irène lăsa lampa de la capătul patului aprinsă. O lampă cu abajur, stil rococo — ca de altfel mobilierul din întreaga cameră — care proiecta pe pereţi o lumină difuză.

Albin Morel, căruia majoritatea prietenilor îi ziceau Roberto, întoarse capul să evite acea lumină prea puternică.

— Te-ar deranja dacă uneori ai pune o lampă mai slabă ? mormăi el. Asta îmi bate tare în ochi !

Irène de Mauge râse scurt şi îşi vârî unghiile în ceafa amantului ei. Când îi vorbea pe tonul ăsta simţea că se topeşte...

— Ştii bine că-mi place să te văd când facem asta, pledă ea.

Albin dădu din cap ca cineva care acceptă capriciul unui copil prea răsfăţat.

— Ei da, ştiu ! Ca să vezi în oglindă, nu ?

Irène se înfioră. O oglindă lungă, fixată pe perete, în fundul alcovului, te lămurea perfect despre gusturile deosebite ale tinerei femei.

Bărbatul îşi aruncă privirea în oglindă şi îi urmări rotunjimile corpului. Apoi, cu un zâmbet sigur, de proprietar, îşi puse mâna mare şi puternică pe şoldul ei.

— Mda, zise el cu un' ton tărăgănat. Eşti o puştoaică frumoasă, nimic de zis...

Complimentul şi mai ales sunetul nonşalant al vocii lui o făcu pe tânăra femeie să se lase pe spate.

— Vino, murmură ea. Oh, vino...

Dar lui Albin Morel îi plăcea *gradaţia* în dragoste. Îşi apăsă mâna pe capul cu păr blond şi îl forţă să se încline spre pântecele lui...

— Mai întâi distrează-te puţin... e mai puţin sălbatic.

Irène întoarse capul şi privirile li se încrucişară în oglindă. Ceea ce citi în privirea amantului şi imaginea poziţiei umilitoare a propriului ei corp o făcură să cadă în transă. Surâse cu un aer de înţelegere, ascultătoare şi complice. Albin o apăsă mai tare pe ceafă. Ea se supuse,

venind singură în întâmpinarea dorinței orgolioase a virilului ei amant.

El se arcui dar ca se lăsă mai grea să-l facă să stea nemișcat. Albin simțea rotunjimea tare a sânilor strivindu-i-se de coapse, dulcea mângâiere a părului blond pe burtă, atingerea ușoară a degetelor ei, urmată în curând de o mângâiere agasantă. Morel suspină. Femeia îi căută din nou privirea în oglindă.

— Îți place ? întrebă ea cu jumătate de glas.

— Știi bine, nu ?

Albin, cu privirea fixată pe imaginea erotică din oglindă, se lăsa în voia ei cu un calm olimpian și își zicea că era al naibii de dotată pentru fantezii „mica doamnă de..."

O „pescuise", așa cum zicea chiar ea, în cursul unei reuniuni simandicoase, la Neuilly, mai mult ca să-l necăjească pe tipul tânăr cu care venise decât pentru altceva, și fusese aproape dezamăgit când ea acceptase fără fasoane să „bea un ultim pahar" la reședința lui de pe bulevardul Gouvion-Saint-Cyr.

Tânăra i se dăruise imediat cu o înfrigurare, o impudoare carnală și o violență care îl uluise... De altfel, fusese și mai stupefiat când, după ce făcuseră dragoste, cu corpul încă cuprins de febră, se lipise de el și îi murmurase la ureche :

— ...„Roberto"... iubitul meu Roberto...

Crezuse imediat că a căzut într-o capcană și încremenise.

— Roberto ? De cine vorbești ?... Mă iei drept altul sau îți bați joc de mine ?

Tânăra femeie tremura de excitare.

— Nu te neliniști... Paul (stăpânul casei unde se întâlniseră) mi-a spus cine ești... Înțelegi că pentru mine, un bărbat cum ești tu e ceva ciudat... Și atât de excitant.

Albin își revenise cu greu.

— Oh, știi, spusese el în cele din urmă, puțin jenat, nu trebuie să-ți închipui cine știe ce... Un bărbat ca mine e la fel ca toți ceilalți...

Dar nu asta părea să fie și părerea noii lui prietene care ridicase imediat cortina pentru actul următor.

Astăzi, când această întâlnire, pe care o considerase fantezia de o zi a unei femei lipsite de ocupație și puțin isterică, se transformase mai mult sau mai puțin într-o legătură aproape oficială, Roberto avea mari satisfacții de pe urma ei.

Mai întâi fizice, căci nici pe vremea când locuia pe strada Morrégo, fieful lui de la 16 ani, și nici mai recent, când se umfla în pene în piața din Alger cu uniforma lui leopard, nu avusese o amantă mai atentă, mai supusă și mai pasionată.

Cât privește eleganța, toaletele, educația, relațiile, totul era de prima clasă, de optsprezece carate. Exact ce-i trebuia unui om ca el, ajuns acolo unde își condusese existența.

Apoi, și fără îndoială că acesta era lucrul cel mai important, faptul că această femeie de lume drăguță era a lui, îi flata considerabil orgoliul de fost băiețaș sărac, făcându-l să se impună și mai mult în fața relațiilor lui. Chiar dacă, așa cum îi șoptise cu venin la ureche Riton Mângâiosul, un bătrân codoș care studiase la seminar, particula care îl impresiona atât de mult nu era decât o fantezie.

„Sânge albastru, puștoaica ta ? Glumești, Roberto... E doar vrăjeală... Familia Mauge s-a stins de trei secole... Ultimul dintre ei a mierlit-o în timpul războiului din Olanda, așa că, după cum vezi, asta nu s-a întâmplat chiar ieri."

Dar lui Albin Morel, zis Roberto, puțin îi păsa. Frumoasa Irène, cu nasul ei simpatic, obrajii scobiți — obrajii scobiți erau foarte aristocratici — și vizonul ei alb, îl făcea să se simtă plin de mândrie, când îl prindea de braț și mergeau împreună la Elysée Matignon sau la o gală de box...

Cu fața întoarsă spre oglindă, Roberto suporta cu deliciu excitarea savantă, surprinzând uneori privirea aurie a frumoasei sale amante, care urmărea cu o curiozitate avidă efectul mângâierii.

Roberto simțea că nu va mai putea suporta multă vreme acel supliciu plin de tandrețe și hotărî că era timpul să se poarte ca un bărbat. Se smulse brusc din cuptorul catifelat care îl ținea prizonier și o răsturnă pe spate.

— Destul cu aperitivele ! zise el.

Dacă s-ar fi lăsat în voia firii lui, care era firește altruistă, i-ar fi plătit amantei sale cu aceeași monedă, dar știa din experiență că această politețe n-ar fi fost apreciată la adevărata ei valoare. Ei îi plăcea să fie domînată, tratată ca o târfă, fără precauții sau menajamente.

Câteva minute mai târziu, pe când amanta lui, tremurând încă, își regăsea încet ritmul respirației, Albin aruncă o privire discretă la ceasul de la mână.

„La dracu, își zise el... S-a și făcut unu și jumătate !"

Se ridică și Irène deschise imediat ochii.

— Oh, scumpule, murmură ea cu o voce muribundă, doar n-ai să pleci chiar acum ? Mai rămâi puțin.

Albin își îmbrăcă chiloții și maioul fără să întoarcă capul.

— Nu, i-o tăie el cu un ton categoric. Sunt obligat... Am treabă.

Irène se ridică, apăsându-și cu mâna pieptul încă palpitând.

— Nu... nu e primejdios ?

Fața lui Albin rămase nepăsătoare.

— Nu cred... dar nu se știe niciodată.

Irène de Mauge nu răspunse, dar o excitație caldă îi înfioră corpul... Asta îi plăcea. Primejdia aceea latentă, pe jumătate ascunsă, acele întâlniri misterioase în mijlocul nopții, parfumul de aventură... În fond, tot ce îi lipsise în cursul adolescenței protejate și în timpul căsătoriei prea liniștite și... natural ratată.

Acum întâlnise bărbatul care îi convenea, care știa s-o facă să se bucure atât fizic cât și intelectual : Albin Morel, cel pe care presa îl numise altădată „soldatul pierdut", apoi mai recent „licheaua de anvergură", apoi și mai recent „regele neurmăririlor în justiție". Și pentru asta totul se schimbase în viața ei de mare burgheză eliberată de toate interdicțiile. Totul avea un alt gust. Chiar și dragostea. Mai ales dragostea.

Sprijinită cu spatele de pernele de mătase, tânăra femeie se uita cu dragoste la amantul ei care se îmbrăca cu o rapiditate și o economie de gesturi ce o încântau, căci asta evoca pentru ea o existență precară de om hăituit, unde fiecare secundă poate să însemne un pericol sau un

risc... Da, ce frumos era „soldatul pierdut", „licheaua" ei, cu corpul lui solid, mușchii lungi care se mișcau sub pielea bronzată, fața aspră fără să fie severă și zâmbetul care putea să fie atât de tandru. Dar ceea ce o făcea să se topească cel mai mult după el, era privirea ochilor lui albaștri, care contrasta atât de frumos cu nuanța puțin arămie a părului. Avea niște ochi misterioși, atât de transparenți încât niciodată nu puteai citi nimic în ei și care o înfricoșau atât de „plăcut".

— Mă suni mâine ? șopti ea tremurând puțin.

El dădu din umeri.

— Cum să nu, cum să nu... N-ai grijă.

În realitate nu avea nimic special de făcut. Voia pur și simplu să se întoarcă acasă și să se culce la o oră încă decentă, căci a doua zi era așteptat destul de dimineață la *Président*, pentru ședința săptămânală de ultraviolete și masajul obișnuit. Avea patruzeci de ani și trebuia să înceapă să se îngrijească să fie în formă.

Cu un gest sprinten, dar cu un surâs în colțul gurii, „șterpeli" Coltul 38 cu butoiaș pe care îl așezase pe noptieră când intrase în cameră.

Și asta era tot o fantezie de-a ei... El care profesional vorbind, nu mai avea nevoie, să poarte o armă de ani de zile, și de altfel nu purta niciodată, era obligat să se preumble cu scula aceea stânjenitoare când venea la ea. Irène n-ar fi înțeles niciodată ca un „om ca el" să nu fie înarmat.

Se gândi la asta cu ironie și în același timp vexat : „e imaginea mea de marcă". Dar observase că acel revolver, așezat în apropierea ei, accentua plăcerea amantei sale.

Într-o zi, când abia începuseră să facă dragoste, pusese fără să-și dea seama arma pe pat, și chiar acest simplu gest declanșase orgasmul tinerei femei.

Roberto își îmbrăcă haina de tweed cu o grimasă. În aprilie nopțile erau încă răcoroase, dar și asta făcea parte, în ochii Irènei din personajul lui... Pentru ea — și al naibii dacă știa de ce — era nedemn de „o lichea de anvergură" să se încurce cu un pardesiu sau cu un trenci imediat ce s-a arătat soarele de primăvară. Suspină. Hotărât lucru, femeile erau de neînțeles, mai ales femeile de lume.

Irène se uita întruna la el, cu privirea strălucitoare. Roberto se aplecă spre ea, o sărută pe buze şi îi alintă fundul cu un gest de rândaş care o făcu să se înfioare de satisfacţie...

— Pe mâine, scumpule, zise ea suspinând.

În mod făţiş, şi pentru că era bine dispus, scoase Coltul din buzunarul hainei, eliberă butoiaşul, îl examină şi îl blocă din nou cu o mişcare foarte expresivă. Piesa revolverului se deplasă la locul ei cu un zgomot sec care fu gata s-o facă pe tânăra femeie să leşine.

— Pe mâine, zise el strecurându-şi arma la centură. În fine, aşa sper...

Irène era palidă ca un mort şi, puţin cam sadic, Roberto o lăsă cu această falsă încertitudine...

* * *

În Fordul Taunus cu luminile stinse şi geamurile aburite, Angelo Tirone se uită la cadranul luminiscent al ceasului, apoi îşi întoarse spre spate faţa prelungă.

— O să meargă bine, le şopti el celor doi bărbaţi de pe banchetă. Are o întâlnire mâine devreme. M-ar mira să întârzie mult.

— Cu atât mai bine, mormăi o siluetă vagă, eu am început să îngheţ în hodoroaga asta !

— Eşti plătit şi pentru asta, zise Angelo Tirone cu o voce tăioasă.

Părerea lui era că Féfé Vitti — un calabrez din Paris cu o mustaţă groasă căruia i se spunea Féfé Ţiganul, poate din pricina tenului închis şi a pleoapelor grele — cam avea dreptate, dar nu se gândea, să ţină motorul pornit. O chestie ca asta ar fi putut să atragă atenţia curcanilor dacă ar fi trecut o maşină de patrulare. Aburul de pe geamuri îi punea foarte bine la adăpost. Ba mai aveau şi norocul că era un cartier liniştit.

— Bun, hotărî el. Plecaţi la locurile voastre, nu se ştie niciodată. V-am arătat maşina lui. Mercedesul cenuşiu, a treia de unde suntem. Féfé, tu te ascunzi la zece metri, pe partea cu strada Parent-de-Rosan, şi-l laşi să treacă. Nu intervii decât dacă Paul ratează lovitura.

— M-aș mira, mormăi Paul Blache, un tip de vreo treizeci de ani, cu o față rumenă împodobită cu o mustăcioară roșie. Cred că știi cine sunt ?

— D'aia te și afli aici, replică Angelo cu un zâmbet vag.

Paul Blache, care fusese cel mai bun trăgător din banda stephanezilor, venise special de la Bruxelles la Paris pentru această expediție și se considera cam vexat că aduseseră un al doilea trăgător ca să-l sprijine.

Angelo îi ghici gândul.

— Cred că vă fraieriți, băieți. Roberto a devenit cineva important, dar n-ar fi ajuns unde e dacă n-ar fi știut să fie bărbat.

Paul Blache dădu nepăsător din umeri.

— Toată lumea știe că s-a ramolit. Nici o problemă !

— Ramolit sau nu, îi tăie vorba Angelo, știți ce treabă aveți de făcut și o s-o faceți, asta e tot.

— Totuși o să iasă cu tam-tam. Roberto e destul de cunoscut, remarcă Féfé Țiganul.

Angelo se uită din nou la ceas.

— Tocmai d'aia trebuie să meargă totul la fix, zise el. Féfé, știi ce ai de făcut... Tu, Paulo, pleci mâine dimineață la Bruxelles cu primul tren. Restul lovelelor îți vor fi livrate acolo, direct în cont. Nici o teamă în privința asta. Patronii sunt „giorno", poți avea încredere în ei. Acum duceți-vă la locurile voastre...

Angelo coborî puțin oglinda retrovizoare, se uită după cei doi bărbați care traversau strada pustie, porni motorul și se deplasă ușurel pe strada Michelangelo spre Porte de Saint-Cloud. Nu merse prea departe. Parcă Fordul la vreo sută de metri de-acolo, închise portiera fără s-o încuie și se îndreptă spre o cabină telefonică pe care o reperase în timpul zilei, oprindu-se la colțul unui zid.

Ca și Dédé Țicnitul, și el fusese puțin surprins de telefoanele pe care trebuia să le dea la posturile de radio periferice, dar aceasta fusese cerința categorică a lui Li-Tyang, iar chinezul știa el ce face și de ce. De altfel, cam bănuia el ceva. Galbenii aveau felul lor de a lucra, și după toate aparențele le reușea destul de bine.

Un moment se gândi la curcanul olandez care îi spiona la Amsterdam şi la felul cum i-o făcuse. Aia fusese o lucrătură frumoasă.

Îl cunoştea pe Li-Tyang de câtva timp şi îi admira metodele. Forţa chinezilor consta în faptul că pentru ei fiecare problemă avea propria ei soluţie. O soluţie unică care trebuia descoperită. După aceea se acţiona la sigur. Teoria asta îl impresionase foarte mult, aşa cum îl impresionase şi un alt principiu descoperit de el şi care, în câteva cuvinte, suna cam aşa : profit maxim, risc minim.

De aceea, îi plăcea să lucreze cu Li-Tyang. Natural, chinezul era şi el doar o rotiţă. Un reprezentant al unei reţele puternice, secrete şi absolut nemiloase.

Dar puţin îi păsa lui Angelo Tirone de asta. Chinezii plăteau bine, pentru el era de ajuns.

* * *

Din colţul lui de sub portal, unde răcoarea nopţii începuse să-l anchilozeze, Dédé Ţicnitul văzu ieşind din casa aceea pricopsită din faţa lui, pe bărbatul pe care îl aştepta, un tip înalt cu haină de tweed roşu, care fluiera uşor, satisfăcut de el însuşi şi de lume.

Dédé îl urmări o clipă cu privirea cum se îndrepta cu un pas sprinten de sportiv, în direcţia străzii Michelangelo, apoi urmări secundarul ceasului.

Avea exact 19 ani — dintre care trei petrecuţi la casa de corecţie — şi îşi făcuse deja o mică reputaţie de om violent care depăşise chiar şi pe cea a „bandei de la Porte de Vanves", pentru că îl străpunşese cu lovituri de cuţit pe patronul bistroului Malakoff care devenise prea familiar cu curcanii din sector. Acestei reputaţii îi datora faptul că se afla acolo în seara aceea, nemişcat în răcoarea nopţii de primăvară.

Marele Pierrot îl „pusese pe treabă".

— Ceva uşor, bine plătit şi fără riscuri, îi zisese el înainte de a-l prezenta unui asiatic de o anumită vârstă, în biroul poştei de pe strada Desnouettes.

Asiaticul îi dusese la un păhărel, îi explicase despre ce era vorba, îi făcuse câteva recomandări şi îi dăduse o

mie de franci, adică jumătate din întreaga sumă. Dédé Ţicnitul nu-i ştia numele...

După trecerea celor două minute stabilite, Dédé traversă strada şi intră în casa părăsită de bărbatul în haină de tweed. Evită ascensorul, după cum i se recomandase, şi urcă cele trei etaje pe scări.

Pe palier era o singură uşă... Liniştit, Dédé alese cu rapiditate cheile celor două broaşte şi deschise uşa fără cel mai mic efort. Îşi înăbuşi un mic zâmbet şi îşi zise în sinea lui : „E prima oară când *sparg* o uşă fără şperaclu... E mare chinezoiul. Păcat că nu am voie să şutesc nimic".

Aprinse în vestibul puţin lanterna ca să se poată orienta. Asiaticul de la poştă îi dăduse un plan al apartamentului aşa că nu putea să se înşele. Fata era probabil în dormitor, iar dormitorul la capătul culoarului, după camera de zi şi salonul mare.

Trecu prin camere unde o mochetă groasă îi înăbuşea zgomotul paşilor. Se întreba ce putuse să-i facă chinezoiului păpuşa de lux care locuia acolo ca să merite s-o „pedepsească" în felul ăsta. Da, aşa cum îi spusese Pierrot, „cu tipii ăştia nu trebuie să încerci să înţelegi".

Oricum, ar fi greşit dacă s-ar fi plâns... Două miare şi o treabă cum nu se poate mai la fix !

Lumina slabă care venea dinspre stradă îi permise să se ghideze în salon fără prea mare dificultate, dar pe culoar se văzu obligat să se folosească de lanternă... A treia uşă... Acolo era. Scoase pistolul gol din buzunar şi apăsă pe clanţă.

Irène abia aţipise şi zgomotul acela uşor reuşi s-o trezească. Se ridică în capul oaselor în patul în care dormea goală, şi întinse mâna spre întrerupător.

— Tu eşti, scumpule ? întrebă ea cu o voce încă somnoroasă. Ai uitat ceva ?

Aprinse lumina şi i se păru că sângele îi îngheaţă în vine. Un bărbat înalt pe care nu-l mai văzuse până atunci. cu părul lung şi o faţă de golan, cu o pată în colţul maxilarului, stătea în picioare lângă patul ei, cu un pistol în mână. Irène deschise gura să ţipe dar, dintr-o săritură, necunoscutul se repezi peste ea şi, în acelaşi elan, o lovi cu toată forţa în stomac. Tânăra femeie se sufocă şi avu

impresia că e ruptă în două. Următoarea lovitură o primi în colţul maxilarului. Scoase un geamăt slab şi sughiţă, Agresorul o mai lovi o dată şi femeia leşină.

Dédé Ţicnitul era puţin surprins. Îşi amintea de ultima mardeală pe care i-o dăduse târâturii ăleia de Marina, care nici măcar nu dăduse ochii peste cap... Dar păpuşile astea din cartierele frumoase n-aveau tărie în ele...

Tânăra femeie se prăbuşise de-a curmezişul patului, cu ochii închişi şi gura întredeschisă... Nu era rea... Trase aşternutul, o dezveli complet şi o cercetă din ochi cu interes. Mai bine decât destul de bine...

„O blondă adevărată, pe parola mea!" murmură el văzându-i pubisul umbrit de cârlionţi roşcaţi.

Îşi desfăcu centura din piele fără să se grăbească, o trase afară din găici şi o pocni în aer cu un zgomot sec. Apoi, aşa cum se înţelesese cu „chinezul de la poştă", începu să lovească cu cureaua corpul acela tânăr lipsit de apărare.

Venindu-şi în fire din cauza durerii cumplite provocate de lovituri, Irène scoase un strigăt înăbuşit. Fără să se grăbească, Dédé Ţicnitul continuă să lovească, imprimând dungi lungi şi violete pe partea de sus a coapselor şi pe pântecele palpitând.

La a şasea sau a şaptea lovitură Irène leşină din nou.

„Şi totuşi n-am lovit chiar aşa de tare, gândi Dédé. Aş zice că primesc lovelele de pomană..."

Îşi puse la loc centura, dar fără să şi-o încheie. Se uită din nou la victimă, apoi la oglinda fixată de-a lungul patului şi se strâmbă puţin în ea. Oglinda aceea îl uimea.

— Nu e rea deloc şmecheria asta, zise el cu voce tare. Probabil că e mişto.

Şi lăsă în jos fermoarul de la blugi.

* * *

Albin Morel, zis Roberto, păşea liniştit pe trotuarul pustiu al străzii Michelangelo, îndreptându-se spre Mercedesul lăsat ceva mai încolo, şi se gândea la lucruri

vagi. De exemplu, că poimâine era duminică şi că îi promisese bătrânei lui mame să o viziteze la costisitorul azil unde buna doamnă îşi petrecea zilele cele mai frumoase ale unei existenţe care nu fusese totdeauna uşoară... Banii, câştigaţi sau nu în mod cinstit, aveau şi partea lor bună... Şi Roberto zâmbi, gândindu-se că buna lui mamă — care purta alt nume decât al lui pentru că nu fusese niciodată căsătorită cu bietul lui tată — avea drept vecină de masă şi cea mai bună prietenă, pe văduva unui judecător de instrucţie... Dacă stăteai aşa să te gândeşti, viaţa era totuşi foarte plăcută...

Nu ştiu precis ce anume îl alarmă. Poate urma prea densă de sub un anumit portal, sau o siluetă vagă, abia întrezărită. Când ai scăpat aşa cum scăpase el de partizanii algerieni, ca şi dintr-o jumătate de duzină de războaie duse între bande, chiar şi îmburghezit, nu se poate să nu mai păstrezi o anumită previziune a primejdiei. Încetini pasul şi îşi zise : „Ce caută acolo tipul ăla ?"

Nepăsător, ca unul fără somn care a ieşit să ia aer înainte de a începe să numere oile, traversă şoseaua cu simţurile la pândă.

Între Mercedesul cenuşiu şi maşina garată în spatele ei, imposibil de zărit de pe trotuarul pe care îl părăsise, stătea ghemuit un om care se ridică brusc.

Într-o fracţiune de secundă şi în ciuda celor patruzeci de ani, reflexele funcţionară din nou, în timp ce un gând fulgerător îi trecea prin minte : „Irène... Coltul..." Datorită fantasmelor Irènei era înarmat în noaptea aceea.

Sări într-o parte, smulgând revolverul strecurat mai adineauri la centură pentru a-şi impresiona amanta. Încercă arma şi murmură :

— Dumnezeule ! Or să-mi facă de petrecanie !

Un fulger străbătu întunericul urmat de două detunături, atât de apropiate încât părură una singură.

Roberto avu impresia că i se smulge haina şi îşi dădu seama că un glonţ îl atinsese uşor într-o parte, ducând cu el o bucată de ţesătură.

Deodată îl cuprinse o furie oarbă, așa cum crezuse că nu va mai simți vreodată. Făcu un salt într-o parte și trase și el, din instinct, asupra omului care se repezise spre el cu pistolul în mână.

I se păru că ucigașul, secerat brusc, se prăbușea, dar nu zăbovi să se convingă și o luă la fugă, aplecat mult în față, pe lângă șirul de mașini staționate, în direcția bulevardului Exelmans.

În întunericul nopții răsună un zgomot de pași grăbiți. Se întoarse cu arma în mână dar nu zări pe nimeni și își continuă alergarea. Deși noaptea era răcoroasă, Roberto simțea sub cămașă sudoarea care i se scurgea pe spate.

Tocmai se apropia de strada Claude Lorrain când văzu deschizându-se brusc portiera unei mașini garate în colțul intersecției. Imediat auzi vocea unei femei cu un ușor accent englezesc.

— Repede ! Repede !... Urcă !... Au să te ucidă !

O fracțiune de secundă Roberto își imagină capcana posibilă, dar în spatele lui răsună o detunătură și un glonț ricoșă pe trotuar până la picioarele lui. Undeva se deschise o fereastră și cineva strigă : „Ajutor ! Asasinii !"

Fusese prins la înghesuială. Prins bine de tot. Urcă în mașină fără să se mai gândească și mașina porni. La volan se afla o femeie tânără. La lumina slabă de pe stradă zări un profil fin de asiatică... Un gând îi trecu prin minte ca un fulger de foc și ridică Coltul...

Nu avu timp să-și sfârșească gestul. Ceva îl lovi cu putere în moalele capului și totul dispăru.

Bărbatul care până atunci stătuse ascuns între scaune își puse la loc în buzunar măciuca plumbuită. Femeia care deschisese fereastra urla întruna.

— O.K., Kikyo-san, acum șterge-o, zise bărbatul în engleză.

„Domnișoara Campanulă" culese delicat cu mâna ei înmănușată Coltul lui Roberto și îl aruncă pe geamul deschis, apoi demară imediat.

O senzație de sufocare și o arsură ciudată în partea de jos a pântecelui o readuseră pe Irène în simțiri.

Gemu fără să înțeleagă ce se întâmplă, apoi pricepu cu un sentiment intens de oroare. Întins peste ea, apăsând cu toată greutatea peste coapsele ei deschise, vagabondul necunoscut abuza de ea, o poseda cu forța, pătrundea cât mai adânc în ea cu o brutalitate animalică...

Țipă, dar o palmă grea o lovi imediat peste gură. Se răsuci, dădu din picioare încercând să scape de acel contact degradant, dar golanul râniji, și Irène își dădu seama, după ritmul mai rapid al violului, că rezistența nu făcea decât să excite și mai mult lubricitatea schingiuitorului ei.

În ochi îi apărură lacrimi și se strădui să stea nemișcată, suferind fără să reacționeze ultragiul care îi murdărea carnea. Durerea loviturilor primite se răspândea în tot corpul și o făcea să geamă fără să vrea.

Vagabondul se înșelă și îi zise gâfâind :

— Vezi că nu e chiar așa de îngrozitor... ? E chiar bine... Spune-mi că e bine...

Irène își mușcă buzele. Se gândea la Albin și la furia care îl va cuprinde când îi va spune despre violențele comise asupra ei. O va răzbuna, era sigură de asta...

În clipa următoare, vagabondul se lăsa să cadă peste ea cu un mârâit de animal satisfăcut.

Irène răsuflă ușurată, dar supliciul ei nu se terminase. Întins în continuare peste ea, vagabondul îi lipi din nou mâna la gură și îi înfundă pe jumătate fața în perna moale. Crezu că vrea s-o sufoce și se zbătu, încercând să muște mâna care îi astupa gura, dar greutatea lui îi paraliza mișcările.

Deodată o durere fulgerătoare și cumplită îi străbătu pometul și simți că își dă duhul. Dédé Țicnitul îi tăiase de două ori obrazul cu o lamă ascuțită, marcându-i carnea fragedă a feței frumoase cu un stigmat infamant.

Agresorul își privi o clipă victima care hohotea domol, agitată de tremurături nervoase, apoi clătină din cap.

— Ar trebui să te răzbuni pe chinezoiul tău, zise el cu un fel de milă în glas.

Apoi își încheie pantalonii și părăsi încăperea, după ce smulse firele de telefon.

Aprinse luminile în salon fără să se jeneze de data asta, apoi în camera de zi, uitându-se la obiectele luxoase care mobilau apartamentul. O statuetă superbă de alabastru, reprezentându-l pe Buddha așezat în poziția lotusului, îi atrase în mod special atenția. Se apropie de ea. În palma întinsă a Divinului, după cum era obiceiul, se aflau trei-patru monede de aur...

— Drace ! bombăni el. Mare păcat !

Suspină și se îndreptă spre vestibul. Dar tentația era prea mare. Se întoarse și luă două monede pe care le vârî în buzunar. Fața Preafericitului surâdea cu blândețe. Dédé Țicnitul îl mângâie pe cap.

— N-ai să spui nimic, moșulică, nu-i așa ? șopti el.

* * *

Angelo Tirone se instalase în cabina telefonică atât ca să-și justifice de bine, de rău, prezența insolită în acel loc aproape pustiu, cât și să-i fie la îndemână când va auzi ceea ce spera că va auzi. Și în acest scop lăsase ușa cabinei deschisă.

Și totuși, cu toate că se aștepta, zgomotul foarte clar al împușcăturilor îl făcură să tresară.

Le numără fără să vrea. Mai întâi două, foarte apropiate, apoi o alta, cu o sonoritate diferită, câteva secunde mai târziu... Asta era. Paulo făcuse începutul și Féfé îi dăduse lovitura de grație.

Strecură cu rapiditate în aparat monedele pe care le ținea în mână, ridică receptorul și formă pe cadran numărul unui post de radio periferic.

Îi răspunse o voce blândă cu sonorități încântătoare :

— Europa 1, bună seara...

Angelo Tirone apropie receptorul de gură.

— Aici Telefonul Roşu, zise el fără măcar să încerce să-şi ascundă accentul italian. Vă anunţă că Albin Morel, regele neurmăriţilor în justiţie, a fost omorât pe strada Michelangelo...,

Şi imediat închise.

* * *

Dédé Ţicnitul închise liniştit uşa aprtamentului, încuie ambele broaşte şi verifică clanţa mare din cupru lustruit.

Palierul etajului trei, ca întreaga casă de altfel, era tăcut şi liniştit. „În definitiv — îşi zise el — tânăra doamnă n-a răcnit prea tare şi, oricum, în «barăcile» astea pentru bogătani pereţii erau destul de groşi ca să înăbuşe zgomotele."

Aşa cum îi recomandase „chinezul de la poştă", Dédé urcă fără să se grăbească scara până la etajul şase. Făcuse o recunoaştere a locurilor şi apucă fără să greşească pe unul din culoarele care ducea la camerele servitorilor, deschise o uşă vopsită într-un gri murdar, coborî scara de serviciu plină cu desene obscene până la primul etaj, acolo o luă pe un alt culoar, deschise o altă uşă care dădea într-un fel de galerie exterioară, coborî o scară de fier care ducea într-o curte mică, escaladă un zid şi se pomeni într-o altă curte care dădea în altă stradă.

„Ce chestie — îşi zise el. Dacă toate spargerile ar merge ca asta, aş ajunge repede milionar."

Apucă pe stradă, făcu la dreapta, apoi din nou la dreapta. În depărtare răsună o sirenă a poliţiei, dar nu-i dădu nici o importanţă. Acum ajunsese pe Avenue de Versailles unde îşi lăsase motocicleta. Dar, înainte de a urca pe ea, pătrunse în cabina telefonică de la marginea trotuarului şi formă numărul care îi fusese indicat.

— RTL, bună seara. Vă ascult, veni imediat răspunsul.

— Strada Parent-de-Rosan, zise el foarte repede, la numărul 16, etajul trei. O bogătană a avut niște necazuri... Puteți să chemați și curcanii că eu n-am timp...

Și închise râzând, fără să aștepte vreun răspuns. Ultima parte a frazei era „băgată de el", cum zicea marele Pierrot. Oricum curcanii ar fi fost anunțați, așa că mai devreme sau mai târziu...

* * *

Roberto întredeschise pleoapele. O durere sfredelitoare plecă de la ceafă și se răspândi de-a lungul vertebrelor. Un moment se întrebă ce i se întâmplase, apoi își aminti totul... Ambuscada, împușcăturile, fuga, mașina...

Își dădu seama că fusese lovit pe la spate și că era întins pe un fel de covor, între cele două banchete ale unui vehicul care mergea destul de repede... Nu făcuse nici o mișcare. Îl durea capul și îi venea să vomeze, dar leșinul lui fusese fără îndoială de scurtă durată.

Își zise în gând : „O măciucă... m-a lovit destul de tare...". Apoi : „Trebuie să mă cărăbănesc de-aici..."

Rămase nemișcat, conștient că cei care îl răpiseră, o femeie cu o față asiatică și cel care îl lovise, nu-și închipuiau că putuse să-și vină atât de repede în simțiri. Poate că asta era șansa lui.

Mașina își încetinea viteza, oprea, pornea din nou... Erau deci tot în oraș.

Roberto așteptă să i se potolească bătăile inimii și întoarse imperceptibil capul. Dâre de lumină treceau cu repeziciune, înghițite imediat de zone de întuneric. Își dădu seama că cel care îl lovise se instalase pe scaunul din față, alături de femeia de la volan.

Roberto gândea rapid, încercând să lege între ele ideile care îi treceau prin minte. Probabil că în ultimele zile făcuse mai multe greșeli, dar cei care îl răpiseră făceau și ei una închipuindu-și că îl scoseseră din luptă cu o simplă lovitură de măciucă.

Se târî câțiva centimetri și își eliberă brațul prins sub corp. Existența aventuroasă pe care o dusese din totdea-

una îi dicta calea de urmat : să nu se lase doborât şi să acţioneze. Să acţioneze cât mai repede cu putinţă.

Cei doi ocupanţi ai maşinii erau tăcuţi, dar avea impresia că bărbatul se întorcea să se uite. Rămase nemişcat cu simţurile la pândă.

„O să fie greu", îşi zise el.

Vehiculul îşi micşorase din nou viteza. Roberto mişcă puţin. Sclipirile ritmice ale unui girofar lumina cu regularitate geamurile... O ambulanţă poate, sau o maşină a poliţiei.

Nu mai ezită. Apăsă pe clanţa portierei dinspre stradă gândindu-se : „O şansă din două..." Portiera se deblocă.

Se încordă şi ţâşni, aşa cum făcuse când sărise prima dată cu paraşuta, pe terenul de antrenament de la Pau, înainte de a pleca în Algeria...

Maşina se deplasa în continuare cu viteză scăzută. Cu toate astea şocul fu puternic. Se rostogoli cu un reflex al tuturor muşchilor care îl uimi.

Îi revenea în minte tot trecutul... Zona de paraşutare din munţi... prietenii... partizanii care trăgeau...

O luă la fugă pe şosea, în zig-zag. Era într-o stare în care aştepta fără să ştie ce. Glonţul poate, care avea să-i oprească elanul şi, în acelaşi timp, începu să-şi dea seama de ce se petrecea în jurul lui... „Convoiul excepţional" care bloca bulevardul Mareşalilor, încadrat de maşinile de serviciu cu girofarurile lor... Nişte oameni cu căşti galbene care descărcau batiul unei macarale gigant... maşina răpitorilor blocată între alte maşini...

Natural, nimeni nu va îndrăzni să-l urmărească de faţă cu atâţia martori...

Se gândi că în Algeria colegii îl porecliseră „Baraka" din cauza norocului său... Acest noroc era şi azi de partea lui.

Sări literalmente pe trotuar şi se fofilă în spatele unui şir de camioane, apoi se uită în jurul lui. Firma unei cafenele mari din colţul bulevardului îi indică locul. Se afla la Porte de Vilette... Ceva mai încolo străluceau luminile unui şir de taxiuri libere.

Încetini pasul. Evident, răpitorii își dăduseră seama că fugise. Poate că îl urmăreau de pe partea cealaltă a bulevardului... Dădu din umeri... Norocul... baraka...

Deschise portiera primului taxi. Șoferul, un bătrânel cu șapcă în carouri, nici măcar nu se întoarse, mulțumindu-se să întrebe :

— Încotro ?

— Strada Dupont-des-Loges, zise Roberto. Arondismentul VII.

Mașina demară.

* * *

La Hong Kong erau orele zece dimineața.

Într-una din camerele reședinței sale cocoțată pe coastele colinei Victoria, Wong Lee dormea încă. Se culcase foarte târziu, sau mai curând foarte devreme, căci prietenul său Tsai Cheng, care controla aproape în totalitate producția de cauciuc din sud-estul asiatic, dăduse ieri un banchet. Un banchet cum îi plăcea lui Wong Lee, cu veselă din faianță fină, feluri de mâncare delicate și numeroase, toasturi, cântece interminabile și mai ales „floricele" abia ajunse la pubertate, dar care știau deja atât de bine să producă plăcere bărbaților bogați și puternici.

Wong Lee se distrase bine și băuse și mai bine. Când servitorii îl aduseseră acasă în *yamen*-ul său, Wong Lee era atât de beat, încât își bătuse și alungase concubina preferată înainte de a se prăbuși în patul ei, înconjurat de simboluri benefice, unde adormise imediat.

În cursul acestei seri agreabile nu se gândise nici măcar o secundă la lecția sângeroasă aplicată din ordinul lui, într-o îndepărtată țară a occidentului, smintitului care, după ce acceptase propunerile interesante ale consorțiului, căruia aici i se spunea „Șarpele Albastru", făcuse marea prostie să rupă contractul...

II

În seara aceea de vineri, în apartamentul lui din Montmartre, puțin cam prea mare de când rămăsese văduv, comisarul Pierre Griffon, sătul de programul tâmpit de la televizor, se dusese devreme la culcare. Și luase în mână o carte, el care nu citea prea des — *Răsturnarea* de Vladimir Volkov.

— E un fel de roman de spionaj, îi spusese bătrâna verișoară Mathilda, care avea o librărire pe strada Mont-Cenis. Ia-l, te va distra.

Așa că în seara aceea, deschisese cartea, foarte hotărât să parcurgă câteva pagini „ca să adoarmă".

Și tocmai o închisese, aproape la orele trei dimineața, cu capul încă atât de plin de vis, de zgomot și de furie, încât nu mai avusese nici un chef să mai doarmă.

Bombănind că „asta nu mai era totuși pentru vârsta lui", se hotărâse în final să deschidă radioul.

Și atunci auzise *flash*-ul informațional. „Conform unei informații primite de centrala noastră, Albin Morel, zise Roberto și cunoscut drept „regele neurmăririlor în justiție", ar fi fost doborât de focuri de revolver în cartierul Auteuil. La fața locului, reporterul nostru a aflat că un alt bărbat fusese împușcat pe strada Michelangelo fără ca identitatea lui să fi fost încă stabilită. Tot cartierul este actualmente blocat de poliție. Vă vom da amănunte imediat ce vom primi..."

Pierre Griffon se ridică imediat.

....Roberto murise... încerca o senzație curioasă. Roberto... Această poreclă reprezenta pentru el o veche amintire datând de aproape douăzeci de ani... O amintire

de care nu reușise niciodată să-i fie rușine, chiar dacă azi n-ar mai face ce făcuse în ziua aceea.

— Ei bine, asta e, zise el cu glas tare. Charpin avea dreptate. Începe corida !

Ridică receptorul telefonului de pe noptieră și formă numărul comisariatului de la Auteuil. Era ocupat. Formă din nou. După vreo zece apeluri îi răspunse o voce exasperată.

— Auteuil 16. Ascult.

— Aici comisarul Griffon de la Moravuri. Ce e adevărat în povestea asta cu Roberto ?

— Citiți mâine în ziare...

— Vă spun că sunt de la poliție.

— Bine, nenișorule, lasă că vă cunoaștem noi pe voi ziariștii ! Toți niște mișlocari ! Am mai înghițit noi păcălelala asta !

Griffon simți că se sufocă.

— Fir-ar... dacă-ți spun...

Celălalt închisese deja și Griffon, cu bluza de la pijama descheiată și receptorul în mână, rămase buimăcit și roșu de furie.

— Să vezi ce „nenișori" și ce „mișlocari" o să le trag eu tipilor ăstora ! bombăni el.

Formă plin de furie numărul de-acasă al inspectorului Lionel Savary, a doua piesă rară din acel „comando special" condus de el. La capătul celălalt al firului soneria răsună îndelung într-un apartament gol...

— Din ce în ce mai bine, mârâi comisarul. Domnul doarme prin străini, aleargă după fuste și onorează damele când Roberto e împușcat și între bande reîncepe războiul... Frumoasă echipă mai am ! Noroc că mai sunt și eu !

Se ridică hotărât și se vârî sub duș fluierând ușor, aproape fericit de acea noapte albă care îl întinerea.

Se îmbrăcă în grabă și coborî să-și ia mașina personală din garaj.

Reporterul de la postul periferic nu mințise și o mare animație domnea în cartierul liniștit de la Auteuil. Cu

fața la comisariat, două minicaruri ale poliției, trei mașini piuitoare, o 504 cu antenă și furgoneta cenușie care era numită „dricul" sau „coșul mierliților", aproape că barau bulevardul. Gardienii în uniforme împiedicau vreo cincizeci de curioși, majoritatea în halate de casă, să se apropie prea mult.

Pierre Griffon își gară mașina R 16 pe bulevardul Exelmans, își croi drum prin mulțime și își arătă legitimația unui gardian care încerca să-l oprească. Interiorul postului de poliție semăna cu un furnicar spart de un copil. La intrare, Pierre Griffon se ciocni pur și simplu de comisarul principal Roche, zis Beaubois, și de reprezentantul poliției judiciare, Argelas, de la Brigada de omucideri, care, având în vedere rivalitateea — și cuvântul era prea blând — dintre serviciile lor, nu părură prea încântați că îl întâlnesc acolo.

— Tu mai lipseai ! exclamă Roche cu un ton arogant. Ai venit să adulmeci stârvul ? Dar să nu-ți faci iluzii. N-ai nici un os de ros în treaba asta !

Griffon nu se supără.

— Eram în mașină, zise el cu acea rea credință cumsecade care îi era specifică. Am auzit la radio. Și atunci am venit să arunc o privire... Nu dispare în fiecare zi un Roberto de pe lumea asta !

Argelas începu să rădă.

— În privința lui Roberto, comisare, ai dat-o în bară cu dispărutul de pe lumea asta !

Comisarul Roche își fulgeră subordonatul cu privirea, dar era prea târziu.

— Cum așa ? zise Griffon cu un aer inocent. Păi la radio...

Roche, zis Beaubois, îi tăie vorba :

— Mai bine să-ți spun imediat, pierdem mai puțin timp. Cei de la radio s-au înșelat. A fost un cadavru pe strada Michelangelo, dar nu era vorba de Roberto, asta e tot.

În mod ciudat, Griffon se simți ușurat. Nu pentru că ar fi avut o simpatie deosebită pentru „regele neurmăririlor în justiție", ci pentru că spera să se fi înșelat în concluziile trase. De aceea, întrebă cu oarecare detașare :

— Cine era ? Un client de-al vostru ?

— Într-un fel, zise Argelus. Paul Blache.

— Stephanezul !

— El însuşi. A încasat un glonţ sub bărbie care i-a ieşit prin ceafă. Calibru mare... Nu arăta prea drăguţel.

— Ei bine, zise Griffon cu un zâmbet vag, l-aţi regăsit în sfârşit pe stephanez. Vedeţi bine că totul e cu putinţă.

Roche dădu din umeri cu un aer încruntat.

— Vino, îi zise subordonatului său. Noi avem treabă!

Pierre Griffon, cu mâinile în buzunarele trenciului, îi privi cum se îndepărtau spre maşina lor cu antenă. Zâmbea, încântat de „mica lui frază", căci Paul Blache, recidivist, cu domiciliul interzis în Franţa, evadat de la Baumette, era căutat pentru omor, de cel puţin trei ani de oamenii divizionarului Paccini, şeful Poliţiei Omucideri.

Griffon dădu şi el din umeri. Oricum, „colegii" aveau dreptate. Nu era nimic interesant pentru el, nici pentru „Moravuri", în această reglare de conturi. Se deranjase inutil. Gândul acesta îl făcu să simtă oboseala nopţii albe. Căscă...

La post agitaţia se calma. Duba plecase spre morgă cu rămăşiţele pământeşti ale lui Paul Blache, stephanezul. Doctorul legist se întorsese acasă şi fotografii de la Identitate îşi strângeau catrafusele. Afară, grupurile de curioşi se împrăştiau încet, comentând evenimentele din timpul nopţii.

O frază spusă cu voce tare de un bărbat între două vârste, care perora între două veşine în capot, atrase atenţia lui Pierre Griffon care mergea în apropierea lor.

— Poliţia, doamnă ! Dar nu-şi face meseria ! Eu am telefonat la post şi nici măcar n-au răspuns... Şi totuşi am văzut un bărbat fugind — fără îndoială că era asasinul.

Cu vechea lui curiozitate de copoi la pândă, Pierre Griffon îşi încetini pasul şi studie persoana. Era un bărbat bine, cu un pardesiu lung de culoare bleumarin — la butonieră cu Legiunea de onoare — pus peste o pijama grena.

„Martorul", care remarcase prezența unui nou auditor, își continuă expunerea în mod vădit pentru el :

— Eu și nevasta mea am ieșit la fereastră... Locuim chiar pe colț, strada Claude Lorrain. L-am văzut foarte bine pe bărbat alergând, și chiar cred că s-a tras în el, căci am auzit o altă împușcătură. Dar a sărit într-o mașină care îl aștepta chiar în fața imobilului și care a demarat imediat. După părerea nevestei mele, chiar ar fi aruncat ceva... Mă duc să scriu prefectului poliției... E de neconceput că nu m-au întrebat nimic...

Pierre Griffon nu-l mai asculta. Omul era poate puțin cam flecar, dar asistase în mod evident la o parte a scenei, iar unul din detaliile lui era chiar deosebit de interesant.

Totuși comisarul Griffon se gândi o clipă la patul care îl aștepta. Dădu din umeri. Dacă-e bal, bal să fie...

Urcă imediat în mașină și parcurse cele câteva sute de metri care îl despărțeau de strada Michelangelo. Își lăsă mașina cu luminile de poziție aprinse și o porni pe jos.

Puțin mai încolo, în fața spitalului, doi gardieni făceau de pază, fără îndoială la locul unde fusese împușcat borfașul. Câteva persoane se întorceau la casele lor.

Pierre Griffon intră pe strada Claude Lorrain. Chiar în colț, înainte de trecerea de pietoni, un spațiu gol sugera că acolo fusese garat un vehicul...

Pierre Griffon examină trotuarul, apoi șoseaua, între mașinile parcate de cu seară. Imediat se opri. Soția vecinului curios nu se înșelase.

La vedere, foarte la vedere în rigolă, lucea domol oțelul înnegrit al unui revolver mare.

Pierre Griffon își scoase batista și luă arma de jos. Un Colt 38 foarte frumos, cu țeavă scurtă, un model foarte puțin obișnuit în Franța. Îl înveli cu grijă și îl strecură în buzunar.

— Știu eu pe unii care vor fi trași de urechi, mormăi el gândindu-se la „colegii" lui de la brigada omucideri.

Apoi se întoarse la mașină și își continuă drumul spre Montmartre.

* * *

În apartamentul lui de la *Ritz*, hotel unde, în fiecare lună, venea să petreacă câteva zile, Li-Tyang, care era cunoscut acolo drept „domnul Wu", om de afaceri bogat din Taiwan, rezident actualmente în Țările de Jos, era cuprins de o furie teribilă.

Mai adineauri, când auzise la radio informațiile și aflase că operațiunea organizată împotriva lui Roberto se soldase de fapt cu un eșec — căci nu se putea considera drept reușită numai atentatul comis împotriva tinerei Irène de Mauge, fără interes pentru el — chinezul tropăise de furie în fața aparatului de radio.

Acum își regăsise stăpânirea de sine și fața lui grasă și placidă de negustor de patruzeci de ani, iubitor de lux, de mâncare bună și fete drăguțe, își recăpătase afabilitatea obișnuită. Totuși Li-Tyang era deosebit de îngrijorat.

Mai întâi, pentru că organizația îl însărcinase cu o treabă simplă iar această treabă simplă nu fusese executată. Mai devreme sau mai târziu — dacă nu restabilea situația — asta putea să-l coste cel puțin postul de „corespondent în Europa", căci Wong Lee, *Tycoon* [1], ierta rareori un eșec. Apoi, pentru că acest eșec al unui plan secundar (care demonstra adversarilor că organizația *Șarpele Albastru*, nu era infailibilă), avea să întârzie pe plan general, poate cu luni de zile, ceea ce începuse să se întreprindă, iar asta va cauza pierderea unor beneficii enorme. Grupul francez care trebuia în felul acesta intimidat și convins, încurajat de Roberto, avea să contraatace sau cel puțin să persiste în rezistența lui.

Și în cele din urmă, pentru că forma însăși a operațiunii, începând din momentul când eșuase — și mai ales evoluțiile ei prevăzute ulterior care erau imposibil de decomandat — putea să reprezinte, pe termen scurt, un risc personal.

Totuși Li Tyang nu făcuse decât să urmeze cu scrupulozitate instrucțiunile Organizației, care voia să-i asi-

[1] Cuvânt englez, derivat din termenul chinez „mare prinț", care desemnează la Hong Kong un magnat al finanțelor (N.A.).

gure „pedepsirii" la Roberto, care nu se înclinase în fața exigențelor, o cât mai mare publicitate...

Ridică receptorul telefonului și comandă micul dejun. Înainte de orice trebuia să reflecteze. O situație nu era niciodată chiar atât de rea încât să nu poată fi întoarsă. Trebuia să aștepte, să aprecieze urmările, să găsească soluțiile... Peste două zile trebuia să plece înapoi la Amsterdam. Până atunci era destulă vreme să se întoarcă roata.

* * *

Așezată pe scaunul ei, cu mânecile puloverului de cașmir albastru-cenușiu ridicate deasupra încheieturii mâinilor subțiri, cu o șuviță rebelă pe frunte și capătul ascuțit al limbii ieșit puțin printre buze, inspectorul Sophie Leclerc era însăși imaginea unei eleve silitoare.

Un vizitator neprevenit ar fi fost cu siguranță surprins văzând-o în cadrul auster al unui local de poliție, căci era o tânără femeie foarte agreabilă, al cărei păr șaten închis punea admirabil în valoare ochii mari de un albastru luminos.

Decepționată de o căsătorie ratată, Sophie Leclerc, care nu moștenise din familie nici o predispoziție pentru această meserie, intrase în Poliția Națională tot așa cum intrau altădată tinerele de familie bună la mănăstire, deși, poate că spre această „vocație" o atrăsese mai mult gustul aventurii decât simpla speranță de a-i proteja pe cei slabi și defavorizați. Repartizată la început la brigada minori, tânăra femeie fusese apoi mutată în echipa lui Griffon, unde se adaptase perfect. În general se ocupa cu contactele delicate, adică „anchete de șarm", dar uimitoarea ei îndemânare în mânuirea armelor de foc făcea din ea, când era cazul, un adversar de temut.

Dar astăzi nu se mai putea antrena la tir, așa cum făcea în mod regulat în fiecare sâmbătă dimineața. Evenimentele din timpul nopții dăduseră totul peste cap. Pierre Griffon își convocase colaboratorii de cum se făcuse ziuă, pentru a-i pune la treabă.

Şi astfel, Sophie Leclerc dădea cu conştiinciozitate o ultimă mână de ajutor raportului pe care comisarul Griffon trebuia să-l prezinte divizionarului Charpin.

În faţa ei, pe masă, un trandafir care îşi scutura petalele, aşezat într-un pahar, conferea o fărâmă de umanitate teancului de hârţoage format din hârtiile albastre ale telegramelor, hârtiile galbene ale vizelor de cercetare şi hârtiile de un verde spălăcit ale cererilor de informaţii.

Zgomotul uşii o făcu să întoarcă capul. Colegul ei, Lionel Savary, care fusese să înregistreze în mod oficial mărturia vecinului întâlnit de Pierre Griffon în cursul nopţii, intră în birou cu un aer agitat.

— Avem noutăţi ? îl întrebă Sophie.

Lionel îşi scoase impermeabilul.

— Dacă vrei... Nişte noutăţi care mai curând ar complica lucrurile...

Inspectorul Lionel Savary, un băiat de gonul „bine din toate punctele de vedere", pe care ţi-l puteai închipui „cadru-tânăr-cu-viitor-promiţător", intern în cadrul unui spital sau, după caz, poet, dar cu siguranţă că nu ofiţer de poliţie, fusese unul dintre primii care se alăturase lui Pierre Griffon când comisarul îşi crease acest „comando special", unde juca în principal rolul „omului de teren".

Cele mai mari atuuri ale lui erau educaţia excelentă, atitudinea deliberat dezinvoltă şi falsul lui aer candid, care nu numai că îi zăpăcea pe delicvenţi dar şi — cu toate că el nu recunoştea — plăcea enorm femeilor.

Tânărul trase un scaun şi se aşeză călare pe el cu braţele sprijinite pe spetează.

— Ei bine, zise el, tipul, un funcţionar foarte important ieşit la pensie, a confirmat punct cu punct tot ce spusese în faţa şefului. Împuşcăturile... un bărbat urmărit, maşina ce părea că îl aşteaptă... Şi aici treaba se complică.

— Era din Ajaccio, îl întrerupse Sophie, asupra căreia plana influenţa „spiritului" numitului Gribovici, expert în aproximări echivoce.

Lionel scuturâ din cap.

— Nu, rogu-te, nu începe şi tu ! Maşina... Martorul e categoric, şi nevasta lui la fel : maşina purta o placă de

înmatriculare galbenă şi o „pricomigdală" CD... Corp diplomatic ! Din nefericire, nici unul dintre ei nu a reuşit să distingă numărul.

Sophie Leclerc avu o mică tresărire.

— Sunt siguri de asta ?

— Cel puţin aşa spun amândoi.

Sophie se uită la el şi scoase un mic fluierat de puştan.

— Într-adevăr, zise ea. Asta nu rezolvă nimic. Trebuie să-l anunţi pe şefu. E dus la Divizionar. Se aşteaptă venirea lui Gribo de la laborator cu fişa de identificare a revolverului şi amprentele, dacă există...

Lionel se ridică.

— Atunci, să mergem, zise el.

* * *

Ca de fiecare dată când mirosea, în dosul unui fapt divers mai mult sau mai puţin anodin, „marea afacere", comisarul Pierre Griffon părea în cea mai bună formă.

În faţa unui Paul Charpin amuzat şi totodată conştient că ocupă rolul secund, şi a strălucitului trio format din Sophie Leclerc, Lionel Savary şi Alex Gribovici, Pierre Griffon se plimba de colo până colo pe mocheta biroului şi monologa cu un aer inspirat, lovind din când în când cu pumnul drept în palma stângă...

— ...Totul se potriveşte, copii, totul se potriveşte. Tu, Paul, ascultă ce-ţi spun. Agresiunea împotriva lui Roberto este urmarea a ceea ce ne anunţa Interpol Amsterdam. Şi aici sunt amestecaţi chinezi.

— De unde ştii ? îl întrerupse Charpin. Ţi-a spus o păsărică sau ai citit în almanahul doamnei Soleil ?

Dar Pierre Griffon era momentan inaccesibil glumei.

— Nu ştiu, admise el. Adică nu am dovada. O dovadă pe care s-o prezint în faţa unui tribunal. Dar asta e convingerea mea intimă. Aţi remarcat micul anunţ din ziare ?... Acea tânără femeie din arondismentul XVI, atacată la ea acasă de un vagabond care a violat-o şi a desfigurat-o pe jumătate. Degeaba. Aşa, pur şi simplu. Fără să fure ceva, cu excepţia a două monede de aur — una de pe timpul lui Carol al X-lea şi una albaneză — de

altfel false, din mâna unei statuete reprezentându-l pe Buddha ! La doi paşi de strada Michelangelo ! Voi n-aţi făcut legătura, dar cei de la Omucideri au făcut-o. Şi din fericire şi eu. Ştiţi cine era această Irène de Mauge ? Amanta lui Roberto ! Ei, vedeţi cam cum stau lucrurile !

Paul Charpin se aplecă peste birou.

— Doamne, Pierre ! Dar nimeni nu m-a anunţat !

Griffon dădu din umeri.

— Îi aştepai pe cei de la Omucideri să vină la tine cu cadavrul ? L-am „preluat" puţin pe micul Merlin. El s-a dus s-o interogheze pe doamna de Mauge la spitalul american. Între paranteze fie spus, este o mică descreierată care începe să regrete că a intrat pe fir cu o lichea. Ştiţi ce i-a făcut agresorul ? Crucea vacilor ! Da, puişorilor ! Aţi priceput acum ? Vedeţi lucrătură ? „Cineva" îl lichidează pe Roberto... „Cineva" îi însemnează amanta ca pe o târfă vinovată... Şi „cineva" împinge perversitatea până acolo încât anunţă poliţia despre toate astea prin intermediul unui post de radio... Exact ca în cazul atacului împotriva lui Roberto, remarcaţi... Să mă ia naiba dacă ăsta nu e scenariul unei frumoase tentative de intimidare şi...

Charpin îl întrerupse încă o dată.

— Pe cine să intimideze ?

— Pe cei pentru care lucrează Roberto, bineînţeles. Fraţii Zanum !

— Numai că în privinţa agresiunii împotriva lui Roberto, informaţia dată la telefon era inexactă !

— Ei şi ? replică Griffon. Asta a fost necazul, neprevăzutul, grăuntele de nisip care înţepeneşte un mecanism bine reglat. Nu schimbă nimic din schema generală. Tipul care a telefonat — ţineţi cont că avea un pronunţat accent italian, după părerea centralistei care a primit mesajul — era convins că Roberto fusese împuşcat. Pentru că Roberto era vizat şi toată lumea ştia că nu poartă armă asupra lui. Din nefericire pentru ucigaşi, în seara aceea avea o armă. Şi cum ştia foarte bine să se folosească de ea...

Paul Charpin făcu un gest să-l întrerupă.

— Atunci, după părerea ta, Paul Blache, stephanezul, pe care cei de la Omucideri îl caută de doi ani, ar fi fost

plătit de cineva să-l lichideze pe Roberto şi, până la urmă, Roberto l-ar fi lichidat pe el ?

— Exact, Paul. Dar nici asta n-aş putea s-o dovedesc în faţa tribunalului. Gribo, explică-i puţin Divizionarului.

Aşezat cu fundul lui mic pe marginea scaunului, Alex Gribovici îşi îndreptă nasul lung şi cărnos în direcţia „marelui şef".

— Am cerut serviciului balistic să examineze arma găsită de comisar. Ar fi trebuit să vedeţi mutrele colegilor de la Omucideri, ar fi meritat deranjul. O armă splendidă, destul de rară în Franţa. Un Colt „Diamonback", calibru 38 special, ţeavă de 63,5 mm. Adus prin contrabandă. Fusese folosit de foarte curând şi avea un locaş gol în butoiaş. Laboratorul a descoperit o amprentă superbă a lui Roberto... Este exact genul de armă capabilă să provoace stricăciunile menţionate de doctorul legist la craniul lui Blache. Din nefericire pentru colegii de la Omucideri, şi din fericire pentru Roberto, proiectilul mortal nu a putut fi găsit. Probabil că s-a pierdut pe undeva, şi asta ne face să rămânem doar la presupuneri...

— De acord, admise Charpin. Dar ce amestec au chinezii în toate astea ?

— Lasă-mă să vorbesc, fir-ar să fie ! îi tăie vorba Griffon. Irène de Mauge — care este la spitalul american, unde medicii vor încerca să-i refacă un obraz acceptabil — a declarat că agresorul ei, după ce a bătut-o, a violat-o şi a „însemnat-o", i-a spus, şi astea au fost singurele cuvinte pe care le-a pronunţat : „Ar trebui să te răzbuni pe chinezoiul tău"... Nişte cuvinte pe care ea, de altfel, nu le-a înţeles...

Divizionarul îşi scutură pipa în scrumieră.

— Şi ce concluzie tragi ? îşi întrebă el vechiul prieten.

Griffon se opri în faţa biroului.

— Mai întâi, zise el, că afacerea asta, care este, ţi-am dovedit-o, în legătură directă cu povestea prostituţiei asiatice semnalată de Amsterdam, ne revine de drept nouă. Nu avem nici un motiv să transmitem celor de la Omucideri informaţiile noastre. Ar sabota totul ca de obicei !

Charpin îl privi plin de curiozitate.

— E cam ciudat, Pierre... S-ar zice că faci din asta o afacere personală...

Sălță din umeri și continuă :

— Îți aperi osul tău de ros ! Bine, îi voi vorbi despre asta delegatului Picard-Lesecq, chiar dacă am să-l fac să-i sară puțin mustarul.

— Cu siguranță că nu va fi nevoie, răspunse Griffon, am impresia că o să-i sară singur.

— Dar, șefule, interveni Lionel Savary, care nu luase până atunci parte la discuție, cum explicați că Robert a părăsit locul agresiunii într-o mașină a corpului diplomatic ?

— Dar, băiatule, nu explic deloc ! exclamă Griffon făcând un gest cu amândouă mâinile. De aceea trebuie să lucrăm, nu să ne trosnim degetele ! Amintește-ți că ni s-a întâmplat și nouă să ne folosim de o mașină CD... De altfel, sunt multe alte lucruri pe care nu mi le explic. De exemplu, faptul că Paul Callari, boss-ul „clandestinelor de pe Națională 7", care participase la reuniunea de la Amsterdam împreună cu Li-Tyang și Roberto, a dispărut brusc din Marsilia în dimineața asta, fără să lase celor apropiați nici un indiciu asupra locului unde ar putea fi găsit. Știu pentru că mi-am dat osteneala să telefonez la sediul poliției locale ! Nici de ce poliția frontierelor nu ne-a anunțat mai devreme că Angelo Tirone s-a întors de curând în Franța. Amintește-ți că tipul care a anunțat postul de radio în legătură cu Roberto avea un accent italian pronunțat.

— Lichelele italiene ne mai lipseau ! bombăni Charpin.

— Mda ! Numai că nu-mi place acest gen de coincidență ! Va trebui să-l găsim pe flăcăul ăsta și să vedem unde s-a stabilit.

Pierre Griffon își acordă un mic trabuc — era mai puțin nociv decât țigara — și își lovi mâinile una de alta.

— Haideți, copii, la treabă ! Plecați să-i trageți de limbă pe informatorii noștri !

— Care e prioritatea, șefule ? întrebă Sophie Leclerc.

— Fără prioritate ! Să-mi aduceți informații despre toți tipii ăștia... Roberto... Tirone... Callari, dacă e posibil... Eu mă voi duce la Interpol și voi consulta „fișierul banditismului"... A, altceva !... Agresorul respectivei Irène de Mauge... Nu-mi prea fac iluzii, dar nu se știe niciodată.

Avem o descriere destul de bună. Un tip înalt cu părul lung, cu o pată în partea de jos a obrazului stâng. Emiteţi avize de cercetare pentru orice eventualitate... Şi nu uitaţi să vă vârâţi nasul şi în mediile chineze !... Vreau un bilanţ, copii, auziţi, un bilanţ !... Şi nici vorbă să ne-o ia înainte cei de la Omucideri !

Cu un mic zâmbet dubitativ, comisarul divizionar Charpin se uita la vechiul lui prieten care pur şi simplu îşi împingea „oamenii" spre uşă.

„Asta e, îşi zise Charpin. Taica Griffon scoate flăcări pe nări... Ne-am găsit beleaua !..."

La *Hanul Lebedei* — teoretic deja deschis clienteleî care, foarte curând, va veni să facă cunoştinţă, adică „să ia contact" înainte de a trece la distracţii mai puţin platonice — în bar, Laura Listel tocmai instalase o jerbă enormă de gladiole stacojii.

— Se aşteaptă multă lume în seara asta ? întrebă ea fără măcar să întoarcă capul.

Germin, barmanul şef, un bărbat cu părul argintiu şi purtări de canonic, continuă să lustruiască un ultim pahar.

— Da, o grămadă... Christine şi gaşca ei, apoi vicontele, pe urmă...

— Puţin îmi pasă, îl întrerupse tânăra femeie. Toţi o apă şi-un pământ... Dar tare mi-ar plăcea să nu se mai termine la cinci dimineaţa, ca de obicei. Îţi macină forţele.

La *Hanul Lebedei,* seara de sâmbătă era, prin tradiţie, una din serile cele mai animate.

Era o clădire lungă cu acoperişul de ţiglă brună, pe jumătate ascunsă de un pâlc de fagi, situată foarte aproape de Monfort-l'Amaury. Pe vremea Vechiului Regim servise drept staţie de poştă, iar în timpul imperiului drept „casă de primire", tradiţie pe care ultimii proprietari, Raoul şi Edouard Zanum, o readuseseră la mare cinste.

Aici, pe lângă chelneriţele foarte tinere şi foarte drăguţe, care nu se dădeau deloc în lături să-l urmeze pe clientul lipsit de ocupaţie în camerele de la primul etaj,

puteai întâlni cupluri, legitime sau întâmplătoare, care, în afara oricărei ortodoxii sexuale, dacă se cunoşteau sau erau „născite", puteau să se elibereze de fantasmele lor inversând ordinea naturală a lucrurilor în cea mai deplină şi costisitoare libertate.

Totuşi, la orele cinci ale după-amiezii, dacă trupa de la bucătărie se agita la subsol, sufrageria se găsea încă cufundată în întuneric, saloanele erau închise şi barul pustiu...

Laura Listel aruncă o privire blazată spre marea încăpere cu lambriuri întunecate, unde lumina lămpilor „Tiffany", pe care draperiile de catifea o făcea şi mai palidă se reflecta pe şirurile de sticle şi de trofee hipice cumpărate de la anticarul din colţ.

La şaptesprezece ani avusese un mic — şi foarte efemer — succes cu un cântec *yéyé*. La douăzeci şi trei de ani era amanta oficială a lui Gaston Zanum. Când acesta fusese împuşcat, în cursul „Războiului Cluburilor", în 1967, cumnaţii ei o abandonaseră. Astăzi, la 38 de ani, fată înaltă şi cu un trup sculptural, cu un păr lung blond roşcat, conducea cu abilitate şi autoritate destinele unuia dintre localurile cele mai luxoase ale „familiei". Cu excepţia câtorva legături foarte scurte şi discrete, nu i se cunoşteau amanţii, cu toate că pretendenţi ar fi fost foarte numeroşi. Dar Raoul Zanum spusese public : „Dacă puştoaica vrea să se frigă, se frige ; dacă nu vrea, atunci o lăsăm în pace, înţeles, flăcăiaşilor ?" Aşa că nimeni nu mai insistase.

Un bărbat cu înfăţişarea unui jucător de *catch*, dar purtând costumul negru al unui *maître d'hôtel*, pătrunse în încăpere şi se îndreptă direct spre tânăra femeie.

— Laura, am veşti, murmură el. Roberto a făcut paşi !

Tânăra femeie păli uşor.

— Eşti sigur ?

— Păi, cum ! M-am văzut cu Paulo. Ştii, Paulo Americanu... Roberto s-a dus la el acasă, pe strada Dupint-des-Loges, noaptea trecută. I-a spus că a ieşit cu nasoale şi că trebuie să-l treacă în Belgia. Paulo l-a îmbarcat imediat şi l-a lăsat la Bruxelles fără probleme... Trebuie anunţat Raoul.

Laura își mușcă buzele. Îl cunoștea de multă vreme pe Roberto și era unul, din puținii băieți care îi făcuse inima să bată în mod serios. Dar o cunoscuse o dată cu Gaston și nu o considerase niciodată altceva decât o bună prietenă...

— Și... asta e tot ce-a spus ?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mda... Exceptând faptul că poate va trebui să fim pe față zilele astea... Dacă vom fi vizitați....

* * *

Angelo Tirone arătă cu bărbia spre firma discretă, decupată, în formă de lebădă, care se legăna deasupra porții mari de la intrare.

— Aici e, zise el.

Féfé Vitti, căruia i se spunea Féfé Țiganul dădu din cap.

— Cunosc... O șmecherie ca asta aduce grămezi de bișțari.

Mai merseră încă vreo cincizeci de metri, apoi Tirone gară Fordul Taunus la marginea drumului.

Cei doi bărbați coborâră din vehicul, porniră înapoi pe jos și intrară în han. Primul care îi văzu pătrunzând în bar fu Fernand, acel *maître d'hôtel* cu alură de jucător de *catch*.

Chiar înainte de a deschide gura, numai după fizicul și costumele lor de culoare deschisă, Fernand îi și clasă. Niște turiști spanioli sau italieni... Niște nevinovați.

Se mai întâmpla din când în când, mai ales în timpul vacanțelor. Tipi care se rătăceau, neștiind destinația precisă a localului. Beau un păhărel și chiar luau masa și apoi plecau în general fără să înțeleagă nimic și fără să ghicească ce se petrece în „saloanele rezervate", a căror existență nici nu și-o imaginau.

Cei doi bărbați se instalară la bar. Barmanul lăsă zarurile și se apropie.

— Bună seara, domnilor, spuse el cu vorba lui mieroasă. Ce v-ar face plăcere să serviți ?

Angelo Tirone scoase din buzunar o carte de vizită a localului, timbrată cu o lebădă neagră, şi o arătă barmanului. Pe ea se afla o semnătură lăbărţată.

— Venim din partea lui Edouard, zise el cu o voce puternică, scoţând şi mai mult în evidenţă accentul italian. Ce călărim ?

Barmanul nu clipi. Se uită la semnătură şi ridică capul.

— E încă devreme, zise el zâmbind. Vreţi un whisky mic ? Am McCallan veritabil...

Féfé Ţiganul zâmbi şi el, scoţând la iveală, sub mustaţa mare şi neagră, o detenţie strălucitoare.

— N-ai înţeles, tăicuţule. N-am venit să bem. Am venit să călărim.

În barul pustiu urmă o clipă de tăcere. Apoi, Laura Listel se apropie, ondulându-se în rochia ei lungă de stăpână a casei care i se mula pe corp. Făcu puţin botic şi îşi agită degetul cu un gest de reproş gentil.

— Ssst ! zise ea. Nu se spune aşa ceva... Dar vi se iartă pentru că sunteţi străini... Prin urmare, lui Edouard Zanum îi datorez plăcerea de a vă cunoaşte ? Aş...

— Mda, o întrerupse Féfé. Ni s-a spus că vom putea călări !

Laura se strădui să zâmbească.

— Bineînţeles. Ceva mai târziu. După cum vedeţi, tinerele mele prietene n-au sosit încă. Încă nu e nimeni.

Angelo făcu un pas spre ea.

— Eşti tu, zise el.

Laura se asigură cu coada ochiului că Fernand nu se îndepărtase. Tânăra femeie râse forţat.

— Sunteţi drăguţi. Dar eu nu sunt aici pentru asta. Nu sunt decât cea care vă primeşte... Domnişoarele pe care le aştept trebuie să sosească. Să vă ofer ceva până atunci ?

Angelo o prinse pe tânăra femeie de braţ şi rânji.

— Da, răspunse el, curu' tău, asta ai să ne oferi !

Fernand se apropie. Cu o singură mişcare desfăcu o bâtă telescopică pe care o făcu să şuiere în aer.

— Gata, flăcăilor, zise el. Veniți sau nu din partea lui Edouard, în casa noastră nu ne plac nepoliticoșii.

Barmanul se uita mai departe la cartea de vizită.

— N-a semnat așa ceva Edouard ! zise el. E un fals !

— Cu atât mai mult, continuă Fernand. Cărați-vă de-aici până nu pățiți ceva !

Féfé Vitti, zis Țiganul, se dădu puțin într-o parte. Își strecură mâna sub haină cu un aer cât se poate de calm și scoase un pistol automat.

Eduard rămase pe loc și se uită la el uluit.

— Va să zică așa stă treabă ? murmură el cu o voce calmă.

Celălalt făcu cu ochiul.

— Ei da, vericule, cam așa... Tu și patronii tăi o să pățiți ceva rău. (Întinse mâna.) Dă-mi chestia aia să nu te rănești cu ea.

Picături mari de sudoare se prelingeau pe fruntea îngustă a lui Fernando. Întinse măciuca.

Féfé i-o smulse din mână și, cu un singur gest, îi trimise în stomac bila plumbuită. Omul scoase un strigăt de durere și de surpriză și se îndoi cu mâinile la burtă. Féfé îl lovi într-o parte a capului. Fernand sughiță și se prăbuși pe podea.

Angelo o trase pe Laura spre corpul inert al paznicului ei. Tânăra femeie se făcu albă la față, dar privirea îi strălucea de furie. Îi veni în minte avertismentul lui Fernand. Șuieră printre dinții strânși :

— Veți plăti asta... foarte scump !

Féfé se întoarse spre barmanul care stătea nemișcat cu mâinile așezate pe tejghea.

— Ieși de-acolo, îi zise el. Dă-mi cheile.

Omul se supuse. Tremura.

— Io nu sunt nimic aici, dom'le, gemu el. Doar un angajat... și am nepoței.

Féfé începu să râdă și se duse să încuie toate ușile.

— Așa, zise el. Acum suntem între noi.

— Dar clienții mei, scânci barmanul. Și fetele ?

— Ce-ţi pasă ţie! În seara asta e rândul nostru să ne distrăm!

Cu un gest larg mătură buchetul mare de gladiole şi vaza se sparse pe jos, apoi îi ordonă barmanului înfricoşat:

— Bagă-te într-un colţ şi închide gura! Dar deschide ochii... În felul ăsta vei putea povesti cum s-a dat în bărci patroana ta, cu toată fudulia ei!... Şi încă pe degeaba!

III

Angelo Tirone o ținea de braț pe Laura, care, nemișcată, se uita la el cu o furie ucigașă.

Deodată o împinse brusc în mijlocul încăperii.

— Ai auzit ? zise el. În seara asta ne jucăm. Dezbracă-te !

Tânăra femeie se poticnise puțin. Își recăpătă echilibrul și îl măsură cu privirea din cap până în picioare.

— Raoul nu te va ierta, murmură ea.

Angelo rânji.

— Raoul și frățânele lui ! făcu el cu dispreț. Îi bag undeva pe amândoi ! Poți să le spui patronilor tăi. Angelo vă bagă undeva... Să nu uiți !

Laura Listel simți că pălește. Nu-l cunoștea pe italian și nu știa pentru cine lucrează. Dar era sigură de un lucru — începea războiul. O frază ca asta însemna, mai devreme sau mai târziu, moarte unui om. Sau a mai multora. Și pentru prima dată îi fu frică. Angelo băgă de seamă și asta îl excită.

— Haide, în pielea goală ! repetă el. N-o să pierdem toată noaptea.

Laura îi trânti o înjurătură. Féfé se apropie. Își puse arma la loc, scoase un cuțit cu buton și lama țâșni cu un pocnet sec.

— Stai așa să te ajut, zise el.

Laura se dădu înapoi dar se opri cu spatele de o masă. Féfé o prinse de încheietura mâinii, apoi strecură lama în răscroiala de la gât a rochiei. Cu un gest scurt

tăie țesătura care se sfâșie până la pântece, eliberând doi sâni tari și rotunzi. Țiganul râse.

— Nu încurajezi comerțul cu sutiene, nu-i așa ? Măcar ai slip ?

Laura nu răspunse. Avea fața lividă și buzele fardate formau o pată stacojie. Cu ochii ficși la ea, Féfé sprijini vârful sub un mamelon și apăsă ușor. Se scurse o picătură de sânge, în timp ce Laura își înăbușea un strigăt.

— Hotărăște-te !

Învinsă, tânăra femeie lăsă să-i alunece la picioare rochia sfâșiată. Nu purta ciorapi cu chilot, ci un portjartier și niște ciorapi negri care îi scoteau în evidență albul pielii. Îi desfăcu cu o mână, tremurând de furie și umilință. Nemișcat în fundul încăperii, bătrânul cu fața de canonic se uita la ea cu gura întredeschisă și ochii ieșiți din orbiți. Dintre toate privirile, mai ales aceasta o umplea de rușine.

Se sprijini de masă să-și scoată ciorapii, apoi își coborî slipul.

— O blondă falsă ! exclamă Angelo holbându-se la părul negru al sexului dezgolit. Cu atât mai rău, ne vom mulțumi și cu asta !

Laura se înfioră. Nu visa. Cele două brute aveau să abuzeze de ea acolo, pe loc, în propriul ei bar, sub acoperișul unei case aparținând celor mai respectabili boși din lumea interlopă franceză... Era de neînchipuit !

Angelo o răsturnă fără menajamente cu spatele pe masă, profitând de dezechilibrarea ei pentru a i se strecura între picioare. Apoi își trase fermoarul pantalonilor și își scoase afară sexul. Laura, cu coapsele desfăcute, se încordă și strânse din dinți, apoi avu o mișcare de recul, făcându-l pe Angelo să se lovească de tăblia mesei. Italianul înjură și-și strigă complicele. :

— Ține-o, fir-ar să fie, pe târâtura asta ! Ține-o !

Féfé trecu în spatele ei și o imobiliză, prinzându-i amândouă mâinile cu mâna stângă. Apoi o pălmui zdravăn de două ori. Piatra de la inel îi sfâșie obrazul. Tânăra femeie țipă și, deodată, parcă ceva se rupse în ea. Izbucni în lohote puternice de plâns.

Angelo se uită o clipă la ea, apoi o apucă de şolduri şi începu să o posede cu o regularitate de coşmar. Când sfârşi, se dădu înapoi, clătinindu-se, pe urmă îi zise tovarăşului său :

— E rândul tău, Féfé !

Féfé Vitti o trase cu sălbăticie de braţe şi o aruncă jos. Laura se prăbuşi greoi pe burtă. Bărbatul nu-i lăsă timp să mişte şi se aruncă peste ea.

— Nu ! Nu ! strigă Laura încordându-se.

Féfé începu să râdă şi, apucând-o pe tânăra-femeie de talie, o sodomiză în ciuda urletelor şi tânguirilor ei.

Nepăsător, Angelo Tirone îşi potrivea pantalonii. Se uită o clipă la complicele lui, apoi se îndreptă spre bar. Şi începu în mod sistematic să spargă sticlăria, aruncă apoi pe pereţi sticlele care bușiră ca nişte bombe, sparse oglinzile lovindu-le cu un taburet, după care, fără să se grăbească, smulse perdelele şi draperiile.

Trecu prin faţa barmanului care, înmărmurit, contempla violarea patroanei lui şi distrugerea încăperii, şi îl ciupi de obraz.

— Asta e, tăicuţă, zise el. Ai să şomezi.

Laura Listel urla mereu sub violenţa bestială a schingiuitorului ei.

* * *

Nepăsător şi cu mâinile în buzunare, Dédé Ţicnitul, cu casca de motociclist pe braţ se plimba printre tarabele talciocului de la Montreuil.

Era luni şi negustorii erau rari, clientela şi mai rară — câţiva negri cu bluzele lor largi şi nişte negustori din Saint-Quen ce aşteptau să facă safteaua. Aşezaţi pe vine în jurul litruţelor de vin roşu, vagabonzii flecăreau „speculând" la chiştoace.

Dédé Ţicnitul merse până la capătul pieţei şi se întoarse. Un blonduţ descărca câteva obiecte heteroclite dintr-o furgonetă. Dédé se apropie. Celălalt îl recunoscu şi îi întinse mâna.

— Salut, Ţicnitule, ai dat lovitura ! Ai ceva să-mi vinzi ?

— Nu cred... Dar poate că poți să-mi dai o informație.

Tăinuitor debutant, blondușul cumpăra de la Țicnit tot felul de fleacuri pe care tăinuitorii „patentați" le refuzau cu dispreț.

— Ia uită-te, zise Dédé scoțând cele două monede șterpelite de la Irène de Mauge... După părerea ta sunt bune ?

Celălalt examină monedele.

— Nu par a fi rele, zise el fără să se angajeze. Lucrătura...

Dédé Țicnitul îl privi drept în ochi.

— Nu e ciordeală, șopti el. Le-am luat de la ăl bătrân. Probabil că le-a șterpelit de undeva, pe vremea când era funcționar la gaze.

— Cât vrei pe ele ?

— Nu le vând. Ți-am spus că sunt o amintire. Vo'am doar să știu dacă sunt bune, atât.

Celălalt dădu din umeri.

— Cum vrei... Cinci sute ?

— Ți-am spus că nu.

— Șapte sute.

Dédé rânji.

— Hai salut, bătrâne. Mersi pentru ofertă.

O porni spre bulevard. Dacă prăpăditul ăsta îi oferea șapte sute de franci pe „bănuții" lui, însemna că valorau aproape de zece ori mai mult. Era exact ce voia să știe.

Cu zâmbetul pe buze se sui pe motocicletă și o tuli spre centru.

Dédé Țicnitul își parcă motocicleta în piața Bursei și potrivi cu grijă lanțul gros îmbrăcat în plastic și lacătul, gândindu-se că ar fi fost culmea ca niște derbedei să-i șalte „mașinuța".

Apoi apucă pe strada Vivienne și coti pe strada Saint-Marc, examinând vitrinele magazinelor. Era cartierul celor care schimbau bani și al negustorilor de devize și metale prețioase, iar Dédé căuta prăvălia cea mai favorabilă după părerea lui pentru negocierea pe care o proiecta. Mai vânduse el monede de aur prin partea locului și cam

știa cum să procedeze. Totul era să ai tupeu. Când afacerea era bună, majoritatea negustorilor nu erau deloc pretenționși.

Străbătu strada Richelieu și apucă pe strada Colbert. Aici se opri în fața unei prăvălioare învechite : *Medalii-Monede vechi.* Intră.

Un evreu tânăr și frumos, cu părul cârlionțat, care stătea în spatele tejghelei, îl cercetă curios cu privirea.

— Cât luați pentru o expertiză ? întrebă Dédé fără să mai aștepte.

— Depinde... Dar poate că aș putea să vă dau o indicație. Despre ce fel de monedă e vorba ?

— Despre astea, zise Dédé punând cele două monede pe masă.

Tânărul evreu își strecură în orbită o lupă de bijutier.

— Da, zise el de parcă și-ar fi vorbit lui însuși. Un Carol al X-lea... Capul gol... Pe revers stema Franței încoronată... alături 10 Fr... înconjurat de o coroană... Stare medie, păcat... Și un Zong I... Albania... Capul gol într-o coroană... Stare bună...

Ridică capul.

— La prima vedere, Carol al X-lea ar putea face între 2.200 și 2.280, iar Zong cam 2500... Le vindeți ?

— La... La limită.

Celălalt continuă să examineze monedele, vorbind mereu cu vocea lui impersonală.

— Ce lucru ciudat și monedele, nu găsiți ? Fiecare piesă care a ajuns până la noi are, dacă nu o poveste, cel puțin un pedigree. De exemplu, acest Carol al X-lea care cântărește trei grame douăzeci și doi și care a fost gravată de Michaut, după cum știți, este un specimen destul de rar. Personal, n-am mai văzut decât o singură dată, în 1970, la Drouot, un exemplar magnific...

— Da, da, zise Dédé Țicnitul care începea să-și piardă răbdarea. Păi atunci...

Scrâșnetul roților unei mașini de poliție care se oprise brusc în fața vitrinei îi tăiase vorba. Dédé tresări fără să înțeleagă... Cum alertase curcanii negustorul care nu se mișcase din loc ? Se năpusti spre ușă, dar doi gardieni

robuşti şi un brigadier cu pistolul de serviciu în mână pătrundeau deja în magazin.

Dédé Ţicnitul rămase pe loc, cu ochii holbaţi şi începu să protesteze :

— Ce înseamnă asta ? N-am făcut nimic ! Tipul ăsta e nebun ! Complet nebun !

Unul din gardieni îl prinse de braţ în timp ce brigadierul întreba :

— V-a atacat ? Avea o armă ?

— Nu, admise negustorul. Voia să vândă monede false.

— Nici măcar nu e adevărat ! răcni Dédé. Nu ştiam că sunt false ! Nu voiam să vând nimic ! Voiam doar să văd dacă valorează ceva... Le am de la bunicul meu... El voia să le cumpere...

Brigadierul nu mai înţelegea nimic. Dădu din umeri şi îşi puse pistolul la loc în tocul lui.

— Bun, mormăi el. Ne vom lămuri la comisariat.

— Nu e drept, scânci Dédé. El voia să mi le cumpere... Le-ar fi revândut drept bune... El e un hoţ.

Fără brutalitate excesivă, căci nu-l socoteau primejdios, gardienii împinseră în maşina lor un Dédé indignat...

„Ca să-i dăruieşti bani falşi Dumnezeului tău, îşi zise el în gând, trebuie să fii cu adevărat ultima dintre târâturi."

De la începutul dimineţii, inspectorii Lionel Savary şi Sophie Leclerc „făceau" comisariatele...

Unul luase la bani mărunţi arondismentul XVII, unde îşi avea domiciliul Albin Morel, zis Roberto, şi unde anumite baruri discrete erau frecventate de personaje importante din lumea interlopă. Celălalt verifica în arondismentele I şi II spusele unui informator atras de Gribovici, care afirmase că l-ar fi zărit pe Roberto în noaptea de sâmbătă spre duminică, însoţit de o fată în cartierul halelor.

După ce a vizitat comisariatul Artelor şi Meseriilor şi comisariatul Arhivelor, şi apoi, tot zadarnic, comisariatul

Bonne-Nouvelle, Sophie, aproape convinsă că își pierde vremea, intră pe la unsprezece la postul de poliție de pe strada Vivienne și își arătă legitimația gardianului de serviciu, care chemă imediat un tânăr inspector ce se uită la tânăra femeie cu o curiozitate mirată.

— Thierry Dolet, zise el întinzându-i mâna. Prin urmare, e adevărat ce mi se spune ?

— Ce să fie adevărat ?

— Că faci meseria asta de câine ! Și încă la Moravuri !

Sophie Leclerc se obișnuise de multă vreme cu acest gen de reacții ce precedau inevitabil complimentul tipic : „O fată drăguță ca dumneata". Îi răspunse zâmbind :

— Ce să-i faci... Eram prea nasoală pentru Armata Salvării. Nu-mi mai rămăseseră decât curcanii sau *Crazy Horse*.

— Pricep, zise el, vizibil tulburat de acest gen de umor. Și cu ce te pot ajuta ?

Sophie Leclerc îi explică. Tânărul dădu din cap cu părere de rău.

— Sunt dezolat, zise el. Am primit avizul de cercetare de la Omucideri dar n-am auzit niciodată de Roberto pe la noi. Cartierul lui e în altă parte. Asta nu e destul de șic pentru un boss ca el.

Sophie începu să râdă.

— Și totuși aici e fieful fraților Zanum, zise ea. Roberto se pare că lucra pentru ei.

Inspectorul făcu un gest prin care arătă că nu avea habar.

— Noi de-aici, zise el cu un aer dezamăgit, nu ne ocupăm decât de delicte mici... (Făcu un semn cu bărbia.) Iată un exemplu...

Un brigadier și doi gardieni tocmai pătrundeau în post, împingând în fața lor un tânăr cu un păr foarte lung și cu o geacă de nailon verzui.

— Ce-a făcut ? întrebă tânărul inspector.

Brigadierul dădu din umeri.

— Se pare că voia să vândă monede false lui Lazarovici.

Thierry Dolet clătină din cap și explică :

— E vorba de un numismat. A mai fost atacat de trei ori. Are un sistem de alarmă la picior care sună la noi... Dar am impresia că a început să cam exagereze.

Sophie își îndreptă instinctiv privirea spre tânărul delicvent care stătea cu capul în jos. Avea ceva în fizionomia lui slabă de vagabond de mahala care o alerta. Dar nu-și dădea seama ce anume... Poate impresia a ceva deja văzut, care o stingherea... Apoi simți cum vălul se rupe brusc și inima începu să-i bată cu repeziciune. Pata. „Portretul" pe care îl făcuse Irène de Mauge agresorului ei sadic... Îl strânse de braț pe tânărul ei coleg care o privi curios.

— Monedele, zise ea cu o voce înăbușită de emoție. E un Carol al X-lea și o albaneză, nu-i așa ?

Inspectorul se uită la tânăra femeie cu un aer buimăcit.

— Ești cumva ghicitoare ? întrebă el pe același ton.

— Șeful meu caută un tip cu o pată. Tipul care a comis agresiunea și violul asupra acelei femei din arondismentul XVI. A furat două monede de aur. Probabil că ați primit un aviz de cercetare în privința lui.

Tânărul se îndepărtă puțin cu brigadierul, apoi se întoarse.

— Se poate spune că ai un noroc ciudat, zise el. Un Carol al X-lea și o albaneză.

Dédé Țicnitul se uită în jurul lui ca un animal prins în capcană. Nu înțelegea nimic, doar că problema lui nu se rezolva favorabil.

— Despre ce vorbiți ? strigă el. N-am făcut nimic ! N-am furat nimic. Mai întâi că n-am văzut-o niciodată pe această femeie.

Inspectorul îl făcu să tacă, apoi ordonă :

— Duceți-l în biroul meu. Îl interogăm imediat.

Dédé se zbătu.

— N-am făcut nimic ! Dacă vă spun că n-am făcut nimic !

* * *

— Natural, zise Sophie Leclerc alungându-şi de pe frunte o şuviţă rebelă, a cedat imediat.

Împingându-l pe Rector, bătrânul uşier care ieşea din birou, tânăra femeie, gâfâind încă din pricina urcatului celor patru etaje, tocmai se năspustise în vizuina comisarului Griffon şi îi explica, cu o voce întreruptă, împrejurările în urma cărora asistase la arestarea agresorului numitei Irène de Mauge.

— Un golănaş de mahala, continuă ea. André Delorme, zis Dédé Ţicnitul, care are la activ trei ani petrecuţi la o casă de corecţie... Nu prea îl duce mintea. Era tare uimit când a aflat că riscă să ajungă la Juraţi pentru viol cu circumstanţe agravante. A devenit vorbăreţ, dar după aceea a fost cel mai greu.

Comisarul Griffon se juca nervos cu o cutie de mici trabucuri pe care nu voia încă s-o deschidă. Se uită curios la tânăra femeie.

— De ce ? întrebă el.

Sophie îi zâmbi cu un aer rebel.

— Pur şi simplu pentru că respectivul comisar al cartierului voia să-i anunţe imediat pe cei de la Omucideri şi să le paseze „coletul". M-am zbătut ca o drăcoaică încercând să-l facă să priceapă că e o afacere de moravuri, deci că ne revine nouă. El nu voia să ştie de nimic. Pentru el violul nu era decât corolarul unui atac cu mână armată. Noroc că, după cât se pare, nu displăceam prea mult unui tânăr inspector.

— Sper că nu te-ai comportat ca o gâscă ? i-o tăie Griffon cu un ton pe jumătate amuzat, pe jumătate certăreţ.

— Ce vreţi, răspunse Sophie, trebuia făcut ceva... Pe scurt, acel băiat l-a convins pe şeful lui să-l interogheze pe suspect asupra fondului.

Deschise geanta şi scoase nişte hârtii de culoare galbenă, apoi continuă :

— Eu şi inspectorul Dolet am încheiat chiar şi un târg.

— Înţeleg, zise Griffon. Corupţia unui funcţionar.

— Mai rău decât atât, căci e un târg al păcăl ţilor. O copie a declaraţiilor lui Dédé Ţicnitul în schimbul unei întâlniri... pe care o voi decomanda.

Griffon clătină comic din cap.

— Din când în când, zise el, am impresia că nu mai sunt un poliţist, ci un şef de bandă ! Ia să văd.

Tânăra femeie îi întinse hârtiile.

— Cred că ceea ce scrie acolo îmi va aduce iertarea, zise ea.

Comisarul Griffon parcurse declaraţia, citind unele fragmente cu voce tare :

„...Declară că a fost dus la un chinez necunoscut de către un „amic" pe care nu-l cunoaşte decât după numele de, „Marele Pierrot". L-am întâlnit pe acesta în biroul de poştă de pe strada Desnouettes. Întrebat, André Delorme nu poate să precizeze aspectul fizic al individului... Un chinez ca toţi chinezii... O faţă plată şi nişte ochi care aproape dispăreau sub pleoape. Foarte politicos.

...Întrebare : Ar fi putut fi un vietnamez ?

— Nu. Nu cred.

— Un tailandez ?

— Poate. Dar marele Pierrot mi-a spus „un chinezoi".

...Întrebat...

— Avea mâini de muncitor şi mirosea urât.

— Cum urât ?

— Urât. Un miros... Ca un produs...

...Întrebat...

— Chinezul mi-a oferit cinci mii de franci. Două mii pe loc şi trei mii după aceea... Nu, nu ştiu de ce... M-am gândit că era gagica lui sau gagica unui amic care îi făcuse o figură... N-am întrebat mai mult..."

Griffon ridică capul din hârtii.

— Ei ! Ce v-am spus eu ! Sunt chinezi amestecaţi în treaba asta... Dar tot n-am realizat mare lucru.

— Aşteptaţi urmarea, răspunse Sophie.

„...Aşteptam sub un portal pe strada Claude Lorrain. A sosit un tip cu maşina. Mi-a dat cheile apartamentului şi un pistol despre care mi-a spus că nu e încărcat. După aceea am observat că era un pistol de alarmă...

...Întrebat...

— Tipul, da. L-am văzut bine. Mic, slab, cu un impermeabil bleumarin, cu un nas mare şi nişte ochi strălucitori. Avea un accent italian..."

— Ei, îl întrerupse Sophie. Nu sunt astea semnalmentele lui Angelo Tirone ?

— Întocmai, admise Griffon. Totul se confirmă. Ai lucrat bine, fetiţa mea !

— Mulţumesc, şefule. După părerea lui Dédé Delorme, trebuie să mai fi fost cel puţin alte două persoane în maşină, dar n-a văzut prea bine... Şi cum, după cum spune Gribo, Tirone l-a cunoscut pe Paul Blache în închisoare, se poate admite că stephanezul era unul dintre aceşti doi tipi.

Sosirea în birou a lui Lionel Savary întrerupse demonstraţia tinerei femei.

— Şefule, anunţă Lionel brusc, am ceva care te-ar putea interesa. Am dat peste Christine Lacoste, romanciera...

Griffon se încruntă.

— Da. O nimfomană... Care s-a vârât anul trecut într-o poveste urâtă... Continuă !

— Aşa mi se pare. În orice caz, frecventează cu regularitate *Hanul Lebedei*, situat lângă Monfort-l'Amaury, un local al fraţilor Zanum, unde se adună sâmbăta seara toată elita destrăbălaţilor sexuali... Ei bine, alaltăieri n-a fost deschis.

— Ei şi ?

— Păi, continuă Lionel, am impresia, după cele spuse de fata asta, că nişte tipi au distrus localul. N-am putut afla nimic mai mult, dar vecinii au remarcat vehicule venind şi plecând pe la orele şase-şase şi jumătate, o oră neobişnuită pentru local. A fost şi maşina unui medic... M-am gândit că s-ar putea să aibă vreo legătură cu afacerea noastră. O echipă care avea necaz pe fraţii Zanum ar fi putut foarte bine să se ocupe de cel mai bun local al lor.

Pierre Griffon dădu din cap. Puţin câte puţin, elementele jocului de puzzle îşi ocupau locurile, dar el tot nu ştia ce reprezenta în realitate acest puzzle.

— Cu siguranţă că ai dreptate, „feciorașule"... Chiar „trebuie" să ai dreptate, pentru că persist în a crede că e pur şi simplu vorba de o încercare de intimidare.

Se ridică şi continuă :

— Ţineţi-o tot aşa, copii... Eu mă duc să văd dacă pot să-l trag de limbă pe slinosul ăla de Raoul Zanum. Cred că a sosit momentul, acum sau niciodată.

* * *

Acel cartier al Amsterdamului se schimbase mult...

Albin Morel, zis Roberto, îşi amintea de un loc desigur popular, dar destul de liniştit şi simpatic, ritmat de deplasările şlepurilor pe Amstel şi de şuieratul trenurilor.

Azi totul părea transformat. Bineînţeles că încă mai erau micile imobile de cărămidă cu ferestre fără obloane, vechile prăvălii şi hârdaiele cu flori, dar mai erau şi bande de tineri îmbrăcaţi cu blugi sau zdrenţe, despre care nu ştiai totdeauna de la prima vedere dacă sunt fete sau băieţi, şi o întreagă salbă de cluburi particulare şi de baruri îndoielnice.

Roberto fu surprins. Şi-i imagina pe drogaţi, pe acei *freacks* cantonaţi în jurul canalelor vechiului oraş şi pe lângă *Kosmos* sau *Paradiso*. Dar, puţin câte puţin, cangrena care rodea oraşul se întindea peste tot...

Când Paulo Americanul îl lăsase la Forest, la intrarea în Bruxelles, în zorii zilei de sâmbătă, Roberto stabilise deja, dacă nu un plan de campanie, cel puţin un „plan de uşcheală". Ştia jocul şi îl mai jucase când evadase din închisoarea germană. Să evite marile oraşe, să călătorească în etape scurte, pe linii secundare, cu autocarul, schimbând frecvent itinerariul.

De data asta, bineînţeles, pe urmele lui nu se afla poliţia germană, dar nu i se părea că schimbarea e mai avantajoasă. Acum nu risca întoarcerea la închisoare cu cătuşele la mâini, ci glonţul asasin sau lovitura de cuţit ucigaşă, cu paltonul de scânduri la sosire.

Dormise deja o oră în maşina lui Paulo, dar excitaţia provocată de aventură îi alungase oboseala. La început

luase trenul spre Malines, apoi schimbase în direcția Louvain. De acolo, un autocar îl dusese până la Lier. Mâncase și luase o cameră într-un hotel liniștit. A doua zi dimineață plecase tot cu autocarul până la Herentals, apoi din nou cu trenul până la Weert, în Țările de Jos. Trecuse frontiera fără probleme, la Hamond. După aceea, traversase Brabantul cu autocarul până la Utrecht.

De acum înainte Roberto era aproape convins că i se pierduse urma. În rest, achiziționase o valijoară și câteva accesorii de toaletă indispensabile. Nu se sinchisea de bani. Avea totdeauna la el, dintr-un reflex de om cu probleme, o anumită sumă de *dolari US* și *deutsche marks*. Și mai avea și un carnet de cecuri American Express pentru un cont pe care îl avea la New York și care, pentru un timp, îl punea la adăpost de orice nevoie.

La Utrecht luase din nou autocarul care îl lăsase la Amsterdam, capătul călătoriei sale. I se părea că niciodată nu trăise altfel decât pe drumurile exilului, și amintirea vieții lui aproape burgheze de la Paris — chiar și imaginea Irènei de Mauge — i se șterse complet din memorie.

Roberto se opri, câteva secunde înainte de a intra pe stradă. Pentru prima dată simți că i se strânge inima... Și dacă vechiul lui amic Bobo părăsise acel cartier care, puțin câte puțin, putrezea ? Apoi dădu din umeri.

— Trebuie să știu dacă am baraka sau nu, murmură el.

Luă valiza de jos și dădu colțul.

Strada, fundătura mai curând, căci ducea la calea ferată, era îngustă și mărginită de magazine liniștite. Cafeneaua pe care o avea Boris Kalenin — „Bobo", în compania I de paraşutişti străini şi pe baricadele din Alger — era tot acolo, dar un neon țipător luase locul vechii firme scârțâite. Robert deschise ușa.

Sala era pustie. Își păstrase aspectul vechi de altădată, dar niște mașini nou-nouțe, care funcționau prin introducerea unei monede, acopereau un întreg perete. În schimb, în spatele tejghelei, citindu-și ziarul, stătea același colos cu păr roșcat. Omul ridică capul. Avea o față curioasă. Plină de scobituri și de umflături care o făceau să semene vag cu un sac de cartofi. Dar ochii lui, de un albastru transparent, erau calmi și liniștiți.

— Dumnezeule ! exclamă el. Sergente ! Îmi face plăcere să te văd după atâta vreme !

Apucă din spatele lui, fără măcar să întoarcă capul, o sticlă de rachiu de ienupăr şi umplu două pahare.

— În sănătatea ta, bătrâne. Şi a iubitelor tale.

Roberto simţi cum o căldură blândă i se răspândeşte în tot corpul. Aşa se întâmpla cu Boris. Puteau să nu se vadă cinci-şase ani că se regăseau totdeauna cu aceeaşi prietenie virilă.

— Eşti în trecere ?

— Să zicem. Am venit după un tip de-aici care mi-a făcut mizerii. Şi aş avea nevoie de o mână de ajutor.

Boris Kaïnin îl privi cu ochii lui limpezi de brută candidă.

— Am înţeles, sergente, zise el. Când începem ?

IV

În camera ei confortabilă de la *Hôtel du Louvre*, unde se instalase de câteva zile, Kikyo Learoy, goală sub chimonoul de culoarea florii de piersic, își dădea în cărți, după o foarte veche și complicată tradiție asiatică.

Tânăra femeie ezită, căci jocul îi punea probleme. Apoi, cu o mișcare delicată a mâinii cu degete lungi și subțiri, apucă dama de caro pe care o întorsese pe față și o puse pe al treilea rând de patru serii de cărți aliniate în fața ei. Dama de caro nu juca un rol special.

Se uită la ultimele cărți pe care le mai avea în mână. Valetul și asul de treflă. Zecele de pică și dama de cupă. Kikyo Learoy, al cărei prenume însemna „Campanula chineză", făcu o mică strâmbătură care trase și mai mult spre tâmple cuta dublă, abia conturată, a pleoapelor. Întoarse ultima carte. Un valet de cupă...

Murmură o înjurătură și strică cărțile cu un gest furios. Ce căuta aici acest valet și acest as de treflă care blocau zecele de pică ? Și mai ales ce însemna prezența acestui valet de cupă ?... Ar fi trebuit să fie eliminat de multă vreme, și iată că apărea la sfârșitul jocului. Ba încă împreună cu dama ! Asta nu avea nici un sens.

Răvăși cărțile cu un gest pueril și merse la fereastră. Din spatele perdelei subțiri zărea piața Palatului Regal și aleea Operei, traficul neîncetat al mașinilor, taxiurilor, autobuzelor... Venea rar la Paris și regreta acest lucru. Era un oraș unde nimic nu avea cu adevărat importanță, nici măcar o răpire ratată sau moartea unui recidivist pe drumul public. Ziarele de sâmbătă vorbiseră de Roberto,

la fel şi cele de duminică, dar luni totul fusese uitat. Cât de încântătoare şi de ciudată era această mentalitate frivolă ! Kikyo Learoy părăsi fereastra şi se întoarse cu o graţie de pisică. Era destul de înaltă, subţire şi construită ca o occidentală. Dar faţa ei triunghiulară era net asiatică şi această dualitate se regăsea în caracter, căci era înzestrată cu siguranţa femeilor din Occident şi spiritul subtil al femeilor din Asia.

Fata unei japoneze din Nikko — ea însăşi fată de ofiţer — şi a unui diplomat american de origine irlandeză, dublul ei atavism îi permitea să se simtă în voie atât la Tokyo şi Hong Kong cât şi la Londra sau San Francisco. Pentru asta — printre altele — era şi apreciată de cei care o angajaseră.

Se întinse, şi chimonoul slab legat dezvălui o clipă partea de sus a unor sâni rotunzi şi tari... Stătea închisă în camera aceea când ei i-ar fi plăcut atât de mult să meargă la întâmplare pe străzi, să se uite la magazine şi la băieţii drăguţi.

Îi plăceau bărbaţii, toţi bărbaţii, căci fiecare avea o personalitate proprie în dragoste... Englezii erau distanţi şi era foarte amuzant să-i vezi pierzându-şi calmul. Germanii erau greoi, dar fideli, spaniolii erau înfocaţi iar italienii foarte romantici. Francezii erau delicaţi şi politicoşi, dar chiar această delicateţe îi făcea să piardă uneori ocaziile... Ca acel tânăr pe care îl întâlnise cu o seară în urmă la ieşirea de la spectacol. Îi zâmbise de mai multe ori dar nu îndrăznise să intre în vorbă cu ea. Totuşi îi plăcuse mult şi n-ar fi refuzat să facă dragoste cu el. Dar nu i-o ceruse. Bărbaţii stăteau uneori prost cu psihologia.

Soneria telefonului răsună brusc. Kikyo Learoy tresări şi ridică imediat receptorul.

Vocea era anonimă dar cu accentul tărăgănat al celor din Texas sau Georgia.

— Miss Learoy ?

— Chiar ea.

— Rămâneţi la aparat... Aveţi legătura cu *number two.*

Tânăra femeie strânse mai tare receptorul. De data asta era chiar marele patron... Nu dăduse nici un semn de viaţă de la eşecul operaţiunii de pe strada Michelangelo. Cu siguranţă că acum vor începe treburile serioase.

* * *

Mica bonă care îi deschise, o spaniolă cu fustiță neagră, un șorț alb și o bonetă plisată foarte cochetă, se uita la el cu o privire nerușinată.

— Pe cine să anunț domnului, domnule ? întrebă ea.

— Griffon... Și spune-i lui Raoul să lase teatrul. Nu e cazul...

Fata își miji ochii. Avea pielea brună și o față mică de pisică.

— Mă duc să-i spun domnului...

Se întoarse pe călcâie, ca o dansatoare de fandango, arătându-i comisarului niște coapse subțiri pe care se mulau ciorapii negri. Apoi dispăru.

— Târfulița ! mârâi comisarul.

Ca întotdeauna când era obligat să-i întâlnească pe boșii lumii interlope și ai vițiului în altă parte decât în biroul lui, Pierre Griffon era cuprins de sentimente contradictorii. Prin natura lui, avea repulsie pentru aceste contacte care, după cum zicea el, „îți murdăreau totdeauna mâinile", căci lumea interlopă îi îngloba totdeauna mai mult sau mai puțin și pe cei care se apropiau prea mult de ea.

Pe de altă parte, era un polițist prea bun ca să nu știe că orice căutare de informații trecea în mod necesar prin „relația umană" cu lichelele. Totul era să nu mergi prea departe ; să lași de la tine „o floare", dacă asta era indispensabil din punct de vedere profesional, dar să nu oferi un buchet...

Așa că azi ar fi preferat tare mult să-l convoace în biroul lui pe Raoul Zanum, cel mai mare dintre frați și șeful clanului despre care se vorbise atât de mult pe vremea marilor „războaie dintre bande" din anii șaizeci.

Dar iată că, cu timpul, Raoul Zanum reușise să dobândească un fel de respectabilitate, uzurpată, firește, dar recunoscută. Afacerile de care se ocupa nominal erau toate în regulă, căci pentru celelalte avea oameni de paie. Era bogat, apreciat, locuia pe aleea Foch, iar el, Pierre Griffon, comisar principal la Poliția de Moravuri, trebuia să se deranjeze dacă dorea să obțină o informație oarecare.

Mica bonă se întoarse cu un licăr amuzat în privire.

— Domnul vă aşteaptă, domnule, zise ea. Vă rog să mă urmaţi...

Raoul Zanum îl aştepta într-un salon doar cu puţin mai mic decât sala Paşilor Pierduţi, plin cu mobilă de stiluri hibride, supraîncărcate cu oglinzi şi sculpturi, o mulţime de argintărie, covoare berbere şi tapiserii. Pe o masă joasă se afla un telefon, o frapieră pentru şampanie, pahare şi nişte dulciuri lipicioase, căci Raoul era gurmand.

Raoul Zanum se ridică cu dificultate. Era un bărbat foarte „mare", cu un abdomen proeminent, al cărui costum cu vestă îi accentua şi mai mult aspectul pachidermic al siluetei. Avea un păr creţ şi cenuşiu, iar pielea fălcilor, ca şi bărbia triplă, tremura uşor ca o piftie la fiecare gest.

„Probabil că acum are vreo şaizeci şi cinci de ani, licheaua bătrână", îşi zise Griffon în timp ce celălalt se apropia de el cu mâna întinsă.

— Bună ziua, comisare... Îmi face plăcere să vă văd aici... ca prieten.

Agasat de această cordialitate apăsătoare, Griffon îi strânse mâna jilavă. Hotărâse să joace cartea familiarităţii şi avea necaz pe el pentru asta.

— Ca prieten, Raoul, mormăi el, dar nu trebuie să exagerăm. După cum bănuieşti, vin pentru afaceri.

Îl tutuia pe marele boss, iar acesta, care îi tutuia pe toţi curcanii, i se adresase comisarului cu „dumneata".

Fără să aştepte vreo invitaţie, trase mai aproape un fotoliu, un fals Ludovic al XV-lea, şi se aşeză pe el greoi, făcând arcurile să trosnească, apoi atacă imediat subiectul.

— Am impresia că ai necazuri, Raoul, zise el.

Celălalt se uită la el cu o surprindere aproape perfectă.

— Necazuri, comisare ? Vorbiţi de hărţuielile celor de la Omucideri în legătură cu Roberto ? Despre ele ?

— Şi de asta şi de altceva... De ce n-ai deschis *Hanul Lebedei* alaltăieri seară ? Şi de ce a rămas închis de atunci ?

Raoul Zanum râse scurt din gât.

— *Hanul*... Pur şi simplu pentru că garanta a avut o mică criză. Ştiţi cum sunt fetele astea. Îşi administrează euforizante, dopante, tranchilizante. Şi pe urmă cedează.

Nimic grav, dar a trebuit totuşi chemat [illegible] şi încă dată altă sticlărie. (Făcu cu ochiul.) Doar pentru asta v-aţi deranjat ?

Pierre Griffon se încruntă. Acest hopa-mitică era o vulpe bătrână şi nu era uşor să-l surprinzi. Avea o explicaţie gata pregătită pentru orice... Comisarul hotărî să joace o altă carte...

— Ai dreptate, Raoul, zise el. De fapt, am o problemă. O echipă de chinezoi care intenţionează să se instaleze aici. Atunci m-am gândit că ai putea să-mi dai o mână de ajutor, pentru că ar putea să devină şi problema ta. Li-Tyang — numele ăsta îţi spune ceva ?

Raoul scutură din cap, cu o expresie de ignoranţă pe faţa blajină.

— Li-Tyang, comisare ?... Nu l-am întâlnit niciodată pe tipul ăsta... Beţi un păhărel ? Am la gheaţă ceva grozav. Un Laurent Perrier.

Se ocupă cu desfăcutul sticlei şi cu umplutul paharelor. Nu-l neliniştea nimic. De la evenimentul pe care presa îl numise „reglarea de conturi de pe strada Michelangelo", aştepta vizita poliţistului şi studiase cu fratele lui Edouard cea mai bună conduită de urmat.

— Nu te întreb dacă l-ai întâlnit, ci doar dacă ai auzit de el ? reluă Griffon.

Raoul făcu o mică strâmbătură.

— Poate, ca toată lumea... Oamenii vorbesc. Cred că lucrează în Olanda. Dar nu l-am văzut niciodată.

— Natural. Dar l-a văzut Roberto în locul tău nu-i aşa ?

Faţa de lună şifonată rămase nepăsătoare. Totuşi, în sinea lui, Raoul Zanum simţi lovitura. Nimic de zis, Griffon era informat mai bine decât îşi închipuia. Luă hotărârea s-o scalde.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, comisare. Bineînţeles că-l cunosc pe Roberto. Chiar de vreo cincisprezece ani.

— Nopţile trecute au încercat să-l lichideze.

Raoul se afundase în fotoliul lui, cu mâinile pline de inele grele aşezate pe coapsele scurte. Îşi închise ochii pe jumătate cu un aer şiret.

— Credeţi într-adevăr în povestea asta ? După părerea mea e ceva regizat. Roberto nici măcar nu era la Paris în noaptea aceea.

Pierre Griffon bău o gură de şampanie. Licheaua bătrână juca teatru cu el. Schimbă subiectul.

— De fapt, zise el, nici unul dintre-ai tăi nu l-a întâlnit pe Angelo Tirone în ultima vreme ? Se pare că s-a întors în Franţa şi Interpolului i-ar cam plăcea să pună mâna pe el... Înţelegi de cine vorbesc ?

Raoul Zanum avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a rămâne nepăsător. Seara trecută aflase amândouă veştile împreună. Mai întâi că Roberto era la adăpost, după aceea provocarea de necrezut lansată de Angelo clanului Zanum, distrugerile de la *Hanul Lebedei* şi violarea sălbatică a Laurei, fosta lui cumnată.

— Tirone, nu, zise el. Mie nu-mi spune nimic. E unul care trage cu puşcociul, iar eu nu frecventez astfel de oameni.

— Nu-i mai frecventezi, vrei să spui.

Raoul fu scuturat de un râs zgomotos ce făcu să i se onduleze burduhanul.

— Ei, comisare, asta e de domeniul trecutului ! De pe vremea bietului Gaston. Lui îi plăcea să se încaiere, să aibă publicitate ! Nouă, nu. Acum pentru mine şi pentru Edouard aventura s-a sfârşit. Mă mai vedeţi pe mine în stare de aşa ceva, cu burtoiul meu ?

— Roberto însă poate, replică Griffon. Şi dacă va continua, va sfârşi ca fratele tău Gaston. Cu capul plin de plumbi... Unde ziceai că e Roberto ?

Ochii mici de pachiderm ai bătrânului luciră de maliţie. Roberto nu avea de ce se teme de poliţia franceză. Venise momentul să arunce restul.

— Încă n-am spus nimic comisare. Dar, după părerea mea, probabil că e în Belgia sau în Canada.

— Poţi intra în legătură telefonică cu el ? Aş avea să-i spun vreo două vorbe.

Raoul scutură din cap cu un aer dezolat.

— Îmi pare rău, comisare. Ceea ce v-am spus e doar o părere de-a mea, nimic mai mult. Nu mă mai ocup de chestiile astea... Încă puţină şampanie ?

Pierre Griffon refuză cu un gest şi se aplecă înainte. Avea maxilarele strânse, orice urmă de blândeţe îi dispăruse de pe faţă.

— Tu ai mica ta idee, Raoul, zise el cu un ton aspru. Ei bine, şi eu am mica mea idee. Vrei să ţi-o spun ?

Raoul încuviinţă dând din cap. Griffon continuă :

— Ei bine, Roberto lucrează pentru fratele tău şi pentru tine... Sunteţi toţi amestecaţi într-o treabă urâtă de comerţ cu prostituate „galbene", împreună cu Li-Tyang, Callari, Tirone şi un anume Van Heist, un olandez. Vezi că sunt informat ! Şi, după cum ţi-e firea, ţi-ai înşelat amicii — urmare împuşcăturile de pe strada Michelangelo. Acum te crezi tare pentru că Roberto a plecat din ţară. Dar te îmbeţi cu apă chioară. Nu e decât un preludiu. Un avertisment... Ar trebui să te gândeşti puţin la ciocli. Or să cam scoată limba când îţi vor căra cutiuţa plină de atâta osânză. A te înhăita cu un chinez nu e o treabă bună. A le înşela încrederea înseamnă sinucidere.

Raoul îşi muşcă buzele. Comisarul avea dreptate, dar natural că nu putea să admită asta.

— Ar trebui să scrieţi romane, zise el. Nu vă lipseşte deloc imaginaţia !

Griffon ridică din umeri.

— Nu te încăpăţâna Raoul. N-am venit ca duşman. Roberto s-a descurcat, şi acum ai rămas numai tu cu fratele tău să faceţi faţă. Cei de la Omucideri vor avea de cules carne proaspătă, ascultă ce-ţi spun. Dar dacă ai colabora, am putea să-i lichidăm noi pe chinezi în locul tău. Noi suntem echipaţi pentru asta.

Zanum devenise măsliniu.

— N-am nimic mai mult de spus, comisare. Şi nu aveţi nimic împotriva mea, o ştiţi prea bine.

— Spune-mi unde e Roberto. De la om la om.

— V-am spus că nu ştiu nimic, comisare.

— Bine, Raoul, tu ai vrut-o... Îmi dai voie ?

Pierre Griffon apucă telefonul, dar Raoul, mai repede decât ai fi crezut că îi dă voie corpolenţa, îi puse mâna pe braţ.

— Ce vreţi să faceţi, comisare ?

— Mai întâi să-ţi închid localurile. N-am să duc lipsă de motive. Apoi să-ţi trimit Controlul Economic. Te rog să mă crezi că se vor distra de minune. După aceea ezit... Poate că voi face să cadă vreo cinci-şase tipi, lăsându-i pe ziarişti să înţeleagă că tu i-ai dat pe mâna mea.

Raoul făcu un salt de îi tremură toată carnea flască de pe el.

— Nu aveţi dreptul ! E ilegal ! strigă el.

Apoi gemu, aproape tânguindu-se :

— Nu puteţi să ne faceţi una ca asta, comisare. Ne cunoaştem de multă vreme. Şi chiar... de când Gaston nu mai e printre noi, am fost totdeauna corecţi, cooperanţi. Amintiţi-vă, n-a trecut prea mult timp de atunci, că vărul nostru Roger Zanum v-a dat nişte informaţii despre cei doi ucigaşi iugoslavi, doi pederaşti... Vedeţi, totdeauna ne putem înţelege.

Griffon ţinea mâna pe telefon.

— Dă-mi-l pe Roberto !

Creierul lui Raoul, „singură parte a persoanei lui care încă nu era împănată de grăsime", după cum spunea chiar el, funcţiona cu repeziciune.

— Nu se poate, comisare ! Pe cuvântul meu de onoare... Pe capul copiilor mei... E în Belgia sau în Olanda, dar nu ştiu unde. Vă jur... Dar pot să vă dau o informaţie despre Angelo Tirone. E la Paris, sunt sigur. Până diseară voi afla unde stă. Vă voi anunţa. Puteţi avea încredere în mine, comisare... În seara asta... cel mai târziu mâine dimineaţă... O să-i pun pe băieţi la treabă.

Griffon lăsă telefonul. Bineînţeles, Angelo nu era decât un angajat pentru treburi dure, dar era prima verigă accesibilă a lanţului. Începutul unei piste ce trebuia urmată. Oricum, bătrâna lichea nu avea să-i spună mai mult.

Raoul se uită la el ghicindu-i gândurile. Schiţă un zâmbet şi apucă sticla de Laurent Perrier.

— Încă o picătură, comisare, numai o picătură.

Griffon nu refuză. Raoul ridică paharul.

— Pentru reuşita dumitale, comisare !

Pierre Griffon bău dând din umeri.

— Eşti totuşi un ticălos şi jumătate, zise el.

Apoi se ridică.

— Dacă nu am nici o veste de la tine mâine dimineaţă, dau drumul la câini.

Raoul începu să râdă.

— Nici o teamă, comisare. N-au să mă muşte. Estela !

Micuţa bonă spaniolă deschise uşa.

— Estela, condu-l pe domnul comisar. Şi nu-i arăta fundul, că te trezeşti la casa... la casa de corecţie, fireşte...

Pierre Griffon nu-şi putu reţine zâmbetul. Licheaua asta bătrână era cam impertinentă. Ieşi, precedat de micuţa spaniolă, al cărei fundulet oscila viclean sub fustiţa neagră, şi urmat de râsul jovial al celui mai mare dintre fraţii Zanum.

— Ce meserie ! murmură el.

Rămas singur, Raoul stătu o vreme nemişcat, apoi zise cu voce tare :

— Edouard ! Poţi veni !

O uşă a salonului se deschise şi Edouard Zanum, fratele lui Raoul, ieşi din mica încăpere unde se ascunsese. Edouard era mai slab decât fratele lui dar avea şi faţa mai dură.

— Ai auzit ? întrebă Raoul.

Celălalt dădu din umeri.

— Da, zise el. Îţi vei face treaba cu ajutorul curcanilor !

Raoul clipi.

— Şi încă cum ! În orice caz, Griffon era cu mâna în beregata mea. Acum, dacă îi pasăm în labe pe împuţiciunea asta de Angelo, ne va lăsa în pace !

Edouard Zanum mai era încă preocupat.

— Mda, admise el. Asta e revanşa pentru *Lebădă* şi pentru Laura, dar nu rezolvă problemele noastre cu chinezii.

— Roberto le va rezolva.

— Poate. Dar dacă nu reuşeşte ? Am fi totuşi forţaţi să ne înţelegem cu Li-Tyang... Callari a lăsat deja braţul în jos.

Raoul reflectă câteva clipe. Fratele lui avea dreptate. Dacă nu reuşeau, eliminarea lui Angelo cu ajutorul poliţiei avea să-i coste scump.

— Am o idee, zise el. O să ne asigurăm.

— Cum ?

— Li-Tyang mai e încă la *Ritz*. Găseşte un flăcău, sau mai curând o fătucă, dar de încredere, şi pune-o să-l anunţe pe chinezoi. Să-i spună că curcanii sunt pe urmele lui Angelo, că sunt gata să pună mâna pe el şi că s-ar putea ca acesta să facă mărturisiri... În caz de bu-

cluc, dacă vom fi forţaţi să mergem cu Li-Tyang, puştoaica va putea să spună că informaţia venea din partea noastră. Şi vom fi acoperiţi.

Edouard îşi privi fratele cu admiraţie. La Bône, în Algeria, bătrânul Zanum spunea de pe atunci că Raoul e cel mai deştept cap al familiei. Nu se înşelase.

— Asta nu înseamnă că nu-i vom da comisarului informaţii în legătură cu Angelo, zise el.

— Fii fără grijă ! Am băieţii mei care se vor ocupa de asta. Angelo e ca şi terminat.

* * *

Nyo Tok Suey, pe care vecinii de cartier îl numeau „Tatăl Dragon", din cauza firmei localului său *Dragonul de Jad*, închise cu grijă telefonul şi aruncă o privire distrată în sala mică unde ultimii clienţi îşi terminau consumaţiile.

Comunicarea primită îl flatase enorm.

Onorabilul Li-Tyang, care era cunoscut şi sub numele de Domnul Wu, şi care reprezenta atotputernica organizaţie *Şarpele Albastru*, îşi amintise de modesta lui persoană şi îi permitea în sfârşit să-şi achite datoria pe care familia lui o avea faţă de el. Căci numai datorită Domnului Wu putuse Nyo Tok Suey, tatăl Dragon, să achiziţioneze acel mic restaurant de pe muntele Sainte-Geneviève, datorită lui putuseră fii şi fiicele lui, verii, verişoarele şi rudele lor să emigreze în Europa cu acte false ; datorită lui câţiva din băieţi puteau să-şi facă studiile şi câteva fete să-şi câştige dota pur şi simplu arătându-şi corpul unor albi ignoranţi.

Cu o privire o anunţă pe Mya, ultima lui fiică, care nu avea decât şaisprezece ani, să-l înlocuiască la casă, iar el coborî scara ce ducea la pivniţa transformată în bucătărie.

Şase băieţi, toţi rude de-ale lui mai mult sau mai puţin îndepărtate, îşi terminau castronaşul de orez şi carne de porc, cu hăpăieli şi clănţănit de beţişoare, într-o atmosferă care mirosea puternic a saramură, carne stricată şi grăsime rece.

— Am nevoie de doi dintre voi, zise el în dialect cantonez, pentru o treabă foarte importantă.

Toţi băieţii se ridicară deodată şi tatăl Dragon simţi o mândrie îndreptăţită. Ochii lui negri străluciră ceva mai mult când declară :

— Nu. Treaba asta e atât de importantă încât nici voi, şi nici eu, nu putem înţelege.

Băieţii dădură din cap. La Hong Kong, cei aleşi ar fi fost desemnaţi de un ghicitor care ar fi dezlegat o enigmă pe o plachetă pictată, sau prin semnul animalelor faste sau nefaste. Aici ceremonia avea să fie mai simplă.

Fără o vorbă, Nyo Tok Suey luă din două borcane separate două boabe negre de fasole şi patru boabe albe pe care le aşeză sub un prosop. Fiecare dintre băieţi se duse să-şi aleagă, fără să vadă, o boabă de fasole pe care o arătă cu palma deschisă.

Privindu-i pe cei doi băieţi care arătau boabele negre, tatăl Dragon se felicită de alegerea destinului. Dintre toţi nepoţii şi verişorii, aceştia doi erau cei mai curajoşi şi cei mai inteligenţi.

— Veniţi cu mine, le zise el.

Cei doi băieţi îl urmară într-o cămăruţă plină de mături şi şorţuri de pânză groasă, care mirosea a peşte stricat şi a umezeală. Acolo, în semiobscuritate, Nyo Tok Suey declară cu o voce joasă şi monotonă :

— Un câine puturos îl ameninţă pe şarpe, binefăcătorul familiei noastre. Acesta — o mie de ani să trăiască ! — contează pe respectul şi devotamentul vostru ca să-l ştergeţi de pe faţa pământului pe acest câine. Ascultaţi-mă. Iată ce va trebui să faceţi..

* * *

Comisarul Pierre Griffon intră, fluierând uşor, în biroul său de pe Quai des Orfèvres chiar în momentul în care Lionel Savary punea receptorul în furcă.

— Şefule, gata ! îi zise tânărul inspector înflăcărat. Am primit adineauri un telefon de la Raoul Zanum. N-ar trebui să spunem asta, dar în ziua de azi borfaşii se descurcă mai bine decât poliţia ! A dat de urma lui Angelo Tirone.

— Perfect, zise Pierre Griffon fără cea mai mică urmă de emoţie. Asta şi aşteptam de la secătura asta

desfrânată. Cade chiar foarte bine. Tocmai am aflat că Tirone este efectiv căutat de Interpol-Italia. Pentru mai multe crime... Şi unde îşi are cuibul păsărica noastră ?

— Pe lângă Porte de Versailles, şefule. Pe strada Vaugirard. Un apartament închiriat cu luna. Îşi spune Luigi Negroni.

Pierre Griffon îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă pe speteaza unui scaun.

— Perfect, repetă el. Povestea asta cu Interpolul ne va facilita interceptarea convorbirilor telefonice fără să ni se bage beţe în roate.

— De ce să nu sărim imediat pe el ? întrebă Savary. Dacă Interpolul îl caută...

— Nici vorbă, îl întrerupse Griffon. Ar fi prea simplu. Când intri în joc cu nişte oameni ca fraţii Zanum, trebuie să te porţi cu băgare de seamă. Mi l-a dat pe Tirone aşa cum arunci un os unui câine, dar fără îndoială că au motivele lor să facă astfel. Mi-ar place să descurc puţin sforile astea.

Lionel se uită la şeful lui cu mirare. În mod obişnuit Griffon era pentru acţiunea imediată, iar felul ocolit în care vedea acum problema îl cam surprindea.

— Tocmai, insistă el. Tirone ar putea...

Griffon îl întrerupse din nou :

— Nu. Nu confunda un Angelo Tirone cu un Dédé Ţicnitul. Oameni ca el nu vorbesc, ştii prea bine. Singurul lucru pe care-l putem face este să-l punem sub supraveghere sperând că ne va duce undeva.

Lionel Savary, care îşi imagina deja lungile şi plictisitoarele ore de „pândă", se uită la comisar cu o privire plină de reproşuri.

— Dar, şefule, zise el, asta e vechea metodă clasică. O să ne ia o grămadă de timp.

Pierre Griffon dădu din umeri.

— Şi ce ? Deocamdată nu arde nicăieri după câte ştiu. Iar metodele clasice au dovedit deja că sunt bune când le întrebuinţezi cu inteligenţă şi fără idei preconcepute. Reţine asta, băiete ! Anunţă-i pe Sophie şi pe Gribo. Organizaţi-vă cum credeţi că e mai bine, dar nu vreau ca Tirone ăsta să tragă un pârţ fără să fiu anunţat ! Ai mână liberă ! Înţeles, băiete ?

— Înțeles, șefule, murmură Lionel.

Pierre Griffon se uită la el o clipă cu o sclipire amuzată în privire.

— Te miră, ai ! Te întrebi ce-o fi având bătrânul în cap ? Ei bine, am să-ți spun. De obicei noi intervenim după petrecerea dramelor. De data asta e invers. Am fost avertizați înainte. Numai că nu știm exact împotriva a ce sau a cui trebuie să luptăm. Iar cei care sunt fatalmente la curent, precum frații Zanum, cu siguranță că nu sunt chiar atât de amestecați pentru a se simți cu adevărat vulnerabili. Până la urmă, se servesc de noi mai mult decât ne servim noi de ei. Pricepi, băiete ?

Lionel Savary își frecă gânditor bărbia și se uită la comisar cu o strâmbătură comică.

— Drept să-ți spun, șefule, ei bine... nu prea.

Pierre Griffon începu să râdă.

— Cu atât mai bine, zise el. În afară de asta nu mai am nimic să-ți spun !

* * *

La tejgheaua localului *Balto*, două-trei „artiste", care „se expuneau" pe strada Pigalle sau în hotelurile de pe strada Franchot, își beau grăbite oranjada sau sucul de roșii înainte de a se întoarce la treabă.

Era o vreme superbă, și străinii, mai aleș germanii care aveau devize forte, începeau să invadeze Montmartre. Nu era timpul potrivit să-ți lași să ruginească mijloacele de subzistență.

Féfé Vitti, căruia i se spunea Țiganul, sorbea o drojdie în apropierea cabinei telefonice, uitându-se la fete cu o privire distrată. În schimb, ceea ce-l tracasa era chinezoiul de la celălalt capăt al barului care nu-și lua ochii de la el. Cunoștea el niște chinezoi dar nu pe ăsta.

Apoi, brusc, își aminti. Firește că îl cunoștea, pentru că el distribuise banii pentru Roberto... N-ar fi trebuit să uite, dar toate fețele astea „galbene" se asemănau tare mult.

Asiaticul probabil că pricepuse că fusese recunoscut. Clipi, puse cât se poate de vizibil o monedă pe tejghea și se strecură spre subsol în direcția toaletelor.

Féfé Ţiganul înţelesese. Îl urmă. Chinezul îl aştepta în spatele uşii, cu faţa la chiuvetă. Avea în mână un plic pe care i-l întinse cu un zâmbet larg.

— Jumătate acum, zise el, jumătate după.

Fără ruşine, Féfé numără banii. Fluieră uşor şi ridică capul. Chinezul zâmbea întruna şi Féfé îşi zise în gând că avea o mutră care cerea pumni. Agită bancnotele.

— Pentru ce ?

— Un fleac. Aduceţi domnu' Angelo într-o cafenea care vi se va spune, în ziua când vi se va spune.

Féfé tresări.

— Angelo ? Ce aveţi cu Angelo ?

— Prieten al meu vrea să-i vorbească în linişte... foarte în linişte.

— Angelo, repetă Féfé cu o voce surdă. Angelo e amicul meu.

Asiaticul continuă să-i explice.

— Nu vrem lui rău, numai stăm de vorbă. Mulţi bani pentru asta. Dumneata plecat de aici liniştit. Prieten al meu mulţumit.

Féfé Ţiganul dădu din umeri. Înţelesese totul de la început. Chinezii, nu ştia de ce, vroiau să se debaraseze de Angelo, dar nu era uşor. Înţeleseseră că nu-l puteau avea decât adus cu uşurelul, găsind un prieten care să-l atragă în cursă.

— Şi dacă nu vreau ? zise el.

Chinezul se prefăcu foarte îndurerat.

— De ce spus asta ? Dumneata mult compromis cu Roberto. Poate ucis domnu' Blache. Nu se ştie încă.

Féfé Ţiganul gândea rapid. Angelo era un amic, un compatriot, dăduseră împreună lovituri frumoase. Dar putorile astea de chinezi îi ţineau mâna în beregată cu un ţucal plin de porcării gata pregătit. În schimb aveau aerul că vor să-i asigure viitorul.

Chinezul se uită spre uşă.

— Hotărâţi. Cineva vine.

Féfé Ţiganul dădu din umeri şi vârî în buzunar bancnotele pe care le avea în mână. Chinezul înclină capul.

— Dumneata şmecher... foarte şmecher.

Féfé Ţiganul îl privi ieşind, gândindu-se că prietenia e o marfă foarte perisabilă.

* * *

Cu un tricou cu motive geometrice, papuci marocani, o havană între buze şi un pahar de McCallan în mână, Albin Morel, zis Roberto, privea visător oglindirea palidă a soarelui de la Amsterdam în micile pătrate de geam ale camerei sale.

Nu-i plăcuse niciodată prea mult Amsterdamul, unde o burghezie cufundată în mediocritate asista cu calm la descompunerea propriului ei univers, dar calda ospitalitate a vechiului său amic Boris Kalinin îl făcea să uite moliciunea exterioară şi să se împace cu natura umană.

Noaptea trecută avusese de gând să-i povestească lui Boris cum şi de ce se afla în acel oraş, dar fostul legionar îl oprise imediat.

— Îmi spui doar cât am nevoie să ştiu, sergente ! De rest puţin îmi pasă !

Atunci Roberto îi explicase lui Boris care, fără să facă parte realmente din ea, cunoştea toată lumea interlopă din Amsterdam, că voia să-l încolţească pe Li-Tyang, „marele chinez", cel ce avea controlul asupra prostituţiei asiatice din oraş.

— A pus pe cineva să mă lichideze, înţelegi. Acum e ori el, ori eu.

Boris râse.

— Atunci o să fie el, sergente !

Apoi vorbiseră despre vremurile trecute, despre luptele lor şi despre fete, după care cântaseră „Nu, nu regret nimic", aşa cum făcuseră pe vremuri în oraşul alb pe care fuseseră forţaţi să-l abandoneze. După aceea se piliseră bine de tot...

În dimineaţa aceea, când se trezise, Roberto îi expediase o telegramă liniştitoare lui Raoul Zanum. Acum aştepta rezultatul primelor demersuri pe care urma să le întreprindă Boris.

Boris Kalinin se întoarse pe înoptate ; zâmbetul înflorea pe faţa lui deformată de vechi luptător.

Se aşeză greoi într-un fotoliu din ramuri de palmier împletite care scârţâi sub greutatea lui, îşi umplu paharul cu whisky, plesni din limbă şi întrebă brusc :

— Ţi-o aminteşti pe Stili, sergente ?

Roberto scutură din cap.

— Nu !

— O javaiană care execută un număr la *APHRODITE CLUB*. Cu un şarpe.

Roberto îşi reaminti imediat... Duruitul tobelor şi gongurilor... Lumina puternică a proectoarelor, silueta plăpândă încovoindu-se sub greutatea reptilei... Zâmbetul veşnic înţepenit al lui Li-Tyang.

— Da, zise el. O putorişcă drăguţă.

Boris râse zgomotos.

— Să nu zici nimic rău de şoricelul ăsta, sergente ! Am impresia că-ţi va face un serviciu neobişnuit.

Roberto se uită la el fără să înţeleagă. Boris continuă :

— Termină-ţi păhărelul şi să coborâm. Ai să vezi.

Roberto făcu întocmai şi îşi urmă prietenul pe scara abruptă dată cu ceară, care ducea la parter. Din sala cafenelei se auzea zgomotul biliardelor electrice, râsete şi zarva conversaţiilor. Boris deschise uşa unei mici încăperi ce îi servea drept salon şi al cărei mobilier în „stil maur". era de un prost-gust ţipător. Roberto se opri în prag.

Aşezată pe un taburet de blană, în faţa unei mese joase cu o tăblie de alamă, o femeie se uită la el cu atenţie.

Era blondă, acel blond inimitabil al fetelor din nord, iar părul ei minunat, care reţinea privirea, făcea să se uite umbra de vulgaritate a feţei greoaie ca şi duritatea ochilor de un cenuşiu rece. O reţea fină de riduri în jurul pleoapelor îi trăda vârsta — vreo patruzeci de ani — dar corpul pe care se mula o rochie neagră cu decolteu adânc, se menţinea somptuos.

— Nu e Stili, şopti Roberto la urechea fostului legionar.

Acesta nu răspunse şi îşi împinse prietenul înainte.

— Cindy, iată-l pe Roberto despre care ţi-am vorbit, zise el. Cindy Gerlach, prietena lui Van Heist.

Tânăra femeie se ridică şi un fulger de ură sălbatică trecu prin ochii ei cenuşii.

— Prietena lui Van Heist ! zise ea cu o voce răguşită. Am fost, dar nu mai sunt ! Ticălosul ăla mi-a dat paşi ! Da, domnule, mi-a dat paşi.

V

Mai mult afundat decât întins pe canapeaua Ludovic al XV-lea în „marele salon" din apartamentul lui de pe aleea Foch, — canapeaua aceea era singurul loc unde se simţea în voie —, Raoul Zanum, în faţa unei sticle de Laurent Perrier care se răcea în frapiera de argint, privea existenţa într-o perspectivă plină de seninătate.

...O telegramă expediată de la Amsterdam, pe care tocmai i-o adusese Estela, mica bonă, îi anunţase că Robert intenţiona să atace acolo tabăra chineză. Taică Griffon, căruia îi pasase un os de ros, îl va lăsa deocamdată în pace şi, mai înainte de a se face noapte, clanul Zanum va fi debarasat de Angelo Tirone... iar Laura Listel va fi răzbunată pentru violenţele suferite... La sfârşitul săptămânii *Hanul Lebedei* va fi din nou deschis, cu o decoraţie nouă, gata să-i primească pe împătimiţii viciului.

Un zâmbet larg îi lumină faţa. Toţi ziceau că e un mare borţos... Dar era un borţos care nu se descurca prea rău !

Un clinchet de cristal îl făcu să ridice ochii pe deasupra spătarului canapelei. La celălalt capăt al salonului, mica Estela ştergea nişte scrumiere deja imaculate.

— Ce faci aici, puştulache ? bombăni el.

Fata se apropie legănându-şi şoldurile, cu mâinile la spate şi capul plecat. Privirea lui Raoul se opri la sânii mici şi agresivi care înţepau pe dedesubt şorţul de dantelă albă.

— Ce faci aici ? repetă el simţindu-şi gâtul puţin cam uscat.

Tânăra Estela îşi ridică mutrişoara de pisică şi îi aruncă o privire vicleană.

— Verişoara mea se mărită săptămâna viitoare, domnule. Mi-ar plăcea să mă duc la noi, în Spania:

— Spune-i domnului Edouard.

— Domnul Edouard n-a vrut, domnule Raoul... Aşa că m-am gândit... Cum sunteţi atât de ambail...

Se legăna în faţa lui şi îl privea cu un aer neruşinat. Totuşi Raoul nu înţelese imediat. Avusese sute de femei în viaţa lui aşa că „eternul feminin" nu-l mai preocupa prea mult. Evident că uneori se mai „benocla", aproape din obişnuinţă, la coapsele lungi ale acestei micuţe când, căţărată pe o scăriţă, scutura cornişele de praf. Cu aceste ocazii remarcase că nu purta ciorapi cu chilot, ci ciorapi negri, după moda veche, cu portjartiere care îi dungau pielea de culoare deschisă. Asta îi adusese în minte vechi amintiri care mai curând îl înduioşaseră decât să-i stârnească antrenul. Acum însă, atitudinea echivocă a Estelei îi deschidea ochii şi simţi o scurtă şi neprevăzută excitare a simţurilor.

— Ia vino să te văd puţin, zise el cu o voce schimbată.

Docilă, fata se supuse şi aproape că se lipi de el. Cu un gust brusc, Raoul alunecă cu mâna sub fusta scurtă şi urcă cu repeziciune de-a lungul picioarelor.

Frăgezimea cărnii, după contactul puţin crispant al ciorapului, îl surprinse.

— Pe legea mea, aproape că uitasem cum mai e ! Cu toate afacerile astea nenorocite pe cap !

Cu ochii în jos, Estela se lăsa pipăită, trăgându-se puţin înapoi când palma lui Raoul, alunecând între coapsele strânse, atinse umflătura slipului.

— Acum n-o să faci pe mirononsiţa ! mormăi el.

Puştoaica se mişcă şi îşi depărtă puţin picioarele.

— N-aş îndrăzni, domnule Raoul... Cu dumenavoastră, nu.

Sunetul vocii, aproape copilăresc, îl înflăcără mai mult decât vorbele.

— Putoare mică ce eşti ! zise el zâmbind.

Întrezărea deja un interesant viitor de amoruri slujnicăreşti, făcut din întâlniri juvenile şi plăceri furişe. Format de asemenea din mici laşităţi din partea lui şi din exigenţe crescânde din partea ei. Concedii.... cadouri.

Slăbiciunea pe care o simțea față de tineret îl agasa puțin și îl amuza mult. Ce frumos sfârșit de viață pentru un bătrân codoș !

— Atunci, domnule Raoul, îmi dați voie să mă duc să-mi văd verișoara ?... Va avea o rochie albă și frumoasă.

— Da, puștoaico, zise el, te vei duce să-ți vezi verișoara. Și chiar am să-ți dau parale să-i faci un cadou.

Dar cum orice concesie trebuia să aibă pentru el totdeauna un profit tangibil, adăugând spre hârtia albastră ce încă se mai afla pe masa joasă :

— Când vor sosi și alte telegrame mi le vei da direct mie, fără să vorbești de ele domnului Edouard.

Ea dădu din cap cu un mic zâmbet.

— Da, domnule Raoul. Și când va sosi ceva pentru domnul Edouard o să vi-l dau dumneavoastră.

* * *

Cu pipa plină în mână, comisarul divizionar Charpin se uita la vechiul lui prieten Griffon, așezat, cu degetele arătătoare agățate de vestă, de cealaltă parte a biroului.

— Ascultă, Pierre, zise el, am reușit încă o dată, subliniez lucrul ăsta, să fac ceea ce mi-ai cerut și fără să-i alertez pe cei de la Omucideri... Ți-am obținut interceptările telefonice și chiar l-am convins pe Castaing să-ți împrumute doi din „disponibilii" lui — Hervet și Legendre — ca să asigure supravegherea lui Tirone. Acum aș vrea să știu unde ai ajuns. Și dacă știi tu însuți încotro mergi.

— Dar asta e o dorință care te onorează, bătrâne, îi răspunse Griffon pe un ton glumeț. Numai că nu știu dacă o să-ți facă plăcere. Mai întâi, faimosul Li-Tyang mai era încă la *Ritz* ieri seară, sub numele de Domnul Wu, om de afaceri. A părăsit hotelul în dimineața asta, la prima oră.

Charpin tresări.

— Li-Tyang !

— Ei, da... Am vorbit cu colegii de la Amsterdam pe la ora prânzului. Ei au făcut o treabă bună. Sunt convinși că omul lor, inspectorul Haasen a fost asasinat. Cu

o drăcovenie demnă de Gribovici... O şmecherie care proiectează gaz toxic pe bază de acid sulfuric. Experţii lor sunt categorici. Inspectorul Haasen a respirat o otravă care a provocat îngustarea instantanee a vaselor de sânge şi a dus la moarte în câteva secunde...

Charpin se încruntă.

— Un adevărat roman !

— Deloc, zise Griffon, fără să se sinchisească. Chestii asemănătoare au mai fost folosite după serviciile secrete şi acum câţiva ani, de o bandă chineză împotriva unor membrii ai Mafiei americane.

Paul Charpin deveni gânditor.

— Atunci, zise el, înseamnă că avem într-adevăr de-a face cu o organizaţie internaţională ? Cu ramificaţii... mijloace puternice...

— Mi-e teamă că da, Paul. De altfel, asta e şi părerea comisarului special Van Zwendel, de la poliţia regală olandeză. El crede că Li-Tyang ar fi reprezentantul în Europa al unui fel de consorţiu financiar chinez din Hong-Kong, care ar încerca să controleze piaţa viciului la scară mondială. Grupul ar fi deja implantat într-o mulţime de traficuri, printre care şi prostituţia, dar într-o manieră atât de diluată încât ar fi incontrolabil.

— Mda, admise Charpin după un moment de tăcere. Deşi mi se pare puţin cam tare chestia asta. Ştii... cam ceva de genul „pericol galben" al bunului colonel Danrit. Şi ce amestec au fraţii Zanum în toate astea ?

Griffon ridică din umeri.

— Nu ştiu exact, dar nu va dura mult până când voi afla. De altfel...

Soneria telefonului îl întrerupse fără menajamente. Charpin se aplecă să ridice receptorul şi îl întinse imediat prietenului său.

— Te caută pe tine. E Gribo...

Griffon apucă receptorul şi auzi vocea puţin gâfâitoare a subordonatului său :

— Gata, şefule, Suntem pe recepţie. Tirone a primit un telefon, dar era în italiană, şi a trebuit tradus.

— N-are a face, zise Griffon. Rezultatul ?

— Un anume Féfé, care pare a fi un prieten de-al lui, va veni după el peste trei ori. Ar fi vorba de o întâlnire

pe care ar avea-o cu un chinez, dar se pare că a fost greu de înțeles. Înregistrarea era proastă. Băieții de la interceptare spun că ei nu au nici o vină, că e o slăbire a semnalului pe linie, cu siguranță o pierdere la un releu.

Comisarul Griffon se ridică ținând în continuare receptorul în mână.

— Bun, zise el, asta nu ne privește pe noi. Cine asigură supravegherea pe strada Vaugirard ?

— Hervet și Legendre, cei doi „disponibili". Au o mașină 404 de serviciu, cu radio-telefon.

— Perfect. Trimite-l imediat la fața locului pe Lionel și anunță-l că sosesc împreună cu Sophie. Tu rămâi în legătură cu cei de la interceptie, nu se știe niciodată. Încearcă împreună cu Sommier să găsești pe undeva un Fefé, cu siguranță italian... Ești pe frecvența U.H.F. a mașinii 504 ?

— Bineînțeles, șefule.

— Bun. Ținem legătura.

Pierre Griffon închise și aruncă o privire piezișă divizionarului.

— Iau noua mașină-radio, zise el cu un ton fără replică.

Charpin făcu un gest resemnat.

— Asta înțelesesem și eu. Dar ai grijă, da ? Fără fantezii ! Materialul ăla costă cât ochii din cap...

— Stai liniștit, tăicuță, îl întrerupse Griffon răzând. O să-ți aducem înapoi jucăria ! Ciau-ciau !

Paul Charpin clătină din cap. Nu zici că voiau să-l scoată la pensie pe un omuleț ca ăsta ! Administrația ! Privi cu un aer consternat teancul de dosare îngrămădite pe biroul lui și suspină.

— Aș merge și eu cu tine, zise el. Puțin „teren", m-ar mai întineri. Din nefericire...

Pierre Griffon ajunsese deja la ușă. Și acolo se întoarse cu o luminiță veselă în ochii cenușii.

— Da, știu, zise el râzând :

„...insuflându-le curaju-i colosal

Se plânge că grandoarea-i îl ține strâns la mal..."

Cred că am auzit asta undeva. Rămâi cu hârțoagele tale ! Eu voi încerca să pun mâna pe Tirone.

Îi făcu cu ochiul și părăsi biroul cu un pas vioi.

* * *

Angelo Tirone lăsă să alunece, unul câte unul, cartuşele mari de alamă, afară din încărcătorul Coltului 45 pe care tocmai îl demontase.

— Dacă cumva îmi vor capul, zise el printre dinţi, atunci nu-l vor avea cu uşurinţă.

Fără să fie cu adevărat îngrijorat, căci caracterul nu-l ducea deloc spre introspecţie, Angelo Tirone simţise din ajun o stinghereală curioasă. Nu era provocată de motive serioase — nişte fleacuri — ci de mici neplăceri ale vieţii cotidiene. De exemplu, telefonul care funcţiona prost — o oră întreagă nu avusese ton — şi mai ales imposibilitatea de a lua legătura telefonic cu Li-Tyang, la *Ritz*, înainte de plecarea lui din Paris. Sunase toată seara de ieri şi de fiecare dată i se răspunsese că „Domnul Wu ieşise"... că „Domnul Wu nu se întorsese încă"... că „Domnul Wu nu lăsase nici un mesaj". Surprins, Angelo Tirone renunţase la masa pe care o rezervase la *Rasputin* şi rămăsese în apartamentul lui de pe strada Vaugirard în aşteptarea unui apel telefonic care nu venise.

Apoi i se făcuse lehamite şi, mai mult furios, telefonase pe la miezul nopţii Doamnei S care ţinea o agenţie de *call-girls* pe strada Ponthieu, cerându-i să-i expedieze de urgenţă „pe cineva care să-l distreze o ţârâ"... I se promisese o „femeiuşcă nostimă" şi se pomenise cu o roşcată falsă, zbârlită şi rotunjoară — el care prefera blondele înalte şi subţiri — care începuse de pe palier să rânjească fără nici un motiv...

Îi venise s-o trimită imediat înapoi, dar gândul că trebuia să achite factura fără să fi „consumat" nimic îl înfurie atât de tare încât se încăpăţânase. Femeia avea nişte fese grele şi sânii moi.

Şi apoi, mai adineauri, telefonul acela pe care nu-l mai aştepta şi care îl mira. Nu că ar fi fost surprinzător ca să vrea chinezii să reia legătura cu el, dar îl uimea faptul că cel însărcinat cu acest comision era Féfé Ţiganul.

Féfé nu era decât un om care executa, şi niciodată până atunci, nici Domnul Wu, nici acoliţii lui nu apelaseră la

el pentru o întâlnire. Lucrul ăsta i se părea bizar, mai ales că în cercul lor nu avea o reputaţie fără pată. Trecea drept vicios, impulsiv şi crud. Se mai spunea că are o mentalitate îndoielnică. Chiar şi el, când lucrase cu Féfé, fusese foarte atent să nu-i spună mai mult decât era necesar.

Chinezii cunoşteau mai mult ca sigur toate astea. Atunci de ce se foloseau de el ? Însemna că i se reproşa semi-eşecul din afacerea Roberto ?... Că Domnul Wu hotărâse să-l treacă pe linie moartă ?

Angelo Tirone dădu din umeri. Va vedea el. Strecură arma montată la loc în tocul special pe care-l purta sub braţ şi aruncă o privire în jurul lui. Cu siguranţă că nu va mai rămâne multă vreme în acel apartament mobilat.

Fără să ştie exact pentru ce, luă un mic carnet negru, ascuns sub mochetă, şi îl băgă în buzunar. În el nota cu grijă numele tuturor celor cu care încheiase o afăcere. Era fondul lui de comerţ şi în acelaşi timp mijlocul de protecţie.

Se auzi soneria de la intrare. Féfé Ţiganul avea cel puţin o calitate, era punctual.

— Salut, tipule, zise Ţiganul cu un zâmbet strălucitor sub mustaţa neagră. Eşti gata ? Plecăm ?

* * *

Aşezat la o masă de pe mica terasă a unei cafenele situată la mai puţin de treizeci de metri de recenta locuinţă pe care Raoul Zanum o denunţase ca fiind ascunzătoarea parizianâ a lui Angelo Tirone, inspectorul Lionel Savary, cu bărbia sprijinită pe mâinile încrucişate, privea — prin lentilele neutre ale unei perechi de ochelari cu ramă groasă — agitaţia trecătorilor pe trotuarul scăldat de razele soarelui.

Trecuse puţin de orele cinci şi vizitatorii Saloanelor din Parcul Expoziţiilor de la Porte de Versailles plecau în grupuri din ce în ce mai mici.

— Atenţie, murmură el deodată, cu buzele foarte apropiate de un ceas cu afişaj digital, destul de gros, pe care îl purta la mână — sau mai curând de carcasa unui ceas în care Gribovici, cu îndemânarea lui obişnuită, reuşise să fixeze un microfon direcţional miniaturizat, legat

printr-un fir discret la un microemiţător, nu mai mare decât un pachet de ţigări, plasat în buzunarul interior al hainei. Atenţie !... Clienţii tocmai au ieşit. Tirone... pantaloni maro, haină bej destul de largă ca să ascundă o armă... Celălalt trebuie să fie respectivul Féfé... Costum verde deschis, mustaţă groasă, cam treizeci de ani... Trec prin faţa mea. Probabil că se îndreaptă spre o maşină... E rândul tău, Hervet...

La o sută de metri de acolo, la volanul unei 404 anonime garată în colţul străzii La Cretelle, inspectorul Claude Hervet care, pentru prima oară lucra în colaborare cu „comando Griffon", şi era mândru de acest lucru, se aplecă spre microfonul lui.

— În regulă, zise el, rotind cheia în contact. I-am reperat pe particulari.

Graţie pastilei auditive strecurată în ureche, bine ascunsă de părul purtat destul de lung, Lionel auzi direct vocea colegului său.

Împături fără grabă ziarul pe care-l avea în faţă, lăsă cu generozitate douăzeci de centi pe suportul ceştii şi se ridică.

Angelo Tirone şi acolitul lui luaseră un avans de vreo cincizeci de metri, mergând spre Porte de Versailles, dar se deplasau cu un pas degajat şi, în mod vizibil, fără cea mai mică teamă că ar putea fi urmăriţi.

Aproape de colţul străzii, Lionel îi văzu urcând într-un vehicul garat pe trecerea de pietoni şi imediat îşi apropie microfonul de buze.

— Ford Taunus verde, semnală el. Numărul 1513 BAF 75.

Făcu cale întoarsă şi zări maşina lui Hervet şi Legendre care se desprindea de trotuar pentru a se infiltra în circulaţia totdeauna destul de densă pe strada Vaugirard.

— Taunusul demarează, murmură el. E rândul tău.

— Văd... Preiau urmărirea.

La volanul maşinii 504 echipată cu un emiţător U.H.F de mare putere, garată pe bulevardul Lefebvre, comisarul Griffon se întoarse spre Sophie Leclerc care stătea lângă el.

— Gata, micuţo... vânătoarea a început.

Apăsă pe clapa „emisie" şi vorbi :

— Hervet, îţi vorbeşte şeful. Dă-mi poziţia voastră. Vin după voi.

Întrerupse şi se adresă tinerei lui subalterne :

— Coboară, fetiţo, zis el, şi întâlneşte-l pe Lionel. Ştie ce are de făcut.

Sophie deschise portiera.

— Nu vă spun noroc, şefule, dar o doresc din toată inima.

Griffon privi o clipă silueta elegantă a tinerei femei ce se pierdea în mulţimea care ieşea dn Parcul Expoziţiilor, apoi luă iar microfonul :

— Lionel... Nimic nou de la interceptarea telefonică. Apartamentul e probabil gol. Aşa că execuţi planul prevăzut. Nu te lăsa surprins. Ţi-o dau pe Sophie să te acopere. Te va aştepta jos.

În picioare pe marginea trotuarului, de parcă ar fi aşteptat lumina semaforului pentru a traversa piaţa, Lionel Savary zâmbi amuzat. Hotărât lucru, şeful lui nu se schimba. Nu se putea abţine să nu încalce legalitatea. Natural că ar fi putut obţine un mandat, dar ar fi trebuit să-l ceară judecătorului de instrucţie însărcinat cu elucidarea asasinatului lui Paul Blache, cel împuşcat pe strada Michelangelo... Numai că pentru asta ar fi trebuit să treacă pe la divizionarul Paccini şi pe la Omucideri !

Tânărul dădu din umeri. Taunusul verde demarase şi maşina 404 neagră îl urma aproape bară la bară. Reveni spre strada Vaugirard. Zece minute spusese comisarul. Avea timp suficient să meargă la *Prisunic* după baterii.

* * *

Pe bulevardul Jourdan, în dreptul Cetăţii Universitare, comisarul Griffon depăşi maşina 404 în care se aflau Hervet şi Legendre şi continuă la rându-i urmărirea.

Până atunci fusese destul de simplu, iar circulaţia, relativ continuă, nu pusese probleme. Acum urmărea Fordul verde de destul de aproape, fără să riste să fie remarcat.

Pe bulevardul Kellermann, după ce trecu de stadionul Charlety, Pierre Griffon zări luminile de semnalizare ale

Fordului şi remarcă încetinirea vitezei. Luă imediat microfonul.

— Tipii caută probabil să parcheze, semnală el celor doi inspectori. Depăşiţi-i şi luaţi-o puţin înainte. Imediat ce se vor opri, Legendre va coborî şi va continua urmărirea pe jos dacă va fi necesar.

Încetinirea circulaţiei îl făcu pe Griffon să înţeleagă că Fordul, manevra să parcheze în spaţiul liber dintre două maşini. Coti brusc — manevră în urma căreia primi un claxonat furios şi o ploaie de injurii din partea conducătorului din urma lui — şi parcă hotărât pe trotuar.

De unde se afla acum nu mai vedea Fordul. Deschise microfonul.

— Îi vezi ? îl întrebă el pe Hervet.

— Perfect, comisare. Au coborât şi aşteaptă la semafor să traverseze bulevardul. Legendre e în spatele lor.

— Bine. Să mă ţii la curent cu ce se întâmplă.

Preţ de câteva clipe aparatul rămase mut, apoi vocea inspectorului se auzi din nou.

— Au intrat într-o cafenea. O chestie mare pe colţul unei străzi.

— Preia supravegherea împreună cu Hervet. Sosesc.

Griffon întrerupse legătura, coborî din maşină şi traversă drumul. Când trecu prin faţa staţiei de autobuz care se afla cam în faţa cafenelei — pe firma ei scria *Arlechinul* — Legendre, strecurat printre călători, îi făcu un mic semn.

Griffon intră în local cu un pas liniştit. Era o sală mare, aproape tăiată în două de o tejghea lungă în faţa căreia o duzină de consumatori sorbeau diferite băuturi. Cu faţa la tejghea, aşezaţi la o masă încă goală, Angelo Tirone şi tovarăşul lui, discutau cu glas scăzut. Pierre Griffon îşi schimbă direcţia privirii şi ceru o bere amestecată cu limonadă.

* * *

La etajul nouă al clădirii, Lionel Savary ieşi din ascensor şi uşa glisă fără zgomot în urma lui. Totul era calm. Imobilul, de construcţie recentă, era aproape luxos. Lionel reperă uşa scării şi coborî un etaj.

Mai adineauri, când ajunsese în strada Vaugirard la volanul noii sale mașini 504, comisarul Griffon îi dăduse instrucțiuni precise.

— Poate că n-o să iasă nimic din asta, micuțule, dar nu riscăm mare lucru dacă încercăm... În timp ce Tirone se va duce la întâlnire, poate că reușești să arunci o privire în apartamentul lui... M-ar mira ca un tip ca el să păstreze chestii compromițătoare în bârlogul lui, dar nu se știe niciodată... Indivizii ăștia sunt tare plini de ei, înțelegi ?

Lionel își cunoștea șeful și nu fusese prea surprins de propunere. Totuși replicase :

— E puțin cam riscant, nu ? Merită să mergem pe muchie de cuțit ?

Griffon dăduse din umeri.

— Eu cunosc afacerea asta mai bine decât tine și pot să știu dacă merită să riscăm sau nu... De altfel, toate afacerile merită riscul.

Nu mai fusese deci nimic de spus, și pentru acest motiv se afla acum acolo, la etajul opt al imobilului luxos, în fața ușii unui apartament anonim, având în mână un șperaclu cu pană reglabilă confecționat de Gribo.

După o privire rapidă în jurul lui, Lionel introduse instrumentul în broască și roti ușor. Broasca ceda imediat.

Lionel rămase o secundă nemișcat, convins de zădărnicia explorării lui. Dacă licheaua nu-și dăduse osteneală măcar să rotească de două ori cheia în broască, asta însemna că nu ținea acolo nimic prețios. Deschise ușa și ea „piui" atât de ascuțit încât fu surprins și aproape că se blocă.

— Devin nervos o dată cu vârsta, murmură el pentru sine.

Tăcerea din jur îl liniști, și se strecură pe culoar puțin rușinat de atitudinea lui.

Probabil că avea jaluzelele lăsate sau perdelele duble trase, căci apartamentul era cufundat într-un întuneric complet. Lionel ezită să aprindă lumina, așteptând câteva clipe pentru ca ochii să i se obișnuiască cu obscuritatea,

apoi făcu câțiva pași pipăind peretele cu vârful degetelor pentru a se ghida.

Trecu de o ușă, apoi de alta, distinse vag o încăpere destul de mare. Se opri și căută întrerupătorul. Aerul mirosea a chiștoace reci, dar mai era un miros, mai subtil, ca acela al unui parfum discret.

„Bineînțeles — gândi el — Tirone primește la el femei..."

Șocul fu atât de brutal și de neprevăzut încât își pierdu echilibrul. O fracțiune de secundă avu impresia că o fiară sălbatică îi sărise în spinare. Un braț musculos îi înconjură gâtul și o mână îi apăsă pe ceafă. Fără măcar să gândească, se lăsă să cadă spre spate, eliberându-se ușor de strânsoare.

Dar agresorul lui era suplu ca o anghilă. Îl urmă ca pe rogojinile unei săli de judo și încercă să-l prindă de gât. Lionel simți unghii ascuțite sfâșiindu-i pielea. Mârâi, apoi făcu un salt să-și prindă agresorul de mijloc.

În aceeași secundă simți foarte clar mirosul răcoritor al unui parfum și rotunjimea tare a unui sân sub palmă.

O voce de femeie scoase un strigăt slab și gemu :

— Mă doare.

Lionel îi dădu drumul instinctiv. Femeia necunoscută profită și scăpă de brațele lui. Aceeași voce răsună ca o poruncă :

— Nu mișca !

Lumina țâșni pe neașteptate.

Lionel, ghemuit pe podea și gâfâind, clipi stingherit. În fața lui stătea o femeie tânără. O asiatică cu fața triunghiulară, cu niște pantaloni de un verde închis și bluză de sport cu guler răsfrânt mulată pe piept. Nu avea nimic pe cap și îl privea cu ochii ei bridați, cu un amestec de curiozitate și ironie.

— Un cavaler viteaz, galant cu doamnele, zise ea cu un vag accent american. Nu sta în patru labe ca un cuțu ! Ridică-te și întoarce-ți nasul spre perete !

Fără să vrea, preț de o fracțiune de secundă, Lionel Savary fu cuprins de panică. Fusese prins în plină acțiune ilegală și nici Charpin însuși nu-l putea acoperi... Apoi își dădu imediat seama că acea tânără persoană, foarte dră-

guță la urma urmelor și care ținea arma în mână cu o ușurință de profesionist, mai mult ca sigur că nu se afla acolo pentru a-i face un proces de intenție.

Se ridică, destul de plouat, și își depărtă brațele de corp. Gâtul zgâriat îl ardea. Deodată îi trecu prin minte că unul din defectele sistemului radio meșterit de Gribovici era că nu se putea întrerupe circuitul emisiei. Probabil că Sophie, care îl aștepta jos în holul clădirii, auzise toată conversația. Asta îl reînsenină.

— Pe legea mea, zise el pentru a-și informa bine colega dar ai în mână un revolver!

Tânăra femeie dădu nepăsătoare din umeri.

— Evident! Nu e o jucărie! Ce cauți aici?

Lionel se uită mai bine la ea. Ochii negri îl priveau cu o expresie hotărâtă. Eurasiatică și poate cu sânge japonez!

— Și eu voiam să-ți pun aceeași întrebare, zise tânăra fără să-și ia ochii de la revolverul îndreptat spre el.

— Nu s-ar putea spune că n-ai tupeu!

Lionel coborî foarte ușor brațele. Se întreba dacă putea să încerce ceva în acest spațiu restrâns — să-i imobilizeze picioarele și să-i abată direcția armei.

— Să zicem că-mi place sunetul vocii tale, zise el.

Fizionomia tinerei femei rămase neschimbată.

— Atunci să zicem că mă aflu la mine acasă. În fine, aproape... Trăiesc cu domnul care locuiește aici... Dar poate că asta te șochează.

Lionel întoarse puțin capul. Știa că fata aceea minte... Că Angelo Tirone locuia singur... Arătă cu privirea spre încăperea unde patul gol fusese răscolit, dulapul de haine deschis și sertarele împrăștiate pe mochetă.

— Ai un fel ciudat de a face ordine!

De data asta, tânăra femeie reacționă și ridică imperceptibil țeava armei.

— Destul, zise ea tăios. Întoarce-te cu fața la perete și nu mișca.

Lionel începuse să privească spre ușa de la intrare pe deasupra capului eurasiaticei. Ușa se deschise brusc și Sophie Leclerc își făcu apariția. Avea fața încordată și pistolul automat în mână.

— Lasă imediat arma ! zise ea. Altfel te alegi cu un glonț în genunchi !

Eurasiatica ezită o clipă. „Bătălia doamnelor !? gândi Lionel și se aruncă asupra fetei, luându-i arma, în timp ce Sophie anunța :

— Poliția ! Mâinile sus, te rog !

Un fulger trecu prin privirea necunoscutei care se uită pe rând la Lionel, apoi la Sophie. Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat.

— Curcani, zise ea. E prea hazliu !... Mi-ați tras o spaimă !

* * *

Angelo Tirone își termină băutura, privi spre ușa cafenelei, apoi se uită la ceas.

— Ce tot face chinezoiul tău ? îi zise el lui Féfé Tiganul care se mișca nervos pe banchetă. Au trecut zece minute de când stăm ca fraierii în porcăria asta !

— Cu siguranță că trebuie să vină. Știi, la ora asta, cu toată circulația....

— Nu-mi place să aștept.

— Nici mie. Dar ce putem face ? Nu uita că ei țin punga.

Angelo se strâmbă, ceea ce îl scuti de orice răspuns. Nu știa de ce, dar nu-i plăcea locul acela. De obicei când îl întâlnea pe Domnul Wu, asta se întâmpla totdeauna în localuri șic sau în restaurante bune. Nu în cafenele nenorocite pentru proletari. Se întoarse spre Féré.

— Dar ce-ai de te frământi așa ? Ai mâncărici sau ce ?

Féfé se strâmbă stingherit.

— Îmi vine să urinez.

— Ține-te.

— Păi asta și fac. Dar putoarea asta de bere mi-a căzut greu la vezică. Trebuie să stau așa până când vine tipul...

Angelo se uită cu atenție la fața tovarășului său. Féfé i se păru încordat, stingherit, cu pielea umedă.

Asta nu-i plăcea. Nu avea nici un motiv vizibil, dar asta nu-i plăcea deloc.

— Bun, ce aștepți ? bombăni el. Du-te să te pișii.

Celălalt nu aşteptă să i se mai spună o dată şi o şterse spre toaletă.

Angelo îşi scoase pachetul de ţigări. Nu mai avea decât o singură ţigară Craven şi înjură. Probabil că în bistroul ăsta pârlit nu aveau decât Gauloises...

Pe măsură ce minutele treceau, neliniştea mocnită care pusese mai adineauri stăpânire pe el se trezi din nou. Întâlnirea i se păru iar ciudată, aşa cum i se păruse ciudată nervozitatea lui Féfé. Angelo avea antene excelente şi presimţea o primejdie vagă...

Observă clienţii aliniaţi în faţa tejghelei... Nimic de zis, crâşma asta mirosea a capcană... aşa cum, dacă te uitai mai bine, acel bunic pleoştit în faţa paharului său gol începea să miroase a curcan...

Aruncă o privire spre fundul cafenelei. Ce tot făcea Féfé la privată ? Nu avea de făcut mai mult de zece metri ca să iasă şi să se uşureze...

Angelo era încă pe jumătate întors şi nu-i văzu pe cei doi tineri care intrară brusc în cafenea, cu căştile de motociclist pe cap. Totuşi un instinct secret îl alertă. Se întoarse în loc. Cei doi băieţi înaintau spre el. Fiecare avea o armă în mână.

Angelo făcu un gest spre deschizătura hainei dar detunăturile se şi auziră. Primul glonţ îl lovi între ochi şi tâmplă, făcându-i să-i explodeze cutia craniană. Un jet de sânge şi rămăşiţe de creier amestecate cu aşchii de os ţâşni pe muşamaua spătarului.

Corpul mai tresări de încă două-trei ori sub impactul proiectilelor înainte de a aluneca sub masă, unde rămase înţepenit într-o atitudine oribilă şi grotescă.

Scena se derulase atât de repede şi atât de neprevăzut încât consumatorii şi personalul cafenelei uluiţi, rămaseseră blocaţi într-o nemişcare totală, cu o expresie de oroare pe faţă.

Numai Pierre Griffon schiţase o mişcare, dar unul dintre ucigaşi, mascat de casă şi dându-se înapoi, îşi îndreptase arma în direcţia lui. Niciodată în cursul existenţei sale comisarul Griffon nu se simţise atât de aproape de moarte. Ceva i se contractă în scobitura epigastrului şi îl cuprinse un frig de gheaţă. Băiatul ieşi pe uşă fără să tragă.

Şi acum, în timp ce oamenii din jurul lui scoteau exclamaţii şi se repezeau spre cadavru, Griffon reflecta. Tirone murise şi nu-i mai putea fi de nici un folos. Poate că nu la fel stăteau lucrurile cu tovarăşul lui, cel care plecase la toaletă ceva mai înainte de sosirea ucigaşilor...

În clipa în care îşi croia drum printre grupurile de oameni şi se îndrepta spre fundul cafenelei i se păru că aude, dominând hărmălaia şi strigătele, o serie de detunături venind dinspre stradă. Tresări, se gândi la Hervet şi Legendre, la ucigaşii care, fără îndoială, îşi acopereau fuga trăgând la întâmplare. Totuşi nu se întoarse, căci acel Féfé, care se pusese la adăpost exact când trebuia, i se părea o pradă mai interesantă decât cei doi ucigaşi.

Ajunse repede la uşa toaletei, fără ca cineva să-i acorde vreo atenţie. Pătrunse pe un culoar la capătul căruia o altă uşă se legăna mişcată de curentul de aer.

Griffon se repezi spre ea cuprins de un presentiment. Nu se înşelase. Uşa aceea, folosită desigur de furnizori, dădea într-o altă stradă.

Înjură. Era aşa cum îşi închipuise. Tovarăşul lui Angelo Tirone îl dusese pe acesta într-o cursă şi se eschivase înainte de crimă. Probabil că acum era departe.

Merse gânditor pe trotuar până la bulevard. O sirenă a poliţiei domina zgomotul străzii. În faţa cafenelei, unde se oprise o maşină a poliţiei, începuse să se strângă mulţimea. Cuprins de un sentiment apăsător, Pierre Griffon îşi făcu drum prin adunătura de gură cască.

Pe marginea şoselei, două cadavre, dintre care unul purta pe cap o cască de motociclist, zăceau aproape unul lângă altul, în aceeaşi baltă de sânge. Îl văzu pe Legendre gesticulând între doi poliţişti în uniformă.

Pierre Griffon traversă spaţiul liber în trei paşi şi îşi arătă legitimaţia.

— Comisarul Griffon, anunţă el. Ce se petrece?

Legendre se uită la el. Era livid la faţă.

— L-am împuşcat pe unul, murmură el. Dar celălalt... celălalt... L-a împuşcat pe Claude...

Griffon întoarse capul şi abia în clipa aceea recunoscu cel de al doilea cadavru care zăcea pe pământ. Era inspectorul Hervet... amicul Hervet... care era atât de fericit şi de mândru că lucrează cu el.

VI

În seara aceea, pe la orele douăzeci şi unu, o furtună timpurie de primăvară se abătu asupra regiunii pariziene.

Precedată de rafale de vânt, sub un cer devenit brusc cenuşiu şi brăzdat de fulgere, o trombă de apă se prăvălise peste Paris, alungându-i pe gură cască de pe trotuare, inundând rigolele, împrăştiind cozile de la cinematografe, împroşcând storurile cafenelelor.

În liniştita piaţă Dauphine, unde castanii îşi aplecau vârfurile îndoiţi de vijelie, ca peste tot, se stârni în curând debandadă. Udaţi până la piele în câteva secunde, clienţii de la *Rose de France* părăsiră terasa cuprinşi de panică şi pătrunseră în sala mică, luându-şi cu ei consumaţiile...

Prin urmare nimeni nu remarcă în seara aceea că două ferestre înalte de la etajul doi al Palatului de Justiţie erau încă luminate în ciuda orei târzii...

Aşezat la biroul lui, cu spatele spre fereastra biciuită de ploaie, comisarul divizionar Charpin, cu sprâncenele zbârlite şi privirea întunecată, se uita necruţător la Pierre Griffon care stătea în faţa lui.

— Îmi închipui că eşti tare satisfăcut ! Frumoasa operaţiune care trebuia să facă minuni ! Tirone lichidat sub ochii tăi... complicele lui dispărut... un chinezoi împuşcat, altul scăpat. Şi acest biet Hervet cu două gloanţe în corp, fără să se ştie încă dacă va supravieţui !

— Dar ucigaşul ? întrebă Griffon. A fost identificat ?

— De unde !... Un chinez... Fără acte şi fără amprente la serviciul de imigraţie... Şi s-ar mira să vină cineva să-l

ceară... (Suspină.) Ei da... Dacă ai fi vrut să ne bagi în rahat, exact așa ai fi procedat.

Pierre Griffon făcu un gest. Era tras la față și avea glasul răgușit din cauza prea multor țigări.

— Nimeni n-ar fi putut să facă ceva, Paul. Niște țicniți care intră în cafenea cu revolverele în mână... Am crezut că mă vor „împăna" și pe mine.

— Dacă nu m-aș reține, bombăni Charpin, aș zice că, „din nefericire" l-au împănat pe Hervet.

— Ce vrei ?... „Din nefericire" asta e meseria.

— Oh, da, știu. Meseria... Omleta făcută fără să spargi ouăle... Și oalele sparte, firește... (Lovi în birou.) Numai că eu voi plăti oalele sparte, Pierre... Și fără îndoială și tu.

— Eu mi-am făcut treaba.

— Mda... (Charpin flutură o hârtie luată de pe birou.) Mda. Și nu s-a terminat.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Savary, zise el. Poți veni aici împreună cu fata... Cum ziceai că o cheamă ?... Așa... Kikyo Learoy...

Câteva clipe mai târziu, Lionel și Sophie intră în birou însoțind-o pe tânăra eurasiatică „descoperită" la locuința lui Tirone.

Tânăra femeie își desfăcuse părul care îi cădea pe umeri ca niște valuri de noapte, dar fața ei netedă nu trăda nici oboseală, nici neliniște.

Pierre Griffon se ridică și îi oferi fotoliul.

— Stai jos, domnișoară Learoy, zise el.

Tânăra femeie se înclină ușor și acceptă invitația.

Divizionarul Charpin se uită la ea o secundă apoi, lăsându-și ochelarii pe nas, luă în mână hârtia arătată adineauri lui Pierre Griffon.

— Am primit un telex de la ambasada dumitale, zise el. Trebuie să recunosc că confirmă ceea ce ne-ai spus. Te numești Kikyo Pamela Learoy, născută la Groham, Maine, în 1951, cetățeană americană și „anchetator-contractual" în cadrul unui serviciu particular...

— *Staff Number Two,* domnule, îl întrerupse tânăra femeie.

Charpin își încruntă sprâncenele stufoase.

— Ceea ce spuneam și eu... O formație specială, atașată Biroului federal american de narcotice... Nu, vă rog...

Numai că nu asta mă va face să iau drept literă de Evanghelie declarațiile pe care le-ați făcut inspectorilor aici de față și al căror text îl am chiar aici.

Luă un teanc de hârti, îl arătă și continuă :

— Totul mi se pare foarte extravagant.

Tânăra femeie scuturâ din cap.

— Deloc extravagant, domnule. După cum am spus, *Narcotic Bureau* este convins că chinezul Li-Tyang, cu reședința când la Hong-Kong, când în Țările de Jos, este nu numai agentul unei puternice societăți clandestine care controlează și conduce rețelele de imigrație ilegală, dar și că folosește aceste rețele pentru a introduce droguri în Europa occidentală. Forțele americane staționate în Germania și în țările NATO sunt deja infestate.

— Exact, interveni Griffon. Avem o notă a Interpolului în această privință.

Kikyo îi adresă un zâmbet mic, înclină capul și continuă :

— Fiecare prostituată, fiecare chelner, fiecare docher, fiecare fals refugiat, pe scurt, fiecare imigrant pe care Li-Tyang și organizația lui l-a introdus clandestin în Europa, transportă, însoțește, distribuie mici cantități de drog. Noi numim asta „Traficul Furnică". Acest trafic vehiculează până la urmă niște cantități considerabile și este aproape imposibil să fie stăvilit prin metodele tradiționale de cercetare și control.

— Și pentru a pune capăt acestui trafic v-ați afla actualmente în Franța ?

— Exact, domnule.

— Și tot în acest scop, după cum ați declarat, ați încercat să-l răpiți pe „domnișorul" Albin Morel — cunoscut sub numele Roberto, răufăcător notoriu —... E cam exagerat, nu ?

Tânăra femeie făcu o mică strâmbătură.

— Exagerat ?... Ah da, înțeleg... În realitate, domnule, era singura soluție găsită de *Narcotic Bureau* pentru prinderea legală a lui Li-Tyang. Agenții noștri au aflat că într-un cabaret din Amsterdam, *Aphrodite Club*, a avut loc o reuniune în cursul căreia Li-Tyang a făcut reprezentanților... cum îi numiți... negustorilor francezi de femei, propunerea de a le furniza, foarte avantajos, per-

sonal asiatic... târfe, așa le ziceți, nu ?... Bineînțeles, aceste târfe ar fi servit la vehicularea drogului.

Griffon o asculta pe tânăra femeie cu un interes crescând.

— Dar ce amestec are Roberto în treaba asta ? întrebă el.

Kikyo Learoy se întoarse spre el.

— Acest Morel, căruia îi ziceți Roberto, a asistat la această reuniune. Este un om care a avut deja de-a face cu justiția mai multor țări. Ni s-a părut că, în anumite împrejurări, ar fi posibil să-l convingem pe Morel-Roberto să depună mărturie în fața unui Mare Juriu, prezentându-l ca martor al acuzării în fața Curții...

— Pentru asta, interveni Griffon, ar fi trebuit să-l arestați pe Li-Tyang... pe teritoriul Statelor Unite.

Kikyo Learoy îi zâmbi.

— Merge frecvent în Filipine.

Griffon clătină din cap.

— Evident. Dar cu Roberto cum ați fi procedat ? El era în Franța.

Tânăra femeie se uită țintă la el. Fața ei drăguță era impregnată de o blândețe infinită dar privirea, care trecea drept la rasul sprâncenelor, avea o fixitate neliniștitoare.

— N-ar fi rămas aici multă vreme, zise ea cu o voce liniștită. Intenționam să-l drogăm și să-l expediem în Germania cu avionul, într-o tabără militară americană. Când s-ar fi trezit, l-am fi interpelat și s-ar fi găsit la el un pachet mare de heroină. La noi asta se pedepsește cu douăzeci până la treizeci de ani închisoare. La vârsta lui și la trecutul pe care îl are, ar fi trebuit neapărat să accepte. Din nefericire...

Slăbi sunetul vocii cu o inflexiune atât de comică încât Sophie Leclerc pufni zgomotos, dar își ceru imediat scuze cu obrajii îmbujorați.

Charpin dăduse din umeri.

— Toate astea, micuța mea, le consider teatru... Ba chiar un teatru prost, dacă vrei să știi părerea mea.

— Nu, zise brusc Griffon. Nu e neapărat teatru, Paul. Gândește-te. Această poveste cu drogurile explică totul. Este veriga care ne lipsea... Frații Zanum nu s-au atins

niciodată de stupefiante, nici pe vremea lui Gaston. Când au aflat că ei, chinezii voiau să se folosească de reţeaua lor de târfe pentru trafic de stupefiante, au rupt înţelegerea. De aici, atentatul împotriva lui Roberto şi a amantei lui, intimidarea... Callari, „Marsiliezul", probabil că a fost de acord. Chinezii au vrut să-i sperie pe fraţii Zanum şi să-i facă să se răzgândească. Asta explică circul borţosului Raoul !

Divizionarul Charpin se simţea stingherit. Îi dăduse frâu liber prietenului său şi acesta, ca totdeauna, se ambalase, călcând în picioare legalitatea... La început Griffon îi păcălise pe cei de la Omucideri. Acum era gata să-i calce pe bătătură şi pe cei de la Stupefiante sub pretextul, teribil de înşelător, că „grupul lui autonom de intervenţie" făcea, prin forţa lucrurilor, parte integrantă din Brigada de Stupefiante şi proxenetism... Noroc că această fată, „răpită" de Savary şi Leclerc, înota şi ea în plină ilegalitate, şi în felul ăsta îi permitea să-şi dea frâu liber proastei dispoziţii.

— Totuşi, bombăni el. Domnişoara Learoy şi-a permis faţă de cod nişte libertăţi uimitoare. Nu suntem în Far West, ce dracu ! Şi, bineînţeles, nu a acţionat singură. Cine v-au fost complicii, domnişoară Learoy ?

Tânăra femeie scutură din cap.

— Nu cred că vă pot spune, comisare.

— Nu crede ! izbucni Charpin. Asta e culmea ! Indivizii ăştia se instalează la noi ca într-o ţară cucerită, încearcă să-i răpească pe cetăţenii noştri... în fine, vreau să spun (se sufoca puţin), să răpească oameni fără măcar să aibă elementara decenţă să ia contact cu poliţia franceză ! Scandalos ! Ăsta e cuvântul potrivit !

Kikyo Learoy lăsă să treacă furtuna şi îi adresă divizionarului un zâmbet dezarmant.

— Dar *Staff Nunber Two* este un organism extrem de discret, domnule comisar...

Se întoarse spre Griffon şi prin privire îi trecu un fulger de ironie.

— De altfel, cred că şi la dumneavoastră exista organisme identice... Servicii nu întru totul oficiale care acţionează nu întru totul legal. Căci, comisare, cei doi inspectori care m-au adus aici, fără măcar să-mi dea

posibilitatea să-mi anunț ambasada, nu erau în drept s-o facă.

— Asta o spui dumneata ! se încruntă Griffon. Apropo, încă nu ne-ai spus ce făceai acasă la Tirone și cum ai intrat acolo.

— La fel ca inspectorul dumneavoastră, comisare, răspunse Kikyo cu o ingenuitate perfectă. Cu chei false. Știam că Tirone nu e acasă. Așa că am profitat.

— De unde știai ?

— O derivație a telefonului său fusese branșată în pivniță. Ascultam convorbirile.

— Adevărat, interveni Savary. Pe linie exista o scădere a intensității.

— Și ce căutai ? reluă imediat Griffon.

— Același lucru ca voi... căutam carnetul negru !

Griffon și Charpin se priviră intrigați.

— Ce carnet negru ? întrebară ei într-un glas.

— Cum ? Nu știați ! zise Kikyo cu un ton ironic. Un carnet în care Tirone scria numele celor cu care era în relații de afaceri. Era un document foarte important pentru justiție...

— Tirone a fost ucis, o întrerupse Charpin cu o voce dură. Și nu avea nici un carnet asupra lui.

— Atunci, zise Kikyo fără să se piardă, i l-a luat cel care l-a omorât.

— Imposibil, zise Griffon.

— Atunci, zise Kikyo, nu știu. Eu n-am găsit nimic. De altfel, inspectorul m-a controlat.

Griffon tresări.

— Cum ! Lionel, ai...

Kikyo Learoy îl întrerupse :

— Nu. Nu băiatul... fata.

— Așa este, zise Sophie. Am crezut că fac bine.

Griffon suspină.

— În fine, așa e mai bine.

— Oh, reluă Kikyo cu o voce candidă. Cred că inspectorului i-ar fi făcut plăcere.

— Destul ! răcni Charpin lovind cu pumnul în birou. Domnișoară Learoy, să nu crezi că declarațiile dumitale sau confirmarea făcută de ambasada dumitale te autorizează să te porți ca o femeie ușoară, și nici că te absolvă

în ochii poliției franceze. Ai comis — și ai recunoscut — mai multe delicte grave. Port de armă, atac cu mână armată împotriva unui funcționar de poliție, tentativă de răpire, violarea domiciliului și comunicațiilor telefonice. Toate acestea pot justifica, cel puțin, o măsură de expulzare. Ești tânără, ești străină și eu nu sunt un sălbatic. Ce să fac cu dumneata ?

Kikyo Learoy își ridică o șuviță căzută pe frunte.

— De ce să faceți ceva cu mine, comisare ? pledă ea cât se poate de serios. De ce să nu faceți ceva *împreună cu mine* ?...

— Mânuiești foarte bine limba franceză.

— Mai cunosc încă cinci, domnule. Dar voiam să spun că sunteți niște vânători. Ca și mine. Și că și unii și alții urmărim, dacă am înțeles eu bine, același vânat. De ce să n-o facem împreună ?

Charpin ridică ochii în tavan și deschise gura să răspundă, dar Griffon i-o luă înainte.

— Poate că are dreptate, micuța asta... Gândește-te, Paul. La urma urmelor, interesele noastre coincid. Întreabă-l pe Lionel. Pare că nu-i lipsește îndrăzneala, iar echipa ei cred că nu e prea înăbușită de scrupule. După părerea mea, ar fi interesant să facem o parte din drum împreună. Nu avem nimic de pierdut și totul de câștigat.

— Exact, aprobă Kikyo Learoy. Din nenorocire va trebui să pornim din nou de la zero. Tirone e mort și Roberto a dispărut.

Griffon ezită o clipă, apoi se hotărî.

— Roberto e la Amsterdam, zise el.

— La Amsterdam ! Atunci totul e simplu, comisare ! Plecăm la Amsterdam. Dumneata, eu, oamenii dumitale...

— Sunteți complet nebuni, o întrerupse Charpin. Chiar dacă mi-aș da acordul, lucru pe care încă nu l-am făcut, Ministerul nu ar accepta niciodată o asemenea echipă !

— Eu nu sunt chiar atât de sigur, Paul, zise Griffon. Am luat deja legătura de câteva ori cu comisarul Van Zwendel care se ocupă acolo de afacerea asta. Există un aviz de cercetare în privința lui Roberto. Nimic nu împiedică transformarea lui în mandat de aducere internațională. Ceea ce i s-a întâmplat sărmanului Hervet dovedește că ne aflăm în fața unei echipe ce nu dă îna-

poi de la nimic... Mă voi duce la delegatul Picard-Lesecq cu dosarul meu. Şi chiar la Direcţia Serviciilor, dacă trebuie. Grupul nostru a fost format tocmai în vederea unor împrejurări de acest gen...

Indignat, Paul Charpin se ridicase şi se întoarse cu faţa spre fereastră. Furtuna încetase şi, chiar atunci ieşită dintre nori, o lună mare şi rotundă părea că îl sfidează.

Kikyo Learoy îi urmări privirea.

— Luna e roşie, zise ea cu o voce ciudată. La noi, în Japonia, se spune că vrea sânge.

VII

La Amsterdam, capitala internațională a prostituției, a homosexualității, a drogului și a viciului, abia se făcuse noapte și rumoarea orașului căpătase deja o rezonanță înăbușită.

În camera fără jaluzele, cu geamurile acoperite de o perdea groasă, lumina firmei hotelului arunca strălucirii albicioase.

Altă lumină nu mai era în încăpere, dar ea îi permitea lui Roberto, lungit pe patul îngust, să distingă silueta opulentă a partenerei sale. Deasupra lui, Cindy Gerlach, fosta prietenă a lui Van Heist, se zbătea cu furie scoțând gemete ritmate. Nu mai avea pe ea decât portjartierul negru, ciorapii de plasă și pantofii cu toc înalt, iar Roberto, cu ochii pe jumătate închiși, putea să vadă, aproape deasupra feței sale, dansul nebun al sânilor grei dar încă somptuoși.

Petrecuse o parte a după-amiezii cu ea, urmând-o din bar în bar prin cartierele fierbinți unde toți o cunoșteau. Bineînțeles, era un mare risc, și Roberto știa acest lucru, dar era singurul mijloc de a păstra cu această fată un contact și așa dificil. De-a lungul orelor, o auzise scuipându-și cu sălbăticie furia și ranchiuna în fața unor prieteni întâmplători. Și durerea ei era în mod curios sinceră. Avea niște sentimente ciudat de complexe. Spunea oricui voia s-o asculte :

— O să-l sparg pe animalu' ăla. Și pe el și pe putoarea lui.

Dar după câteva secunde se înduioşa :

— Cât de drăguţ era înainte... Nici nu-ţi poţi închipui...

Roberto nu intervenea, nici atunci când era privit cu o oarecare curiozitate. Uneori Cindy părea că uită de prezenţa lui şi când achita băutura — plătea un pahar din patru — murmura :

— Ia te uită, mai eşti încă aici, derbedeule...

Roberto îi zâmbea, aşa cum ştia el să zâmbească femeilor, şi atunci ea se agăţa de braţul lui. Fără s-o bruscheze, o ducea în alt local unde o făcea din nou să bea.

La ultimul bar, care era cel al unui hotel, într-un cartier de intelectuali pletoşi unde nu o mai cunoştea nimeni, o prinsese în braţe. Pe jumătate beată, Cindy îi lipise pe buze o sărutase dură ca o muşcătură. Şi îi spusese privindu-l în ochi :

— Ce frumos eşti, derbedeule. Ce frumos eşti...

Apoi, cu capul pe umărul lui, îi mărturisise secretele vieţii ei, şi auzise o întreagă sagă a lumii interlope cu tot puroiul şi mizeria ei.

— Eu şi Van Heist eram împreună de peste douăzeci de ani. La op'şpe anişori făceam trotuarul pentru el. Tu pricepi asta, derbedeule ? Când ai inimă în tine şi vrei să-ţi faci o reputaţie, trebuie s-o iei de tânără. Am lucrat în Franţa, în Germania, în Liban, în Africa, înainte de a ţine prima casă da, domnule, la Doeshurg. Nu mai spun că în zilele aglomerate, când toate fetele erau sub bărbaţi, treceam la treabă eu, patroana, preluam jumătatea mea de duzină de gagii, ca o „doamnă", ca să nu piardă el lovelele. Când l-au găjbit friţii, după lovitura de la Haarlem, nu l-am părăsit. Trei ani, îţi dai seama ! La fiecare sfârşit de săptămână eram în faţa uşii de la puşcărie cu pachetu' în braţe. Nu era alt puşcăriaş mai răsfăţat ca el. Şi pentru că afacerile mergeau prost aici în momentul acela, mă duceam în turnee extraordinare la Bruxelles sau la Lille, ca să găsească un tenculeţ frumuşel când o ieşi de la pârnaie.

— Drace, îi zicea Roberto mângâindu-i uşurel sânii, trebuie să recunosc că ai fost o femeie devotată !

— Mda, poți să spui asta, derbedeule ! Devotată, câștigând bine și fidelă. Știi, erau unii care-mi dădeau târcoale. Dar nici n-am vrut să-i văd. Și toate astea pentru ce ? Ca să mă pomenesc dată pe ușă afară de o Stili ! O puștoaică vicleană, o galbenă care se coțăia cu o spurcăciune în localul lui, de față cu toată lumea ! Dată pe ușă afară... la patruzeci de ani.

— Nu-i arăți.

— Ești drăguț, derbedeule, da' te-nșeli... Și încă cum ! Au lăsat atâtea urme de parcă aș fi trăit un secol.

Îl însoțise la hotel de bună voie, cu capul încețoșat și picioarele puțin tremurătoare. Abia în pragul camerei se oprise și se uitase la el cu ochi strălucitori.

— Știi, derbedeule, am înțeles... mica consolare. Poți să spui că ai căzut la momentul potrivit... Dar să nu crezi că ai să mă trombonești. Nici tu, nici nimeni.

Totuși se dezbrăcase cu un fel de turbare furicasă și se aruncase asupra lui ca o înfometată, iar Roberto se lăsase în voia acestui vârtej de simțuri. Nu o dorea, dar avea poftă să facă dragoste. Nu mai atinsese altă femeie de la ultima seară petrecută cu Irène, din noaptea când începuse dansul. Și el era înfometat.

Acum, lipită de el, femeia rămase așa un lung moment gâfâind și cu corpul agitat de tresăriri. Când se ridică, fața ei avea o imobilitate de piatră.

— Dacă-l vrei pe bărbatul meu, ți-l voi da, șopti ea. Amicul tău mi-a spus că-l cauți. O să ți-l dau, dar să fii atent, că e dat dracului.

Roberto își ținu răsuflarea. De la începutul serii aștepta cu nerăbdare aceste cuvinte.

— Ți-l voi da și tu să-l spargi !

Îi făcu cu ochiul.

— Am să ți-l dau chiar și pe Li-Tyang pe deasupra, pentru că amicul tău mi-a spus că ți-a făcut mizerii în Franța. Te miră, ai, că știu ? Totdeauna am avut gura închisă și aș fi avut-o totdeauna dacă m-ar fi tratat ca pe o femeie, nu ca pe un rahat. Dar eu știu niște lucruri, multe lucruri... mai mult decât crezi. Pot să-ți spun totul, combinațiile, ascunzătorile lor... Dar o vei răzbuna pe Cindy... Pe mica ta Cindy.

Se înduioşa şi lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor. Roberto o strânse în braţe şi o sărută îndelung.

Apoi ea vorbi din nou :

— Vei putea să-l găseşti pe un şlep, pe Amstel, la ieşirea din oraş. Acolo îşi are ascunzătoarea chinezoiul. Îţi voi spune cum să ajungi acolo... Îţi voi spune totul, dar iubeşte-mă, derbedeule, iubeşte-mă !

* * *

Aşezat pe o bancă de piatră, cu faţa la grădinile de la Fredericksplein, Féfé Vitti, zis Ţiganul, citea cu atenţie ediţia de seară a unui ziar francez din ajun şi îşi spunea că avusese cu adevărat noroc, toate noroacele chiar.

Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că execuţia lui Angelo Tirone ar fi putut degenera în masacru. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că poliţia ar fi putut să ştie de întâlnirea lor de pe strada Kellermann, şi cu atât mai puţin că ar fi putut să fie identificat atât de repede... Ziarul nu lăsa totuşi nici cea mai mică îndoială. „Însoţitor al victimei şi probabil complice al ucigaşilor, Féfé Vitti, născut la Malakoff şi condamnat de mai multe ori pentru furt şi atac cu arma, e căutat cu asiduitate..." Deocamdată nu se credea că reuşise să treacă în străinătate şi se întărise controlul frontierelor.

Da, avusese noroc să treacă printre ochiurile plasei şi să ajungă la Amsterdam cu viitorul asigurat.

Dar în această ultimă privinţă nu fusese suficient numai norocul. Fusese nevoie de viclenie, perspicacitate, hotărâre şi abilitate... multă abilitate.

Căci nu fusese lucru uşor să-i sustragă lui Angelo, din buzunarul interior al hainei, faimosul „carneţel negru" de care urma să nu mai aibă nevoie.

Totul se petrecuse exact înainte de a urca în maşină, iar Féfé trebuise să-şi regăsească toată îndemânarea căpătată în copilărie.

— Tu eşti Féfé ?

Féfé Ţiganul întoarse încet capul. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, căruia pântecele îi întindea cureaua, roşu

la față și cu părul blond despărțit în două de o cărare pe mijlocul capului, arătă spre ziarul așezat pe masă.

— Da, zise Féfé. Eu sunt.

— Vin din partea celui care ți-a telefonat ieri seară. Vrea să te vadă.

— Mă așteptam la asta, zise Féfé, lăsând ziarul care servise drept semn de recunoaștere.

— Atunci, urmează-mă... Ești înarmat ?

Féfé îi zâmbi în colțul gurii.

— Niciodată când vin la prieteni.

Blondul, care vorbea cu un puternic accent flamand, rămase o clipă uimit de imprudența mediteraneană a interlocutorului său. Se dezmetici totuși imediat și îl pipăi cu rapiditate pe italian. Féfé nu minți și blondul îi zise :

— E în regulă. Urmează-mă.

În mașina care îi aștepta, staționată în partea cealaltă a pieței, omul îi întinse lui Féfé o pereche de ochelari zișI de „odihnă" care izolau ochii în așa fel încât să nu se poată zări nimic.

— Pune ăștia.

Traseul fu destul de lung, cu multe viraje. La sosire, omul îl ajută pe Féfé să coboare din mașină, apoi îl ajută să străbată un soi de pasarelă care se legăna în chip curios.

„Mergem pe un vas", își zise în gândul lui Féfé.

Omul îl ajută să treacă un prag, apoi îi scoase ochelarii. Féfé, surprins de lumină, începu să clipească. Se afla într-o încăpere destul de mare ca lungime și care ar fi putut să fie o cabină foarte spațioasă. Atrăgea atenția faptul că era mobilată foarte sumar.

— Bună seara, domnule Vitti, zise în spatele lui o voce puțin peltică.

Féfé se întoarse. Așezat într-un fotoliu din lemn de palmier cu spătar larg, un chinez se uita la el cu curiozitate. Avea vreo patruzeci de ani, fruntea înaltă, un păr negru bătând în albastru, dat pe spate, un nas mic și o expresie zâmbitoare lipită de fața plată.

— Sunt Li-Tyang, zise el. Iar acesta este unul dintre asociații mei, *mijnheer* Van Heist... Am fost încântat de

telefonul dumitale de ieri seară. Mai ales că acel număr de telefon era strict confidențial.

Féfé Țiganul nu se tulbură.

— Sunt moștenitorul lui Angelo Tirone, zise el.

Li-Tyang rămase un moment tăcut, apoi clătină din cap.

— Da, zise el. Da. Înțeleg. Și ce vrei, domnule Vitti ? ...Bani ?

— Nu, domnule Li-Tyang, răspunse Féfé pe același ton. Am lucrat pentru dumneavastră de mai multe ori, împreună cu Angelo, fără să vă cunosc... (Zâmbi.) Acum, și nu vă spun nimic nou, Angelo Tirone e mort. Aș vrea să obțin de la dumneavoastră locul lui în organizație. Cred că îl merit.

Li-Tyang izbucni cu putere într-un râs care îi scutură tot corpul.

— Adevărat, domnule Vitti, zise el în cele din urmă. Adevărat ! Îmi plac oamenii ca dumneata, care știu să profite în mod inteligent de împrejurări. Am totdeauna un loc pentru ei.

— Atunci ?... Sunt angajat ?

Li-Tyang râdea întruna.

— Ești, domnule Vitti.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote, care fusese pregătit se pare dinainte, și i-l întinse.

— Iată un avans din prima leafă. De altfel, cred că în curând Van Heist îți va încredința o mică treabă... O treabă care ți se potrivește de minune.

Féfé schiță un zâmbet. Înțelesese. Chinezul îl punea la încercare.

— E ca și făcută, zise el.

* * *

În marea sală de baie spre care dădea camera lui de la hotelul *Apollo Hilton* din Amsterdam, comisarul Griffon, gol până la brâu și cu un prosop în jurul șalelor, surădea șuierând ușor.

De fapt, această călătorie în Țările de Jos, hotărâtă pe nepusă masă într-o seară furtunoasă, în biroul comisaru-

lui divizionar Charpin, obținuse cu destulă ușurință garanția ministerială. Oficial vorbind, Pierre Griffon fusese însărcinat să facă o anchetă, împreună cu poliția olandeză, în legătură cu uneltirile unui anume „Domn Wu", cunoscut în Olanda sub numele de Li-Tyang, bănuit în Franța că se ocupa cu comerțul de femei, și împotriva căruia se instituise o urmărire legală.

Autoritățile, în această împrejurare delegatul Picard-Lesecq, nu fuseseră intransigente decât în două privințe: ignorau — și voiau să ignore — existența unei anume Kikyo Learoy și nu-l autorizase pe comisarul Griffon să fie însoțit de inspectorii din echipa lui.

— Va fi timp suficient să se trimită întăriri, dacă evoluția anchetei o va cere, decretase delegatul, ceea ce însemna, pentru cine îl cunoștea, un refuz politicos.

Pierre Griffon nu insistase. De altfel Kikyo Learoy, cu care se reîntâlnise a doua zi la hotelul ei de la Palais-Royal, rezolvase chiar ea într-o anumită măsură un număr de probleme materiale.

— Am luat legătura telefonică cu boss-ul meu, comisare, îi spuse ea. L-am asigurat că o colaborare cu poliția Franceză se dovedea indispensabilă, pentru că știți unde să-l găsiți pe Roberto. Este de acord, dar cu o condiție. Să i se aducă scalpul lui Li-Tyang. Dacă vreți mâine putem pleca. Am rezervat deja camerele la hotelul *Hilton* din Amsterdam.

— Da, murmură Griffon jenat, numai că serviciul nostru de deconturi...

Ea anulase obiecția cu un gest.

— Mi s-au atribuit credite mai mult decât suficiente. Nu vă faceți griji, comisare, mă ocup eu de toate...

Kikyo Learoy se ținuse de cuvânt și chiar de la plecarea, din Paris, Pierre Griffon, fără nici o iluzie de altfel, lăsase plăcerea subtilă de a se lăsa ghidat — el spunea surâzând „răsfățat" — de această femeie exotică care, la mai puțin de treizeci de ani, vorbea cinci limbi, printre care olandeza, parcursese întreaga planetă, se simțea peste tot în voia ei și știa atât de bine să aplaneze cele mai mici dificultăți ale existenței cu o pereche de cecuri („staff-ul e bogat") un pașaport japonez („Mi-am păstrat naționalitatea, s-ar putea să folosească") și mai ales cu un tu-

peu „de comisar"... pe care comisarul Griffon recunoştea că nu-l avusese niciodată.

— Noroc că am trecut de vârsta periculoasă, Kikyo-san, zise el.

— De ce ?

— Ţi-aş fi făcut curte.

Tânăra femeie se uitase la el în aşa fel încât Pierre Griffon lăsă ochii în jos. Bineînţeles, nu-şi făcea nici o iluzie, dar cu toate astea existau situaţii pe care era mai bine să nu le evoci când aveai de îndeplinit o treabă delicată şi cu o fată atât de deliberat fascinantă ca Kikyo-san.

Seara trecută îl invitase pur şi simplu în camera ei unde comandase un „supeu pentru două persoane", primindu-l îmbrăcată într-un chimono roşu şi alb imprimat cu crizanteme, şi cu părul prins într-un coc.

— Voi fi japoneză pentru tine, Pierre.

Şi îi pusese întrebări despre Roberto. Griffon, care se aştepta la asta de la începutul călătoriei, nu se lăsase rugat şi îi explicase cum subordonatul lui, Gribovici, a cărui memorie devenise legendară la Quai des Orfèvres, îşi amintise că Albin Morel-Roberto păstrase totdeauna contactul cu camarazii lui dezertori din Algeria. Cercetând arhivele, descoperise că un fost legionar din Legiunea Străină ţinea actualmente un mic local într-un cartier interlop din Amsterdam şi că existau mari şanse ca Roberto să se fi refugiat la el. Kikyo Learoy bătuse din palme.

— Oh, Pierre... Eşti minunat ! Când mergem acolo ?

— Mai întâi trebuie să luăm legătura cu comisarul Van Zwendel, draga mea Kikyo. Adu-ţi aminte... Nu suntem în Far West...

Kikyo Learoy nu insistase, dar în cursul mesei — udată cu un vinişor — îi vorbise în detaliu despre posibilităţile pe care le oferea, unui om cu experienţă, deprins cu practicile poliţiste europene şi în toată puterea vârstei, un post de anchetator contractual la *Staff Number Two*...

Pierre Griffon refuzase deliberat să înţeleagă, aşa cum refuzase să remarce atitudinea de moliciune fără echivoc a tinerei femei şi perspectivele oferite de decolteul unui kimono complice. După un ultim pahar — alcoolul avea prea puţin efect asupra lui — se ridicase.

— Nu uita, dragă Kikyo, că mâine dimineaţă trebuie să ne întâlnim cu comisarul Van Zwendel.

Apoi se întoarse în camera lui, zicându-şi singur că era un bărbat imbecil...

* * *

Ca în toate localurile administrative, accesul în clădirea poliţiei din Amsterdam nu se făcea chiar aşa uşor.

Dacă în camerele cu aspect foarte modern, care semănau mai-mult a grefă decât a birou de primire, comisarul Griffon putuse, datorită documentelor oficiale, să se facă destul de rapid recunoscut de funcţionarii de serviciu, prezenţa tinerei Kikyo Learoy fusese mai greu de explicat. În cele din urmă, după un schimb de mesaje telefonice de la birou la birou, tânăra femeie fusese autorizată să asiste la întrevederea cerută de comisar omologului său olandez.

— Aici oamenii se mişcă încet, dacă nu sunt chiţibuşari, remarcă Griffon în ascensorul care îi ducea la etaj. Ieri am intrat într-o librărie...

Tânăra femeie îi aruncă o privire agasată. De când se reîntâlniseră în holul hotelului, Kikyo arăta faţă de el o anumită răceală care îl surprindea tare mult. În ajun se băgase la cheltuială pentru el, iar el îi ignorase avansurile.

La urma urmelor, poate că greşise, cu atât mai mult cu cât, în ciuda a ceea ce îi plăcea să spună, se simţea pe deplin în măsură să aprecieze cadoul. Dar nu ţinea în mod special ca Kikyo Learoy, de la *Staff Number Two*, să aibă vreun ascendent asupra lui.

După zece minute de aşteptare într-o anticameră ce mirosea a ceară de parchet, miros cu totul necunoscut în localurile Poliţiei Judiciare, un uşier îi introduse în cabinetul comisarului special Van Zwendel.

Acesta îi aştepta în picioare la un birou impozant. Era un bărbat foarte înalt, cu umeri laţi ca de luptător. Avea părul alb, nişte ochi de un albastru intens şi o faţă de buldog — numai maxilare! În afară de fixitatea dură şi perspicace a privirii, comisarul special semăna mai mult

ca un director de bancă sau cu un președinte de societate decât cu un polițist.

Într-o franceză foarte corectă, deși cu un accent înfiorător, olandezul își rugă vizitatorii să se așeze, și consultă îndelung documentele înmânate de Griffon.

Se încruntă numai când comisarul i-o prezentă pe Kikyo Learoy, precizându-i că aparținea Biroului federal american de narcotice, apoi se interesă de rezultatele poliției franceze.

Pierre Griffon îi expuse cu repeziciune situația, explicându-i colegului său că putuse să-l localizeze și să-l pună sub supraveghere pe Angelo Tirone, dar că acesta fusese executat de doi ucigași de origine asiatică.

Comisarul Van Zwendel îl privi fără îndulgență.

— Este extrem de regretabil, domnule, zise el, căci Tirone era aici bănuit de omor. Era căutat de Interpol. Ar fi trebuit să-l arestați...

Lui Pierre Griffon nu-i plăcuse niciodată să-i dea cineva lecții. De aceea replică cu promptitudine :

— Am impresia că nici dumneavoastră nu l-ați arestat pe Li-Tyang ?

Olandezul îi aruncă o privire dură și semeață, iar un moment domni o liniște perfectă. Apoi își puse pumnii enormi pe marginea biroului deplasându-și torsul spre spate.

— Trebuie să știți un lucru, domnule, zise el cu o voce impersonală. Teoretic, suntem apărătorii ordinei, a regulei și a legii, dar într-o țară care se vrea — așa se pare — prin tradiție, cea a libertății și a toleranței, ceea ce astăzi se traduce prin dezordine, anarhie și desfrâu. Ceea ce e numit marginalitate, nomadism, temperament ludic, pentru noi polițiștii înseamnă indecență și sordid. Dar nu suntem decât niște polițiști. Anchetele noastre ne duc la concluzia că Li-Tyang este reprezentatul unei organizații asiatice, al cărei sediu se află la Hong Kong, și că dirijează o rețea vastă de imigrație clandestină și de prostituție, dublată de un larg trafic de droguri. Sunt convins că e personal vinovat de moartea inspectorului Claudius Haasen, însărcinat cu supravegherea lui. Dar nu putem dovedi cu nimic.

Ochii bridați ai tinerei Kikyo Learoy străluceau.

— Există împrejurări, comisare, când trebuie să știi să te lipsești de probe... sau să le provoci !

Van Zwendel se uită la ea cu un aer vag care părea surprinzător pe acea față cu maxilare puternice.

— Nu la noi, domnișoară. Aici nu se folosesc astfel de metode, zise el pe un ton dur.

Apoi se întoarse spre Pierre Griffon, de parcă l-ar fi considerat singurul interlocutor valabil.

— Aceste dovezi, sau cel puțin o parte din ele, comisare, presupuneam că ni le veți aduce dumneavoastră. Din nefericire nu este cazul.

Kikyo interveni din nou :

— Dar există Roberto... Vreau să spun Albin Morel

— Nu-l cunoaștem pe acest individ, domnișoară. Nu a comis nici un delict specific pentru Țările de Jos și numele lui nu figurează în nici un fișier de poliție.

Kikyo Learoy îl privea cu o expresie de mânie amestecată cu mirare.

— În fond, zise ea cu un zâmbet plin de dispreț, nu vreți să faceți nimic ?

Van Zwendel își îndreptă spatele cu încetineală și o țintui cu privirea.

— Să știți, domnișoară că „nu pot" să fac nimic...

Griffon tuși discret.

— Dacă înțeleg bine, dragă colega, sunteți gata să acționați numai dacă vă veți afla în posesia unui element concret... Mărturia cuiva, de exemplu.

Olandezul întoarse ușor capul și o luminiță aproape amuzată îi îmblânzi o clipă strălucirea minerală a ochilor.

— Domnule, zise el cu o voce curios de detașată, sunteți străin și, din punct de vedere al ordinei, cadrul misiunii cu care ați fost abilitat pare destul de larg. Pe de altă parte și într-un anumit sens, toleranța și liberalismul pot avea avantajele lor când sunt înțelese în mod inteligent. Dacă, de exemplu, întâmplarea va face să vă cadă în mână elementul concret despre care vorbeați și mi-l aduceți la cunoștință, nu văd de ce ar trebui să mă preocupe neapărat modul în care l-ați obținut.

Pierre Griffon se înclină ușor, făcu un semn tinerei femei și se ridică.

— Exact ce voiam să spun şi eu, domnule comisar... pentru orice eventualitate, mă găsiţi la *Hilton*...

— Iar pe mine aici, răspunse Van Zwendel cu un ton neutru. Sunt de permanenţă...

Imediat ce părăsiră biroul şi se aflară pe culoar, Kikyo îl prinse de braţ pe Pierre Griffon cu un gest furios.

— N-am înţeles nimic din ce-a spus bruta asta, zise ea cu o lucire de dispreţ în ochi. Doar că îl durea în cot de noi ! Olandezii n-au vrut niciodată să colaboreze cu adevărat cu *Narcotic Bureau*. Aici drogurile se vând pe marginea trotuarului, târfele stau în vitrină, hipii huzuresc, şi toată lumea zice că e foarte bine ! Te-a dus cu frazele lui mari şi te-ai lăsat păcălit ca un copil. Te credeam altfel, Pierre!

Griffon îi zâmbi paşnic.

— Nu striga aşa tare ! draga mea. Oamenii vor crede că asistă la o scenă de familie... Acest bărbat încântător ne-a făcut pur şi simplu să înţelegem că are mâinile legate de o politică pe care nu o aprobă, dar că ne lasă liberi în ceea ce priveşte actele noastre. E o situaţie care ar trebui să convină subtilităţii tale nipone...

— Sunt americancă !

— Eşti americancă când îţi convine, copila mea. Şi japoneză când asta te aranjează. Am înţeles perfect.

Ajunseră pe trotuar şi Kikyo se opri uitându-se la comisar cu o mânie rece.

— N-ai priceput nimic ! Ce urmăreşti ? Suntem aici de două zile şi n-am avansat nici cu un pas. Gorila olandeză nu e decât un molâu şi...

Griffon o privi cu un aer cumsecade şi o întrerupse :

— Parisul n-a fost făcut într-o zi, Kikyo-san...

Ea bătu din picior şi se uită la el cu o privire de înger furios.

— Vorbe ! Dacă ştii cu adevărat unde se află Roberto, atunci trebuie să ne ducem după el ! Am vorbit astă-noapte cu şeful meu la telefon. Începe să se înfurie. Un comando e gata pregătit, cu un avion, la frontiera germană. Băieţii pot fi la aeroportul Schipol în mai puţin de o oră. Nu aşteaptă decât să le fie adus Roberto. Pentru asta contez pe dumneata. În rest se vor descurca conform planului prevăzut.

Ţi l-am explicat la Paris. Eşti dispus să ni-l dai, Pierre, da sau nu ?

— Draga mea copilă, răspunse Griffon netulburat, ţi-am spus de la început că nu aprob acest plan. Un om este un om, oricare ar fi trecutul lui, nu un animal sălbatic pe care îl droghezi ca să-l bagi în cuşcă !

— Am nevoie de rezultate !

— Şi eu, dar după metodele mele. Adu-ţi aminte, draga mea. Divizionarul Charpin vorbea de expulzarea ta, şi dacă am intervenit pentru tine acceptând această colaborare, era cât se poate de evident că înţelegeam să conduc operaţiunile cum credeam eu mai bine !

Kikyo izbucni într-un râs ofensant.

— Mai bine ! Şi ce plan ai ? Ce intenţionezi să faci acum ?

— Ei bine, răspunse liniştit Griffon, mai întâi voi lua contact cu oamenii din serviciul meu, care se găsesc la Paris. Apoi voi căuta un restaurant convenabil unde să pot lua masa, după care...

Kikyo Learoy se albi la faţă. Până acum atavismul ei asiatic îi permisese să-şi controleze de bine, de rău, furia. Acum îi clocotea în vine sângele irlandez, dar trecătorii întorceau capul spre ea şi, cu mare greutate, se stăpâni şi îl întrerupse :

— În cazul ăsta mă duc să fac o plimbare ! Bună seara !

Pierre Griffon o privi zâmbind cum se îndepărtează. Crezuse că îi va fi mai greu s-o scoată din fire, dar faptul că în ajun dispreţuise corpul ei frumos o descumpănise probabil mai mult decât îşi imaginase. Plecase furioasă pe el, şi asta era evident un risc, dar avea nevoie de câteva ore de libertate.

Privi o clipă în jurul lui. Pe drum treceau fete cocoţate pe biciclete înalte de culoare neagră, iar bărbaţi placizi se preumblau cu calm pe trotuar. Cartierul acela încă nu fusese invadat de vagabonzi chelboşi, nici de „homo" unduioşi. Pipăi cu degetele în fundul buzunarului să vadă dacă are destule monede pentru o convorbire la distanţă mare şi se îndreptă spre o cabină telefonică.

Voia într-adevăr să vorbească la Paris înainte de a merge să-l surprindă pe Roberto în ascunzătoarea lui.

*

* *

Ca să-şi potolească nervii, Kikyo Learoy parcurgea străzile cu pasul ei lung... Avusese un reflex prost adineauri, dar trebuia să recunoască că acest poliţist francez, cu politeţea la limita insolenţei, o făcuse să-şi piardă stăpânirea de sine.

Totuşi crezuse că procedase foarte subtil, după „arestarea" ei, neascunzând nimic din activtiăţile ei, şi încă şi mai subtil când propusese o colaborare deosebit de avantajoasă. De fapt Pierre Griffon o sedusese într-un anumit sens. I se păruse că descoperă în el unul din acele caractere energice care nu dau înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopul fixat, o ranchiună vagă împotriva unei administraţii ce nu-i prea recunoscuse meritele şi de asemenea singurătatea puţin cam amară a celui care vede cu melancolie cum îi fuge tinereţea.

Cunoştea din experienţă acest gen de bărbaţi uşor vulnerabili. Erau în general sensibili la lipsa de scrupule, tentaţi de o ambiţie tardivă şi gata să cadă sub flacăra simţurilor.

De aceea îşi închipuise că va putea să capete cu uşurinţă un ascendent solid asupra lui Pierre Griffon, fondat pe luciditatea ei cinică, atracţia unei noi cariere mai bine plătită şi speranţa că va putea să se bucure în voie de corpul ei. Odată prins în plasă, s-ar fi servit de el cum putea mai bine pentru propriile ei interese.

Acum trebuia să-şi recunoască greşeala. Comisarul era într-adevăr omul energic ghicit de ea, dar numai în limitele conştiinţei sale. Nu umbla după bani şi rămăsese de gheaţă când îi oferise trupul ei. Şi asta nu din indiferenţă sau lipsă de dorinţă, ci ca să arate cât se poate de clar că refuza să se supună vreunei influenţe.

Kikyo Learoy, calmată de plimbare, îşi încetini pasul. Nu merita să facă din asta o dramă. Ca în pasienţa chineză, trăsese o carte ce nu era bună, dar mai avea câteva în mână. Asta era viaţa.

Zâmbi fără să vrea, căci rămăsese în inimă cu un mic regret, cu un fel de ușoară amărăciune. Regretul de a nu-și fi simțit trupul că se topește de corpul masiv al acestui bărbat care semăna cu un urs mare. Dar nu trebuie să te încrezi în urșii mari când nu mai ești o fetiță.

Dădu din umeri și privi în jur. Cunoștea Amsterdamul, care, de altfel, nu e un oraș în care ai putea să te rătăcești cu ușurință. Ajunse la Oude Zijds Achterburgwal, unul dintre cele mai vechi canale ale bătrânului Amsterdam, dar fațadele mândre aliniate spre apa strălucitoare erau acum desfigurate de firmele „agățătoare" ale *sex-shop*-urilor, cinematografelor porcoase și a teatrelor porno.

La acea oră de la sfârșitul amiezii, majoritatea vitrinelor erau întunecate și nu aveau să se trezească decât o dată cu căderea nopții. Totuși, nu toate aceste oficine erau pustii, și o lumină albă se vedea strălucind prin lucarna de deasupra ușii grele de la *Aphrodite Club*.

Kikyo Learoy apăsă cu hotărâre pe butonul soneriei.

Din ajun pusese la punct un „plan în extremis" pe care intenționase să i-l explice lui Pierre Griffon în cursul nopții pe care credea că o va petrece cu el...

Dar marele urs nu căzuse în capcană și, puțin din ciudă, puțin din sfidare, hotărâse să acționeze singură.

* * *

Pe la orele zece dimineața, inspectorul Sophia Leclerc mobiliză o centralistă de la Quai des Orfèvres în încercarea de a intra în legătură cu Pierre Griffon la *Apollo Hilton* din Amsterdam, dar zadarnic.

Comisarul nu era la hotel.

Și totuși, așa cum spusese Lionel Savary la primirea telexului de la SRPJ din Marsilia, însoțit de un teanc de fotografii : „Era mai curând momentul revizuirilor sfâșietoare".

Dar informația sosită împreună cu buletinele de informații de la orele nouă, dusese la culme emoția care domnea în birourile de la Quai des Orfèvres.

— Ai zice că e suficient să plece șeful, ca să se întâmple câte ceva... concluzionase filozofic Alex Gribovici.

Aşa că, atunci când apelul de la Amsterdam sosi pe o linie exterioară, Lionel Savary aproape că smulsese receptorul din mâinile colegei sale.

— Doamne, şefule ! Vă sunăm de ore în şir ! Paul Callari a fost lichidat.

— Cum ? Ce spui ?

— Da, şefule, Paul Callari... Cadavrul lui a fost găsit în urma unei dragări în portul Marsilia. Fusese scufundat într-un rulou de plasă de sârmă lestat cu beton. Cu gleznele şi mâinele legate cu sârmă şi cu un glonţ în ceafă. A fost identificat după fişa dentară, deoarece crabii începuseră să se ocupe de el în mod serios...

Pierre Griffon strânse mai tare receptorul în mână.

— Murise deci mai demult ?

— Cam de vreo zece zile, şefule.

— Da, zise Griffon cu un ton visător. Cam atunci când a dispărut din Marsilia. Iar eu care credeam că se desolidarizase de fraţii Zanum.. Pentru că rămânea în combinaţie cu chinezii...

— Toţi ne-am lăsat traşi pe sfoară, şefule, continuă Lionel. Callari a fost probabil luat la o plimbărică şi lichidat în noaptea atentatului împotriva lui Roberto... Totul făcea parte din acelaşi plan. Trebuia dat pe brazdă „sindicatul codoşilor". Apropo, fraţii Zanum pârţâie de frică. Părăsesc aleea Foch şi se instalează în castelul lor din Sologne, cu toată echipa de „apărători"... Dar e ceva şi mai frumos, şefule. Gribo tocmai s-a întors de la laboratorul balistic. Ti-l dau la telefon.

Griffon se sufoca în cabina strâmtă, supraîncălzită de soarele amiezii, dar nu numai din cauza căldurii îi picurau pe faţă stropi de sudoare. Se auzi semnalul unei sonerii şi Griffon se văzu obligat să mai pună câteva monede în aparat.

— Repetă, Gribo ! Dumnezeule, nu te mai aud !...

La celălalt capăt al firului, Alex Gribovici vorbea cu un debit de mitralieră.

— Au găsit glonţul, şefule... Din cauza furtunii...

— Ce tot spui ? Ce furtună ? Care glonţ ?

— Furtuna din serile trecute, şefule, şi glonţul care l-a ucis pe Paul Blache. Vântul a rupt nişte crengi de la pomii de pe strada Michelangelo. Serviciul de la drumuri

şi-a trimis oameni să debaraseze. Ei l-au găsit, pătruns în trunchi, foarte sus. După ce a trecut prin craniul lui Blache, a ricoşat şi a intrat în scoarţă... Nimeni nu l-a căutat acolo.

Pierre Griffon îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea care acum îi curgea pe sprâncene. Lucrurile se precipitau, dar încă nu era în stare să ghicească dacă această cascadă de evenimente avea să-i servească sau nu.

— Ai văzut rapoartele laboratorului ?

— Da, şefule. Procentajul de eroare este infim, deci proiectilul a fost uşor deformat. Dar urma ghinturilor corespunde cu cele ale revolverului pe care l-aţi găsit în rigolă... purtând amprentele lui Roberto. Încă nu se ştie exact ce va hotărî judecătorul de instrucţie, dar există şanse mari să emită un mandat de arestare împotriva domnului Albin Morel pentru omucidere. Având în vedere împrejurările, nu va fi acuzat de premeditare, cu toate că Roberto era înarmat. Pe de altă parte, pentru că vă aflaţi la faţa locului, fără îndoială că veţi primi sarcina să transmiteţi acest mandat autorităţilor olandeze pentru a trece la arestarea lui... Voiam să vă anunţ, şefule, ca să puteţi acţiona în consecinţă.

Griffon schiţă un zâmbet. Acest Gribo era viclean ca o maimuţă... şi aproape la fel de urât.

— Am înţeles, bătrâne, zise el. Mulţumesc. Poate că va fi greu să mă prindeţi la *Hilton* zilele astea. Voi suna eu. În rest, toată lumea bine ?

Gribo râse scurt.

— Da. Vă cam invidiem. La plimbare, şi încă cu o fată drăguţă...

— Ei bine, replică Griffon cu acelaşi ton, poţi să le spui că luna de miere s-a şi terminat.

Închise, aşteptă o secundă şi formă alt număr.

* * *

Kikyo Learoy era conştientă că de câteva secunde un ochi invizibil o observase prin vizorul plasat în centrul uşii de la *Aphrodite Club*.

În cele din urmă, uşa se deschise şi apăru un chinez în vârstă, cu faţa brăzdată de riduri.

— Aş dori să-l văd pe Van Heist, zise Kikyo.

Asiaticul descoperise imediat sângele japonez al vizitatoarei şi răspunse cu un ton tăios.

— El nu aici. Niciodată venit...

— Nu cred că spui adevărul, bunicule. Am făcut o călătorie lungă şi trebuie să-l văd pe Van Heist.

Vorbise în *pidgin-english*, un limbaj folosit pe toate coastele Mării Chinei, şi bărbatul clătină din cap cu o strâmbătură care poate că era un zâmbet.

— El aici. Face socoteli. Eu caut el.

O pofti pe Kikyo într-un fel de vestibul îngust şi dispăru târându-şi picioarele.

Kikyo Learoy rămase nemişcată. Socotea că studiase suficient dosarul întocmit de oamenii lui Pierre Griffon pentru a face faţă situaţiei. Avea o misiune periculoasă, şi ştia lucrul acesta, dar mai ştia şi că riscul este preţul reuşitei. Mai trăsese încă o carte, dar încă nu ştia dacă nu cumva e imaginea de temut a spânzuratului care însemna moartea...

— Aţi vrut să mă vedeţi ?

Kikyo se uită la bărbatul gras şi roşu la faţă care îi pusese întrebarea.

— Sunteţi Van Heist ? îi zise ea.

El dădu din cap, iar ea continuă, vorbind încet şi repede :

— Mă numesc Kikyo. Vin de la Marsilia. Sunt trimisă de Paul Callari. Am avut necazuri acolo, şi se pare că aş putea rămâne aici un timp. Cât să se uite toată povestea.

Van Heist scoase din gură trabucul pe care îl mesteca şi se uită la tânăra femeie cu un zâmbet ciudat.

— Vorbeşti olandeza... Nu e ceva obişnuit în Franţa.

— M-am născut la Djakarta, îi răspunse Kikyo care avea răspunsul gata pregătit. Am fost crescută la fosta misiune olandeză.

Van Heist o examină un moment cu privirea, fără să spună nimic, apoi clătină din cap.

— Vorbeşti olandeza. Vii de la Marsilia. Ai avut necazuri şi ai fost trimisă de Paul Callari... Exact ?

— Da, zise ea. Exact.

Gestul fu atât de rapid încât Kikyo nu avu nici cea mai mică posibilitate să-şi protejeze faţa. Palma, aproape o lovitură de pumn, o atinse sub ureche cu o asemenea forţă încât scoase un strigăt şi se clătină.

— Minţi, târâtură ! urlă olandezul. Minţi. Niciodată Callari nu te-ar fi trimis aici ! Ce cauţi ? Ce ştii de Callari ? Hai, vorbeşte !

O pălmui din nou, sau mai curând încercă s-o pălmuiască, căci Kikyo se trase repede înapoi şi vârî mâna în geantă...

— Tu laşi aia imediat.

Kikyo încremeni. Bătrânul chinez de adineauri, care urmărise probabil scena, îşi făcuse apariţia ţinând în mână un pistol cu surdină. Van Heist făcu un pas înainte, smulse geanta tinerei femei şi o răsturnă pe jos. Din ea căzu un mic revolver o dată cu amestecătura de tuburi de ruj, creioane de machiaj, pudrieră...

— Un puşcoci, ai ! rânji Van Heist... Ce voiai să faci cu el ? Să tragi în mine ?

Kikyo Learoy îşi muşcă buzele. Se aruncase în gura lupului aproape dintr-o prostie şi abia acum îşi dădea seama de nebunia ei. Van Heist veni spre ea şi o făcu să se dea înapoi până la perete.

— O să-mi povesteşti viaţa ta, târâtură ! răcni el. Şi fără căcaturi, ca adineauri !

Kikyo Learoy rămase mută. Nu putea să înţeleagă cum descoperise olandezul atât de repede înşelătoria.

— Te hotărăşti ?

Cu un revers de mână peste faţă, Van Heist o lipi de perete, apoi o lovi în piept şi în stomac fără ca ea să-şi descleştezе buzele.

— Mai eşti şi încăpăţânată pe deasupra, bombăni olandezul. Cu atât mai rău pentru tine ! Sunt grăbit, dar n-ai să pierzi nimic dacă ai să aştepţi !

Se întoarse spre bătrânul chinez.

— Închide-o undeva. Şi la noapte când se întoarce Féfé o aduceţi pe şlep.

VIII

Boris Kalinin intră ca o furtună în micul său salon „maur" unde Roberto, aşezat în faţa unei mese încrustate cu sidef, dejuna singur.

— Sergente, zise el cu o voce grăbită, eşti chemat la telefon. Un francez. I-am răspuns că nu te cunosc, dar a râs şi mi-a zis : „Spune-i că sunt tipul de Villejuif, va înţelege".

Albin Morel, căruia i se spunea Roberto, rămase încremenit, cu furculiţa în aer. Douăzeci de ani din existenţa lui se răsturnară brusc. Trecutul îi apărea în faţă şi revedea totul ca un *flash-back* dintr-un film.

Decembrie 1961, după eşecul puciului din Alger, când Siguranţa militară şi poliţiile paralele îl căutau peste tot... Riscul de a traversa Franţa pentru a merge la spitalul din Villejuif să-şi vadă mama care tocmai fusese operată la rinichi... Seara care se lăsa şi acel tânăr care îl interpelase chiar în faţa porţii spitalului...

— Morel !

Se întoarse, mâna îi zbură spre centură, spre pistol. Celălalt se uită la el. E singur. Avea o mutră de poliţist.

— Nu face prostii... Cară-te... Eşti aşteptat sus...

Mâna îşi întrerupse mişcarea.

— De ce faci asta ? Eşti curcan.

— Mda ! Dar nu-mi place când te serveşti de mama unui tip ca să pui laba pe el... Şterge-o !...

— Mama... vreau s-o văd.

— Se simte bine. Operaţia a reuşit. Se va descurca. Şterge-o când îţi spun...

— Cum te cheamă ?
— N-are importanţă.
— Pentru mine are.
Bărbatul ezită, apoi îl priveşte drept în faţă.
— Griffon... Inspector Griffon.
— N-am să uit.
Şi nu uitase...

— Ce fac, sergente ?
Imaginile trecutului se estompau domol, dar când Roberto ridică capul, Boris fu surprins de aerul lui rătăcit.
— Vin.
Se ridică ca în vis şi merse până la cabină de pe culoar unde receptorul atârna la capătul firului.
— Albin Morel, anunţă el. Roberto.
În ciuda anilor, recunoscu totuşi vocea care ajungea până la el — dură dar foarte umană.
— Ştii cine sunt ?
— Da.
— Vreau să-ţi vorbesc.
— Ştii unde mă găseşti.
— Sosesc.
Roberto agăţă receptorul cu un gest ostenit. Nu exista întâmplare şi nimeni nu putea să scape de consecinţele actelor lui. Nici el, şi nici acest curcan... Acest curcan faţă de care avea o datorie... Aşa cum avea una şi faţă de fraţii Zanum, care îl ajutaseră pe vremuri. Aşa cum mai avea încă una faţă de Cindy Gerlach, care îl ajuta azi.
Suspină şi, poate pentru prima dată în viaţa lui, simţi o ciudată dificultate de a trăi.

* * *

Acum se aflau faţă în faţă, despărţiţi de o tavă de cupru pe care se încălzea lichiorul de anason adus de Boris înainte de a-i lăsa singuri, lichior de care nici unul nu se atinsese. Faţă în faţă, pentru prima dată după douăzeci de ani... Dar inspectorul Griffon devenise comisarul principal Griffon, iar sergentul dezertor Morel : „Roberto", licheaua, regele neurmăririlor în justiţie.

Îl ascultase pe comisar fără să-l întrerupă şi acum vorbea :

— Nu, comisare, nu... Nu e posibil. Ştiu ce-ţi datorez, dar nu-mi poţi cere asta. Acum douăzeci de ani făceam încă parte din aceeaşi lume. Azi nu mai facem. Am trecut de cealaltă parte.

Faţa lui Griffon se crispă.

— Nu fi idiot, Albin. Te agăţi de clişee, dar ştii la fel de bine ca mine că lumea interlopă nu are onoare.

— Lumea interlopă poate că nu... Dar eu o am pe a mea, care nu mai e şi a dumitale. Îţi repet. Nu conta pe ajutorul meu. N-am făcut niciodată aşa ceva şi n-am s-o fac tocmai acum la vârsta asta. Chinezoiul a vrut să mă termine. Asta e treaba mea, nu a dumitale...

— Numai că trebuie să te grăbeşti, replică Pierre Griffon cu un ton agasat. La Paris, cei de la Omucideri au reuşit să dovedească că tu l-ai omorât pe Paul Blache pe strada Michelangelo.

— Eram în legitimă apărare.

Griffon începu să râdă.

— Glumeşti ! Cu tot ce ai la activ ! Fii serios, Albin ! În patruzeci şi opt de ore poliţia olandeză va primi un mandat de arestare pe numele tău şi voi fi obligat să le spun unde te ascunzi.

Roberto ridică capul şi se uită la el cu un aer bănuitor.

— De ce-mi spui asta, comisare ? Nu e rolul dumitale... Doar nu crezi c-am să-i aştept aici pe copii din colţ !

— Ţi-am spus să fii serios ! De zece ani de zile umblă divizionarul Paccini să te prindă la înghesuială. Acum are în mână ceva concret. N-o să-i scapi. Vei avea în cârcă Interpolul şi în cele din urmă vei fi prins. Te-ai gândit câţi ani vei avea când o să ieşi ?

— Mai întâi trebuie să mă găsească !

— Te vor găsi, zise Griffon răbdător. Eu nu te-am găsit ? Se mai ţine după fundul tău şi *Narcotic Bureau*. Adu-ţi aminte. Ei voiau să te scoată puţin la plimbare pe strada Michelangelo ! Evident, în cazul în care te vei hotărî să-mi spui ce ştii în legătură cu Li-Tyang şi cu combinaţia lui, aş putea să aplanez treburile şi să opresc mecanismul.

O roşeaţă uşoară împurpură fruntea lui Roberto şi privirea lui deveni fixă.

— Ajunge ! zise el cu un ton puţin cam tare. Am spus că nu mai suntem de aceeaşi parte a baricadei. Nu-mi place să vină curcanii şi să se gudure pe lângă mine. Mă apucă crampele. Pe vremuri mi-ai făcut un serviciu, eu te-am ascultat azi. Suntem chit.

Pierre Griffon îşi trase scaunul puţin înapoi şi îl privi cu un aer deliberat insultător.

— Albin, îi zise el, n-ai mai multă minte decât o muiere !

Roberto se ridică dintr-o săritură. Din stacojiu devenise palid.

— Şi dacă ţi-aş trage un pumn în mutră ?

Pierre Griffon se uită ţintă la el.

— Poţi... poţi chiar să-ţi pui legionarul să mă dea pe uşă afară ; probabil că e ascuns undeva şi stă şi aşteaptă. Totuşi eşti terminat... Eşti singur, Albin. Îi am în mână pe fraţii Zanum. Te vor lăsa să cazi.

Roberto învăţase să se controleze. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi făcu câţiva paşi în încăpere, apoi ridică capul.

— Pleacă, comisare, zise el. Trecutul e mort. Nu era necesar să ne revedem.

Pierre Griffon se ridică şi el.

— Cum vrei, Albin... Dar dacă te răzgândeşti, poţi să suni la *Apollo Hilton*. Mai stau acolo cel puţin următoarele patruzeci şi opt de ore.

Albin Morel nu răspunse şi Pierre Griffon ieşi fără să mai adauge nimic. Culoarul era pustiu şi din sala cafenelei se auzea zgomotul neîntrerupt al biliardelor electrice.

Comisarul mergea gânditor pe strada plină de soare. Crezuse că va reuşi să-l convingă pe Roberto să colaboreze cu el şi se înşelase, ratând în acelaşi timp cea mai bună şansă de a-l captura pe Li-Tyang împreună cu echipa lui de ucigaşi.

— Nu poţi câştiga de fiecare dată, murmură el. Ar fi prea simplu...

Acum putea să-şi mărturisească că Charpin avusese dreptate. Făcuse din povestea asta o problemă personală,

poate pur și simplu pentru a-l revedea pe băiatul ăsta care altădată riscase deliberat să ajungă în fața plutonului de execuție pentru a-și vedea un moment mama... Dar toate astea nu erau decât subiecte de roman. Un roman prost, pentru servitoare. Sentimente de trei parale.

„În curând va trebui să mă retrag", își zise el.

Și sări pe scara unui tramvai care se îndrepta spre centru.

*
* *

Féfé Țiganul o urmărea de două ore pe Cindy Gerlach.

O luase în primire la ieșirea din hotelul unde locuia, acum când Van Heist o instalase pe Stili, dansatoarea, în apartamentul lui, și în curând avea să se facă noapte fără să fi putut găsi ocazia pe care o căuta.

Totuși Van Heist fusese categoric. În seara asta, cel mai târziu în noaptea asta. Trebuia neapărat să-și respecte contrctul.

În după-amiaza aceea Van Heist se dusese la La Haye, unde urma să apară în fața tribunalului în legătură cu o încălcare minoră a regulamentelor de circulație. După aceea, avea întâlnire la *Hôtel des Indes* unde lua masa, iar după aceea făcea un bridge cu — printre alții — un negustor de diamante și un director de bancă din Amsterdam, care urma să-l aducă în oraș pe la orele trei dimineața.

Deci la ora aceea, și chiar mai înainte, totul trebuia să fie terminat.

Féfé Țiganul remarcase cât de preocupat era Van Heist seara trecută. Insistase să asiste împreună cu el la noul spectacol de la *Aphrodite Club,* „The New King-Kong", în care un mulatru, împopoțonat cu o mască oribilă și cu o piele de gorilă, viola, prin toate orificiile lor naturale, trei asiatice mici cu mutrișoare de copil.

După reprezentație, în timpul căreia băuse deja destul, Van Heist îl luase pe Féfé în biroul lui de la primul etaj și mai deschisese o sticlă aproape lăcrimând.

— N-aș fi vrut asta pentru Cindy... Era o femeie bună pe vremuri... geloasă, dar bună... Acum și-a pierdut mințile. Se îmbată și vorbește verzi și uscate... Li-Tyang spune că devine periculoasă... Și Li-Tyang, nu-i așa... el e patronul.

Lucrul acesta, Féfé îl știa de multă vreme și de aceea, de peste două ore, se învârtea în vechiul oraș, de-a lungul canalelor venerabile, printre localuri pentru pederaști, *sex-shop-uri*, vitrine cu prostituate și cinematografe porcoase, în urmărirea unei femei care părea că nu se poate smulge din acel cartier care fusese toată viața ei. În barurile unde se oprea îndelung, obișnuiții se îndepărtau de ea, ceea ce nu o împiedica pe Cindy să-i ia de-o parte în ciuda reticenței lor și să le povestească necazurile ei cu o voce pe care mânia și cherchelеala o făceau să deraieze.

Și apoi, în momentul în care Féfé începea să se convingă că va trebui să lucreze în grabă, prin surprindere, cu toate riscurile pe care le comporta acest lucru, ocazia căutată se ivi pe neașteptate.

Era vorba de un fel de depozit, transformat pe vremea așa zișilor *kabouteri* [1] în colectiv comunitar și care de atunci fusese recuperat de *freaks* și de *beatniks*. Cindy clătinându-se puțin, intrase acolo după ce ezitase un moment, și eleganța ei provocatoare, bijuteriile și geanta de crocodil contrastau ciudat cu zdrențele clientelei, conglomerat de băieți și fete, murdari, triști și abrutizați de drog.

Féfé, care stătea cu prudență departe de tejghea, nu putu să-și dea prea bine seama cum se isçase incidentul. Doi pachistanezi, care păreau să fie boșii localului, o luaseră pe Cindy de-o parte. O blocaseră între ei și unul începuse să-i pipăie sânii în timp ce celălalt încerca să-i smulgă geanta.

Cu dinții strânși, Cindy încercă să reziste, dar fusta strâmtă îi interzicea apărarea favorită : lovitura de genunchi în părțile sexuale.

[1] Marginali de tendință ecologist-anarhistă. (N.A.)

Féfé nu ezită. Împingându-i pe jegoşii din jurul lui, îl prinse de umăr pe unul din pachistanezi.

— Ia să laşi puştoaica în pace, nespălatule !

Celălalt se întoarse spre el şi Féfé îl lovi cu putere peste faţă. Surprins, cu gura plină de sânge, omul se dădu înapoi, în timp ce amicul lui dădea drumul femeii. Féfé nu-i lăsă timp să reacţioneze. Îl lovi fulgerător în gât şi pachistanezul se prăbuşi. Totul durase numai câteva secunde. Clienţii făcuseră gol în jurul lor, îndepărtându-se cu expresii neliniştite şi lipsite de vlagă.

Fără să aştepte reacţia celui de al doilea adversar, care de altfel nu părea dispus să reia lupta, Féfé o trase pe tânăra femeie spre ieşire.

— Te aperi destul de bine, mustăciosule ! murmură ea cu o voce încleiată.

Féfé dădu nepăsător din umeri.

— Negricioşii ăştia sunt toţi nişte pederaşti.

Ea râse zgomotos şi îşi aranjă bluza cu o mână nesigură.

— Vorbeşti de pederaşti... Aproape că mi-au scos ţâţele afară !

Râse iar, în timp ce Féfé îşi strecura braţul sub al ei. Cindy se uită la el cu ochii mijiţi.

— Nu eşti de pe-aici... Dar cred că te-am mai văzut.

Evident, în ciuda ameţelii, femeia îl remarcase de când tot o urmărea.

— Zăbovesc un pic prin cartier.

Ea dădu din cap.

— Aşa-mi ziceam şi eu...

O ducea, fără să pară, pe străduţele liniştite ce înconjurau Nieuw Markt, spre canalul ce se îndrepta spre port. Uneori se poticnea şi atunci se agăţa de el înjurând cu glas scăzut :

— Din pricina şnapsurilor astea puturoase, zicea ea.

Apoi, după un moment, îl întrebă :

— Cum te cheamă ?

— Féfé.

— Eu sunt Cindy... femeia lui Van Heist... în fine, am fost... Pentru că ticălosul ăsta mi-a dat paşi... Da, mi-a dat paşi... Îţi dai seama...

Acum se aflau lângă cheiuri, înconjurați de o ceață călduță, în mijlocul unei perspective sinistre formată din hangare fără ferestre, bazine pustii și macarale gigantice asemănătoare cu niște fantome. În văzduhul negru piuiau pescărușii.

Cindy vorbea întruna agățată de brațul lui Féfé.

— Să-mi facă asta mie... care am trudit totdeauna pentru el. La op'spe ani făceam trotuarul pentru el... Și am avut grijă de el când l-au găjbit pentru o spargere la Haarlem. Dar i-a venit rândul. Așa cum îți spun. O să-l termin... Da, domnule, o să-l termin și pe el și pe chinezoiul lui... Eu știu o grămadă de lucruri.

Féfé o lăsa să vorbească, aproba dând din cap și o conducea pe planul înclinat care ducea pe marginea unui bazin de andocare.

Da, Li-Tyang avusese dreptate. Era mai mult decât urgent să se debaraseze de această târfă care vorbea verzi și uscate și reprezenta o primejdie gravă pentru organizație. De altfel, probabil că Van Heist vorbise cam mult față de ea... Van Heist care, în mod vizibil, se ramolea.

Féfé Țiganul se gândea deja că Li-Tyang va avea nevoie de un om solid care să-i ia locul lui Van Heist. Un om care ar fi putut prea bine să fie Féfé Vitti...

Cindy își continua confesiunea și invectivele cu o voce din ce în ce mai moale.

— ...Ticălosul... O curvă galbenă... Preferă o curvă galbenă unei femei ca mine...

Féfé privi în jurul lui. Totul era tăcut, pustiu. Întrerupse monologul însoțitoarei lui.

— Oh ! Ai văzut ?

Cindy întoarse capul și Féfé Țiganul își prăvăli muchea palmei peste gâtul ei. Tânăra femei se clătină, deja inconștientă. Féfé o ținu de mijloc și trase corpul inert în umbra unei grămezi de pietre.

Privi din nou în jur. În depărtare străluceau luminile cargourilor trase la descărcat, singurul semn al unei activități umane.

Când se aplecă peste victima lui nemișcată, bărbatul avea fața deformată de un rictus plin de sadism. Îi rupse cu febrilitate bluza, scoțând la iveală sânii grei, apoi îi sfâșie și fusta.

Cindy purta ciorapi lungi prinși de un portjartier și un slip din dantelă de un roșu sângeriu. Féfé i-l smulse și își descheie pantalonii.

Undeva se porni pe neașteptate o sirenă, și violatorul tresări brusc, scăldat de sudoare. Toată excitația se topise într-o clipă și se văzu nevoit să-și redea el însuși consistența virilității.

Apoi se îndârji asupra ei cu o plăcere bestială.

Trezită din leșin, Cindy se mișcă puțin, apoi, în sfârșit, dându-și seama de violența la care era supusă, dădu din picioare și scoase un strigăt de furie.

Atunci Féfé își fixă mâinile în jurul gâtului fragil și strânse cu toată forța. Corpul femeii se întinse ca un arc. Un cartilagiu plesni sub degetele lui Féfé și Cindy avu o tresărire violentă. Féfé fremătă din cap până în picioare în clipa în care cea de sub el își dădea ultima suflare.

Un moment rămase acolo năucit, după care se ridică și își încheie pantalonii. Nimic nu mișca în jurul lui, în afara pescărușilor care zburau atingând ușor apa neagră a bazinului.

Féfé își recăpătă suflul și, metodic, scoase inelele de pe degetele cadavrului. Desfăcu apoi colierul din perle, dar trebui să rupă lobul urechilor ca să-i smulgă cerceii din aur.

Lăsă geanta de crocodil lângă victimă, se mulțumi să ia banii din portofel, dar nu se atinse de actele de identitate. Era important ca victima să fie identificată chiar din clipa descoperirii crimei.

Își contemplă încă o dată opera. Lui Van Heist probabil că nu-i va plăcea felul în care făcuse treaba, dar pe Féfé îl durea în cot. Van Heist nu conta. Li-Tyang care era un om inteligent, va înțelege...

Dădu din umeri și se depărtă cu un pas liniștit care răsună pe pavaj.

* * *

Pierre Griffon se trezi tresărind, stingherit de un vis rău. Se uită la ceas. Era trei dimineața.

Stătu o clipă în cumpănă dacă să formeze numărul camerei pe care o avea Kikyo Learoy.

Dădu din umeri. La ce bun ! Tânăra femeie nu se întorsese la hotel toată după-amiaza. La orele cinci tot nu venise.

Oricum, legătura firavă, stabilită între ei de un proiect de colaborare de la început atins de echivoc, se rupsese în dimineața aceea și nu avea să se mai reînnoade.

Pierre Griffon suspină și se întoarse pe o parte. În cursul după-amiezii profitase de serviciile oferite de hotelul *Hilton* clienților lui pentru a expedia un telex divizionarului Charpin, în care își anunța vechiul prieten despre atitudinea aproape negativă a poliției olandeze ca și propriul eșec în privința lui Roberto.

Răspunsul scurt al divizionarului („Doar n-ai să abandonezi lupta") îl făcea să zâmbească, căci el era răsplata unei foarte lungi serii de reușite. Dar era și un zâmbet amar deoarece Pierre Griffon știa prea bine că aceste succese nu-i vor aduce iertarea prezentului eșec.

Și gândul acesta îl chinui multă vreme înainte de a reuși să adoarmă din nou.

IX

Menţionată în trei rânduri în ediţiile de dimineaţă. „Crima de la docuri" a fost anunţată cu titluri mari în ziarele care apăreau după-amiază.

Faptul că victima fusese jefuită, lovită, violată şi sugrumată nu lăsa nici un dubiu anchetatorilor Jandarmeriei Regale. Toate semnele indicau că era vorba de o crimă desfrânată comisă de un vagabond, un drogat sau un obsedat sexual. Numai un ziar cu tendinţe conservatoare implică fauna interlopă ce invada Amsterdamul şi ale cărei intrigi începeau să-i îngrijoreze pe cetăţenii serioşi.

În schimb, toate ziarele puneau accentul pe interogatoriul fostului prieten al victimei, „un antreprenor de spectacole", al cărui nume nu era menţionat. Acesta putea să dovedească cu uşurinţă că în momentul crimei se afla la La Haye şi părăsise localul poliţiei absolvit de orice bănuială.

Cel care îi anunţă drama fu Boris Kalinin. Roberto tocmai se întorcea la mica cafenea dintr-o plimbare lungă care îl dusese până la cheiurile Amstelului.

— I-au făcut de petrecanie lui Cindy, sergente, zise el simplu, arătându-i ziarele.

Nici un muşchi nu-i tresărise pe faţa lui Roberto şi Boris fu puţin surprins de această nepăsare.

— Ai auzit..., repetă el. Au lichidat-o pe puştoaică.

— Da. Am auzit. Nu sunt surd.

Nu voia să lase să se vadă, dar vestea morţii lui Cindy îl lovea mai mult decât şi-ar fi imaginat. Petre-

cuseră doar câteva ore împreună şi profitase de singurătatea şi de confidenţele ei, dar ca nu era nimic pentru el. Abia dacă o amintire pe care avea s-o uite repede. Totuşi asta era cauza care îi provoca o remuşcare neaşteptată ; era conştient că şi el contribuise la tristul ei destin... Poate că, dacă ar fi acceptat ieri propunerile comisarului, această nenorocită care nu cunoscuse decât faţa odioasă a existenţei ar mai fi trăit şi acum...

Boris îl privea fără să spună nimic, obişnuit cu dispoziţiile lui taciturne, apoi Roberto ridică capul.

— Am fost să recunosc poziţia, zise el cu vocea pe care o avea altădată când se afla în fruntea oamenilor lui. Un braţ mort al râului, cu linii de cale ferată în spate. Depozite. Fără vecini în imediata apropiere. Şlepul e singur în colţul acela, exact la distanţa legării de mal. Există o pasarelă.

Boris dădu din cap.

— Ai văzut pe cineva, sergente ?

— Nu. Dar asta nu înseamnă nimic. Nu mi-am băgat nasul prea aproape. Dăm peste ei în noaptea asta... Mai exact pe la sfârşitul serii.

Boris se miră.

— De ce nu pe la trei dimineaţa, sergente ? La ora aia tipii trag la aghioase, ştii prea bine.

— D'aia, răspunse Roberto cu un râs aspru. Dacă tu ştii, ştiu şi ei. Dar nu se vor aştepta la nimic pe la orele unsprezece...

Boris Kalinin stătea tăcut, aproape surprins de gândurile care îi apăreau insidios în minte. Vieţuia aici, uitat şi liniştit, cu un mic local din care trăia, cu femei când avea chef şi cu pivniţa plină de rachiu de ienupăr. Şi apoi Baraka, sau Roberto cum i se spunea acum, sosea pe nepusă masă, cu gânduri de răzbunare şi de moarte, şi asta era destul pentru a se arunca fără să gândească în plin necunoscut, un necunoscut care îl putea duce la închisoare sau la cimitir.

Roberto îi ghici gândurile. Se uită ţintă la el.

— Te chinuieşte ceva sau te-a lăsat curajul ? zise el.

Boris se scuturâ, puţin ruşinat că lăsase să i se ghicească gândurile.

— Nici una, nici alta, sergente. Mă gândeam doar că viaţa e ciudată uneori.

— Mda ! Ei bine, ar trebui să scrii o carte despre asta. Până atunci va trebui să faci rost de material. Eu n-am nimic. Mi-ai spus că e posibil.

— Bineînţeles... Dar până diseară e prea puţin timp.

— Cu atât mai bine, asta va evita „ciripirile". Şi pe urmă, eşti legionar, descurcă-te.

— Am înţeles, sergente.

Ezită puţin, pentru că fusese învăţat să nu discute niciodată un ordin. Totuşi, având în vedere împrejurările deosebite, se crezu îndreptăţit să adauge :

— Tu ştii ce ai de făcut Baraka. Dar am impresia că numai în doi n-o să fie chiar o veselie.

Roberto râse scurt.

— Ştiu, zise el. Vom fi trei.

* * *

Era cald, oribil de cald. O căldură apăsătoare, sufocantă. O căldură care puţea a catran. O căldură pe care o vedeai vibrând în aerul limitat al cabinei... Cel puţin lui Kikyo Learoy i se părea că o vede vibrând în faţa ochilor ei înroşiţi.

Îşi trecu limba peste buze. Erau uscate şi crăpate. Nu ştia exact unde se află. Poate că pe un vas, din cauza mirosului acru de catran şi al freamătului imperceptibil care, din când în când, agita podeaua pe care era lungită, cu picioarele legate şi mâinile încătuşate la spate, în faţa unui enorm radiator electric înroşit. Făcea eforturi disperate să lege între ele firele evenimentelor, să regăsească înlănţuirea împrejurărilor, pentru a afla cum ajunsese acolo unde se afla acum. Dar totul era zadarnic. O întreagă parte a existenţei sale se cufundase într-o ceaţă vecină cu coma. Memoria nu o mai ajuta şi nu-i mai rămăseseră decât câteva frânturi de amintiri neclare.

Faţa furioasă a lui Van Heist... Ploaia de lovituri... Bătrânul chinez care o trăgea după ei cu toată rezistenţa opusă de ea...

Poate că acel bătrân cu fața lui de broască țestoasă îi dăduse să respire ceva. Poate, dar ea nu știa. Își amintea doar că își recăpătase cunoștința, că era chinuită de o senzație de greață în acel cuptor, în fața acelui radiator, sub becul acela gol care răspândea o lumină gălbuie.

Pe frunte i se formaseră picături mari de sudoare, care se împreunau de-a lungul sprâncenelor, ca apoi să alunece încet pe nasul mic până la comisura buzelor, unde erau vânate de vârful limbii.

Kikyo Learoy simțea că îi este sete. Murea de sete și i se părea că are corpul complet deshidratat de căldura sufocantă.

Probabil că urinase sub ea cât timp fusese inconștientă, dar acum avea impresia că nu mai avea în corp nici o picătură de lichid, că însuși sângele i se transformase într-o lavă clocotitoare.

Nu mai băuse de... Nu știa de când nu mai băuse... cu excepția ultimului lucru înghițit — acea ceașcă de cafea neagră cam acră, înainte de a coborî să-l întâlnească pe Pierre Griffon în holul de la *Hilton*.

Kikyo Learoy încercă să-și stăpânească mintea, dar gândurile i se destrămară ca un fum, ca o ceață... Griffon... Probabil că era neliniștit... se întreba unde e... ce face... Echipa de la *Staff Number Two*, instalată lângă frontiera germană, probabil că aștepta și ea veștl.

Strânse din dinți. Legăturile de la glezne îi întrerupeau circulația și îi provocau mâncărimi insuportabile. Avea impresia că îi pocnește capul. Gemu :

— De băut...

Strigă :

— De băut !

Urlă :

— De băut !

Dar vocea era înăbușită de spațiul îngust și nu se întâmpla nimic. Nimic... Și apoi, în ceața roșie care plutea în fața privirii ei distinge vag silueta bătrânului chinez cu față de broască țestoasă. Se aplecă asupra ei... Are un pahar în mână. I-l strecoară între buze.

Kikyo Learoy bea... Și imediat se sufocă și scuipă, cu cerul gurii în flăcări, căci nu e apă, ci o fiertură de ardei.

Chinezul se strâmbă de râs.

* * *

Comisarul Griffon petrecuse o zi îngrozitoare. Pe la sfârșitul dimineții se reîntorsese la sediul poliției și solicitase o nouă convorbire cu comisarul Van Zwendel.

Acesta îl primise, dar de data asta într-un birou unde trona un omuleț rigid, îmbrăcat în cenușiu, — îi fusese prezentat drept „domnul consilier Jacobs" — a cărui fizionomie îi păru lui Pierre Griffon la fel de agreabilă ca cea a unui predicator mormon într-un western-spaghetti.

Fără să se arate mai călduros decât cu ocazia primei lor întâlniri, Van Zwendel catadicsi de data asta să comunice omologului său francez dosarele cu privire la Li-Tyang unde, cu o răbdare de insectă, olandezul strângea cele mai mici detalii despre activitățile cunoscute ale chinezului și ale celor considerați complicii săi.

— În cele din urmă ne va cădea în mână, zise el după ce aruncă o privire rapidă spre consilierul Jacobs, țeapăn ca un țăruș. Oamenii aceștia sunt vicleni, și tocmai fiindcă sunt vicleni, până la urmă vor face o prostie. Iar poliția are o mare superioritate față de delicvenți și criminali : ea are timpul de partea ei.

Pierre Griffon era de altă părere. Pentru el timpul nu servea numai în sens unic, iar rețelele de prostituție și de droguri, care erau lăsate astfel să se constituie și să se organizeze, de cele mai multe ori supraviețuiau chiar și celor care le organizaseră. Dar comisarul Van Zwedel nu înțelegea acest gen de obiecție.

— Vedeți, continuă el, fosta amantă a lui Van Heist a fost asasinată noaptea trecută. Natural, Van Heist are un alibi imbatabil, iar jandarmeria a ajuns la concluzia unei crime comise de un vagabond sadic... Dar consilierul Jacobs este, ca și mine de altfel, convins că Van Heist, dacă nu este executorul fizic al crimei, este „executorul ei moral". Logic, această crimă odioasă nu este decât spre profitul lui, făcând să dispară o veche amantă stingheritoare, geloasă, furioasă, care se îmbăta frecvent și fără îndoială cunoștea multe lucruri despre activitățile ilegale ale fostului ei prieten. De altfel, de la o vreme vorbea mult prea mult.

Pierre Griffon avu impresia că se prăbușește din nori.

— Dar, zise el, dacă cunoașteți toate aceste detalii. și ținând cont de felul expeditiv în care lucrează banda lui Li-Tyang, nu se putea să nu știți că această femeie era în pericol!

Van Zwendel îl privi fără să clipească.

— Știam, zise el.

Pierre Griffon nu mai înțelegea.

— Dumnezeule mare, atunci trebuie făcut ceva! exclamă el. O femeie abandonată, geloasă și flecară valorează aur într-o afacere ca a voastră! Ar fi trebuit s-o protejați în mod discret, la nevoie să-i puneți un strengar în brațe! Cred că aveți și voi inspectori tineri care plac femeile coapte, ce dracu! La noi...

Consilierul Jacobs, care până atunci păstrase o tăcere plină de semeție, se ridică brusc.

— Nu ne aflăm în Franța, domnule, zise el cu tonul unui virtuos dezgustat. Aici poliția nu se coboară până acolo încât să întrebuințeze aceste metode degradante. Noi avem o altă morală!

Pierre Griffon simți că se face stacojiu, dar reuși, cu greu de altfel, să se stăpânească. În acea țară prezența lui nu era decât tolerată și nu avea nici un mijloc, în afara directei de stânga, să-l împiedice pe acest fanfaron — cu gura unui fals martor al lui Jehova — să-și verse veninul și insultele. Se ridică.

— Recunosc că morala are calitățile ei, zise el cu un ton suav și gândindu-se la Gribovici. Eu însă prefer eficacitatea.

Consilierul Jacobs avu aerul că nu înțelege și, cu un semn din cap, îi indică lui Griffon că convorbirea lor se oprea aici.

Van Zwendel ezită o secundă, apoi îl conduse pe comisar până la ușa biroului.

În prag îi șopti:

— Ați înțeles? Nu toată lumea are interes aici să-l vadă pe Li-Tyang întrerupându-și activitățile... Am mâinile legate... Dumneata, nu.

Pierre Griffon părăsi sediul poliției mușcându-și ușor buzele. Trăise destul de multă vreme ca să știe că vir-

tutea exprimată sus și tare nu este adesea decât ipocrizie și că Tartuffe nu murise.

Dar orizonturile deschise de jumătățile de confidențe făcute de colegul lui olandez nu erau deloc îmbucurătoare. Pentru a doua oară Van Zwendel îi dădea mână liberă. Avea mâinile libere... Dar ce să facă ?

Încă nu rezolvase această problemă când ajunse la *Apollo Hilton* și află că Kikyo Learoy tot nu se înapoiase la hotel... Fără să știe prea bine pentru ce, și poate pur și simplu pentru că aflase că banda lui Li-Tyang tocmai comisese o nouă crimă, această absență îl îngrijora.

Natural, i se putea găsi numeroase explicații, dintre care cea mai rațională era că tânăra femeie s-ar fi dus după noi instrucțiuni la șefii serviciului ei care, dacă înțelesese el bine, aveau un reprezentant în Germania.

Totuși se simțea stingherit și parcă puțin izolat și pierdut în acea țară căreia nu-i înțelegea nici limba, nici moravurile.

Își petrecu deci după-amiaza în cameră, în fața unui televizor la care se uita fără să-l vadă. Recomandase la recepție să-i facă imediat legătura în cazul unor comunicări telefonice. Dar cu fiecare oră ce se scurgea, speranța că Roberto se va răzgândi devenea din ce în ce mai iluzorie.

Mult după ora cinei — e adevărat în acea țară se cina devreme — telefonul tot nu sunase și Kikyo Learoy tot nu se întorsese.

După orele opt Griffon se hotărî să coboare la bar, dar chiar în clipa în care deschidea ușa sună telefonul.

Se repezi și smulse receptorul de pe suport. Recepționera i se adresă în engleză dar înțelese că cineva îl aștepta în *Salonul Ruyter.*

Pierre Griffon se năpusti spre ascensor.

Roberto, cu capul puțin retras între umeri, se plimba printre fotoliile și mesele joase. Când apăru comisarul, Roberto merse direct spre el și Pierre Griffon remarcă imediat o schimbare în fizionomia lui. Trăsăturile ferme trădau un fel de hotărâre disperată pe care polițistul

o mai văzuse la cei care credeau că nu au ce să mai piardă.

Griffon simți o satisfacție brutală și egoistă. Se produsese ceva nou și Roberto se răzgândise.

Bărbatul se opri și-l privi pe Griffon drept în ochi.

— La Villejuif aveai coaiele tari, comisare, zise el fără altă introducere. Le mai ai și azi ?

Luat prin surprindere de asprimea și grosolănia întrebării, Pierre Griffon avu o ușoară tresărire.

— Da, zise el după o ușoară ezitare. În fine, așa cred.

Roberto nu clipi.

— Așa îmi ziceam și eu, spuse el. Atunci ascultă-mă. Dar nu-i vorbesc curcanului.

— Așa mi s-a părut și mie, Albin, zise Griffon cu un mic zâmbet.

Celălalt dădu din umeri și continuă :

— Intenționez să i-o plătesc lui Li-Tyang imediat, împreună cu amicul meu. Dar în doi... Și pentru că ești interesat, îți propun să fim trei.

Pierre Griffon se văzu nevoit să facă un efort pentru a-și ascunde sentimentele.

— E răspunsul tău la propunerea mea de ieri ? întrebă el cu un ton neutru.

— Da.

În mintea lui Pierre Griffon, gândurile cele mai contradictorii dansau o sarabandă nebună... Roberto îi oferea pe tavă ocazia de a termina odată pentru totdeauna cu traficantul asasin, și asta în momentul în care Van Zwendel îi dădea, verbal și pe ascuns, mână liberă... Pe de altă parte, asta însemna să-și aroge un drept de justițiar pe care nu-l avea în mod natural. În ultima vreme, un ofițer de poliție belgian, fusese arestat pentru că în serviciul lui călcase cam prea mult în picioare legalitatea... Acceptând propunerea lui Roberto risca să fie băgat la pușcărie.

Interlocutorul său îi ghici mai mult sau mai puțin gândurile.

— Știi bine că e singura soluție, zise el cu o voce aspră. Chiar din punctul dumitale de vedere, care nu e și al meu. Ai luat legătura cu cei de-aici ? Nu se vor

mişca. Ăştia sunt negustori. Dacă tolerează târfele şi drogurile, o fac pentru că până la urmă câştigă mult mai mult de pe urma lor.

Griffon nu răspunse. Ceea ce-i spunea Roberto era confirmarea, mai brutală, a ceea ce-i şoptise Van Zwendel. Dar nu se putea face vinovat de un asasinat, chiar dacă viitoarea victimă era ea însăşi un asasin.

— Merg cu tine, zise el în cele din urmă, dar cu două condiţii : eu conduc manevra şi dau un telefon cuiva.

Faţa lui Roberto se întunecă.

— Am greşit având încredere în dumneata, zise el cu un ton amar. Vei anunţa poliţia.

— Nu poliţia, Albin, răspunse Griffon. Ci un curcan.., Doar un curcan greoi... aşa cam ca mine.

Roberto se uită la el cu o ironie de gheaţă.

— Natural, eşti funcţionar. Îţi asiguri o acoperire.

Griffon începu să râdă.

— Prostule ! Pe tine te acopăr ! Şi mă întreb şi eu pentru ce ! Deci ?

Roberto se uită în jurul lui de parcă nu remarca decât falsul lux standardizat al hotelului unde se aflau şi avu impresia ciudată că această discuţie era complet deplasată şi fără nici o importanţă.

— Nu ştii unde să-l găseşti pe Li-Tyang, murmură el cu o voce ezitantă. Fără mine nu poţi face nimic.

— Asta e mai bine şi pentru tine, replică Griffon.

Roberto rămase o clipă tăcut, apoi se hotărî brusc.

— Bine, zise el. Fiindcă suntem de acord, nu mai e cazul s-o lungim. Ai luat masa ?

— Nu, zise Griffon.

— Cu atât mai bine. Dacă ne alegem cu un glonţ în burtă e mai bine să avem maţele goale.

Griffon dădu din cap.

— Ştiu. Am fost şi eu militar.

— Da ? zise Roberto cu un glas interesat. Unde ?

— Divizia a II-a de infanterie marocană... Am trecut Rinul la 31 martie.

— Înţeleg. Cred că a fost greu.

— Puţin... (Griffon ridică capul.) Mergem ?

Roberto își lăsase mașina — mai bine spus cea a lui Boris — în parcarea de la *Hilton.*

Pe drum, ca să rupă tăcerea care risca să devină jenantă, Griffon vorbi de războiul „lui" în Armata Întâia franceză și Roberto de operațiunile „sale" în munții algerieni. Povestiră cu atâta aprindere, încât la sosire aproape că uitaseră de preocupările momentului.

Fostul legionar închisese cafeneaua și avu o tresărire când văzu cu cine se întoarce prietenul lui.

— Ce faci cu curcanul ăsta ? bombăni el cu o ostilitate nedisimulată.

— N-ai grijă, zise Roberto. Ne cunoaștem de douăzeci de ani. Ne va servi drept acoperire.

Și făcu prezentările :

— Boris, din prima Divizie Străină... Griffon, din Marocană...

Cele două unități se urau în mod „cordial", așa că Boris se strâmbă dar se mai destinse puțin.

— Nu e chiar cine știe ce, bombăni el. Dar oricum e mai bine așa.

Și întoarse spatele fără să socotească utilă vreo altă precizare.

*

* *

Boris Kalinin își gară mașina — un Opel albastru, un model deja învechit — în porțiunea lungă de umbră proiectată de zidul fără ferestre ale unui depozit, aproape la colțul unei străzi pustii care, după ce însoțise un moment liniile de cale ferată, cotea brusc în direcția Amsterului.

Așezat pe bancheta din spate, Pierre Griffon se aplecă între Roberto și Boris cercetând cu privirea împrejurimile. Ceea ce vedea era peisajul clasic și mohorât al periferiilor marilor orașe, unde lumina rarelor felinare înalte arunca pete gălbui, mai mult lugubre decât liniștitoare.

Pe aceeași parte a râului, mașinile treceau una după alta pe un chei care înainta puțin deasupra apei, dar nu se auzea nici un zgomot. Mai în depărtare, cerul reflecta un halou neclar. Un miros marin vag, de pește și de ume-

zeală, te ducea cu gândul la navele care nu trăgeau niciodată la acel mal.

— Mergi până la colţ, şopti Roberto.

Boris făcu întocmai. De unde se aflau acum, Griffon putea să zărească masa întunecată a şlepului, un fel de gabară mare, cu un ruf masiv care ocupa aproape în totalitate puntea şi un post mic in partea din spate.

Roberto se întoarse spre comisar.

Griffon se uită la cadranul luminos al ceasului.

— Aşteptăm puţin zise el. Încă mai e multă circulaţie pe partea cealaltă.

Mai adineauri, după multe dificultăţi, reuşise să obţină, de la poliţistul de serviciu, numărul de acasă al comisarului Van Zwendel. Îl informase rapid despre proiectul lui, iar olandezul îl asigurase că va veni la faţa locului cu o maşină de patrulare şi doi inspectori din serviciul lui şi că va fi gata să intervină... Roberto, care urmărise conversaţia de la celălalt receptor, nu făcuse nici o remarcă, ceea ce, într-un anumit sens, îl neliniştise oarecum pe Pierre Griffon.

Pe chei trecu o maşină, precedată de fasciculul orbitor al farurilor. Lumina mătură o clipă şlepul şi se reflectă pe geamurile postului, apoi totul reintră în umbră.

— Haideţi ! hotărî Griffon.

*

* *

Răsuflând sacadat, Kikyo Learoy îşi simţea inima agitându-se cu turbare în piept. Avea ochii roşii şi umflaţi, iar puţinul lichid ardeiat înghiţit adineauri îi incendia şi acum esofagul şi o ardea ca un acid.

Căldura era insuportabilă şi avea impresia că era total deshidratată. Tot corpul anchilozat o durea. Din când în când i se părea că e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, dar arsurile care îi răscoleau stomacul o reţineau la limita leşinului. În sfârşit, după un timp pe care nu era în stare să-l evalueze, uşa cămăruţei se deschise şi apăru bătrânul chinez.

Omul, fără să scoată o vorbă, se aplecă asupra ei şi îi desfăcu cu minuţiozitate legăturile care îi strângeau gleznele, apoi, cu o lovitură de picior în coaste, o făcu să înţeleagă că trebuia să se ridice.

Kikyo se sculă cu stângăcie. Sângele care îi circula din nou liber prin pulpe îi provoca furnicături insuportabile. Se poticni, incapabilă să se țină pe picioare.

Cu un gest brutal chinezul o ridică în picioare, trăgând de cătușe astfel încât metalul să-i rănească încheietura mâinilor, apoi o împinse înainte.

Se văzu nevoit să o susțină ca să poată urca o scară îngustă, și în cele din urmă îi făcu vânt înainte cu brutalitate, fiind gata s-o facă din nou să-și piardă echilibrul.

Kikyo Learoy își reținea cu mare greutate un tremur nervos. Schimbarea de temperatură fusese atât de bruscă încât se înfiorase și clănțănea din dinți de parcă ar fi intrat într-o cameră frigorifică...

Își mușcă buzele. Nu era o cameră frigorifică, ci o încăpere lungă și joasă, aproape goală, ce putea să fie rufuł unui mare șlep, căci în plafon se aflau panurile a două mari tambuchiuri. Doi bărbați o priveau în tăcere.

Unul era brunet, tipul mediteranean, cu niște mustăți mari și negre, și se prefăcea că își curăță unghiile cu un cuțit cu o lamă lungă și subțire. Celălalt, așezat într-un fotoliu de bambus cu spătarul în formă de evantai, era un asiatic. Avea fața puțin cam grasă și nasul mic al chinezilor din sud. Zâmbea și se juca nepăsător cu un mic revolver plat cu mânerul din material plastic, pe care îl recunoscu imediat ca fiind al ei.

Geanta se afla la picioarele bărbatului, lângă o servietă mare din piele neagră. Gândul că își depusese pașaportul și hârtiile personale într-un compartiment cu cifru, la recepția de la *Hilton*, era pentru Kikyo un fel de luminiță liniștitoare. Dacă tăcea, temnicerii ei n-ar fi putut s-o identifice. Dar putea să tacă multă vreme ?

Chinezul se uita la ea, perfect nemișcat, cu excepția mișcării ușoare a degetului pe piedica armei.

Kikyo Learoy privise și studiase suficient acea față blajină în diferite fotografii existente în arhivele de la *Narcotic Bureau* ca să nu aibă nici cea mai mică îndoială.

Se afla față în față cu misteriosul Li-Tyang, emanație a nu mai puțin misteriosului grup financiar asiatic pe care nimeni nu-l identificase cu adevărat. Fără să vrea, simți cum i se crispează mușchii. Din clipa în care se hotărâse să lucreze în serviciile paralele ale unei poliții an-

tidrog, știa că risca ca într-o zi să se afle într-o astfel de situație. Dar dacă acceptase pericolul, scadența i se păruse totdeauna că trebuie să fie îndepărtată. Dacă sângele vechilor luptători niponi care îi curgea prin vine o făcea să accepte inevitabilul fără să tremure, ascendența celtică o împingea să se revolte că era atât de repede confruntată cu un pericol grav.

Li-Tyang se uita întruna la ea cu ochii lui mici și mijiți.

— Nu știu cine ești, murmură el cu o voce blândă și puțin peltică. Dar pot să-ți spun că ai fost o imbecilă. Ai intrat la mine spunând că ai fost recomandată de un mort. Pentru că Paul Callari a murit, și știu foarte bine lucrul acesta deoarece a fost omorât din ordinul meu.

Kikyo Learoy simți că pălește. Li-Tyang își accentuă zâmbetul.

— Văd că ai înțeles, zise el, ce înseamnă sinceritatea mea pentru tine. Nu vei pleca vie de pe această ambarcațiune, dar îți las să alegi între două moduri de a muri. Sau vorbești imediat, și prietenul meu aici de față îți va trage un glonț în ceafă... Sau te încăpățânezi. Și în cazul acesta...

Se aplecă, apucă o servietă din piele neagră și scoase din ea un speculum de oțel cromat.

— Te rog, dă-mi cușca, Féfé, zise el.

Mustăciosul se duse să deschidă o mobilă joasă și se întoarse ținând în mână o cușcă de plasă deasă în care se agita un șobolan negricios, ai cărui ochi mici și roșii străluceau cu ferocitate.

Kikyo se înfioră. Li-Tyang reluă cu un glas suav:

— În acest caz vom face acest șobolan să intre în pântecele tău cu ajutorul acestui mic instrument. Natural că bietul animal va dori să-și recâștige libertatea și nu va avea altă posibilitate decât deschizându-și un drum... Cu dinții... Va începe prin a sfâșia uterul, apoi va roade intestinele. Dar asta nu se va petrece foarte repede, așa că vei avea tot timpul să vorbești. Căci vei vorbi. Din nefericire va fi prea târziu pentru tine. Fiindcă nu mai putem să tragem afară șobolanul, înțelegi...

Chinezul râse scurt și scrâșnitor, apoi se întoarse spre Féfé Țiganul a cărui față se crispă de o excitație sadică.

— Dezbrac-o, zise el ! Să nu pierdem timpul !

Încremenită de o oroare imensă, Kikyo Learoy rămase nemişcată, dar simţea că raţiunea i se clatină. Când Féfé o apucă de braţ şi îi strecură lama cuţitului în răscroiala rochiei, avu impresia că în creier i se rupe ceva şi scoase un urlet neomenesc.

* * *

Strigătul se gâtui brusc şi tăcerea înghiţi parcă ultimele ecouri.

Pierre Griffon tresări. Cei trei bărbaţi se uitară unul la altul. Ascunşi pe jumătate de parapetul cheiului, cei trei discutau cu glas scăzut despre cea mai bună metodă de surprindere a adversarului, când, înăbuşit de grosimea rufului, urletul îi încremenise brusc, cu inima strânsă de o angoasă absurdă. Toţi făcuseră cunoştinţă cu câmpurile de luptă şi cu strigătele provocate răniţilor de durerea fizică. Dar cel pe care tocmai îl auziseră trăda altceva decât durerea — o spaimă, o groază care îţi îngheaţă sângele în vine.

— Dumnezeule mare ! făcu Roberto. O femeie !

Fără nimic care să-i justifice gândul, mintea lui Pierre Griffon fu traversată de imaginea tinerei Kikyo Learoy, dar era ceva imposibil. Totuşi se ridică pe jumătate.

— Asta schimbă totul, zise el arătând spre pasarela metalică care lega şlepul de mal. De data asta pornim. Dar fără prostii !

Roberto nu-l mai asculta. Zburase peste parapet şi înainta deja pe pasarelă. Pierre Griffon şi fostul legionar îl urmară, dar cu mai puţină agilitate.

Începuse să sufle un vânt uşor şi luna apăru deasupra acoperişurilor. Pierre Griffon remarcă culoarea ei roşie şi simţi cum i se strânge inima... Astrul, prezisese Kikyo cerea sânge.

Roberto sări pe puntea şlepului cu câţiva metri înaintea tovarăşului lui. Un chinez bătrân ieşi din post ca împins de un arc. Avea în mână un pistol cu surdină şi pe faţa ridată i se putea citi o mare surpriză.

Purtat de elan, Roberto îl izbi pe chinez în plină cursă şi, cu o lovitură, schimbă direcţia armei chiar în

clipa în care bătrânul apăsa pe trăgaci. Se auzi un soi de tuşit discret şi glonţul se pierdu pe undeva.

Dar între timp se apropiase şi Boris. Fără să ezite, colosul îl apucă pe chinez de mijloc şi îl aruncă în râu, mai înainte ca Pierre Griffon să-l poată opri. Omul scoase un strigăt slab, imediat înăbuşit de apa neagră care îl acoperi.

Pierre Griffon luă de jos pistolul cu surdină în vreme ce Roberto, după ce îi şoptise câteva cuvinte lui Boris, se strecură pe bordură, de-a lungul marelui ruf. Era o armă stânjenitoare, dar în caz de nevoie Griffon prefera s-o folosească mai curând pe aceea decât pe a lui.

Totul se petrecea cu o mare rapiditate şi, aproape fără să vrea, Pierre Griffon admira siguranţa şi economia de mişcări a tovarăşilor lui. Erau nişte animale de pradă ce luptaseră multă vreme umăr la umăr şi care regăseau din instinct gesturile de altădată.

Abia dispăruse Roberto după colţul rufului că Boris aşeză în faţa uşii joase o petardă de carieră.

— Adăposteşte-te, şefule ! îi strigă fostul legionar.

Deodată ţâşni o flamă mică care dispăru cu repeziciune. Boris făcu un salt într-o parte şi se lipi de scândura acoperişului, forţându-l pe Griffon să-l imite.

Aproape imediat încărcătura explodă cu un fulger de foc şi o deflagraţie mai mult surdă decât răsunătoare.

Fumul încă nu se împrăştiase şi Boris se şi repezise spre păstratul de lumină scos la iveală de uşa smulsă.

— Acoperă-mă ! strigă el.

Griffon îl urmă cu pistolul în mână. Aerul mirosea a explozibil şi a praf de puşcă, iar acest amestec special de mirosuri declanşă în el, prin intermediul mecanismului complex al memoriei, o serie întreagă de amintiri pe care le crezuse adormite în meandrele creierului.

Apoi izbucni o împuşcătură care îi risipi fantasmele.

La drept vorbind, comisarul Griffon nu putu să-şi mai reamintească exact scena şi nu păstră în minte decât imagini caleidoscopice şi impresii atât de confuze cât şi precise, aşa cum îţi rămân după un coşmar.

O încăpere lungă cu tavan jos... Un bărbat îndoit înainte care nu era altul decât Féfé Ţiganul şi care ţinteşte cu un revolver... Kikyo Learoy, cu capul pe spate, cu

hainele sfâşiate şi cu o lungă tăietură sângerândă care îi bara sânii goi... Kikyo Learoy pe care un bărbat pe care aproape că nu reuşea să-l vadă o ţinea lipită de el, ca un scut, proptindu-i în gât lama unui cuţit... Boris Kalinin cu capul făcut zob de un glonţ, rostogolindu-se pe jos şi întâlnindu-şi moartea care îl aştepta de la ultima luptă... Un şobolan care chiţăie într-o cuşcă de fier.

Griffon făcu un salt într-o parte şi trase din instinct, aproape surprins că nu aude zgomotul detunăturii. Féfé Vitti se roti în loc, dădu drumul la armă şi căzu cu picioarele secerate.

O fracţiune de secundă păru că totul încremeneşte. Kikyo Learoy scoase un strigăt şi Pierre Griffon zări sub braţul tinerei femei gura neagră a unui pistol ce urca spre el, iar el stătea nemişcat, cu impresia că îşi trăieşte clipa din urmă pentru că nu putea să tragă fără s-o lovească pe eurasiatică...

Apoi se auzi zgomotul neaşteptat al unui geam care se sparse, o cascadă de cioburi strălucitoare, şi Roberto ţâşni din acoperişul rufului sărind prin tambuchi.

Bărbatul care o ţinea pe Kikyo făcu o mişcare vrând să se îndepărteze şi Griffon recunoscu faţa crispată a unui asiatic... „Li-Tyang" gândi şi ridică arma, dar nu a avut timp să apese pe trăgaci, căci Roberto, cu un singur gest, îşi înfipse pumnalul între omoplaţii chinezului... Kikyo Learoy încercă să fugă şi se împiedică.

Roberto, cu faţa chinuită de groază, se repezi urlând :

— Boris ! Dumnezeule ! Boris !

Afară se auzi deodată sirena poliţiei care se apropia.

Pierre Griffon îl apucă pe Roberto de umăr, îl trase de pe cadavrul prietenului său şi îl împinse spre uşa spartă.

— Şterge-o, îi zise el cu o voce pe care nici el nu şi-o mai recunoştea, şterge-o... Ai plătit prea mult !

Şi rămase acolo, în timp ce Roberto dispărea în noapte, strângând-o la piept pe Kikyo Learoy care plângea domol pe umărul lui.

În cuşcă, şobolanul cu ochii roşii scotea strigăte mici şi tânguitoare...

X

— Natural, zise Pierre Griffon, „colegii" olandezi erau cam furioşi...

Trecuseră opt zile şi comisarul, întors de la Amsterdam cu trenul de noapte, se afla în biroul divizionarului Charpin care, cu sprâncenele încruntate, îşi răsucea mustăţile. În spatele ferestrelor înalte strălucea soarele.

— Da, continuă comisarul schiţând un zâmbet. Şi am văzut cu ochii mei cum erau gata-gata să mă bage la închisoare. Fostul legionar Boris Kalinin murise, iar Li-Tyang şi-a dat duhul când a ajuns la spital, firește, fără să fi spus ceva.

Paul Charpin pipăi după ochelari pe marginea biroului.

— Te-am prevenit, bombăni el.

Griffon nu luă în seamă întreruperea.

— Din fericire, continuă el, există un bilanţ... Mai întâi Van Zwendel a descoperit pe şlepul lui Li Tyang aproape o sută de kilograme de heroină pură, deja pusă în punguţe şi gata pentru distribuire... După aceea, Féfé Vitti — cadorisit de mine cu un glonţ în şold a vorbit... Două zile mai târziu, Van Heist a fost luat în primire la frontiera germană şi a mărturisit şi el, băgând în cofă câteva personalităţi „interesate din punct de vedere financiar" în dublu trafic cu fete şi droguri. Erau amestecaţi chiar şi nişte funcţionari ai poliţiei... Toată treaba asta începuse să atârne greu pentru olandezi, aşa că au preferat să tragă cu buretele peste „iniţiativa" mea. Mai ales că Interpolul şi *Narcotic Bureau* i-au cam scuturat puţin.

Paul Charpin se uită la prietenul lui fără blândeţe excesivă.

— Nu ştiu cum reuşeşti să ieşi din treburile astea cu... urechile întregi, zise el. Dar adevărul e că ieşi ! Picard-Lesecq a primit o comunicare din partea americanilor. Ne mulţumeşte pentru ajutorul dat agentului lor Kikyo Learoy şi îţi transmite personal numai elogii. L-a uns l-a inimă pe Picard-Lesecq.

Griffon izbucni în râs.

— Vezi bine că metodele mele nu sunt rele !

— Nu toţi sunt de aceeaşi părere... În toată povestea asta nu spui nici o vorbă despre Roberto. Ştii că judecătorul de instrucţie l-a inculpat pentru uciderea lui Paul Blache şi conta pe olandezi...

— Tocmai, îl întrerupse Pierre Griffon, vârându-şi mâna în buzunar cu un aer detaşat. Îţi aduc înapoi mandatul. Înţelegi, l-am primit prea târziu.

Paul Charpin ridică încet capul şi îşi privi prietenul drept în faţă.

— L-ai primit prea târziu, ai ?

Pierre Griffon dădu din umeri.

— Ei da... Se mai întâmpla şi astfel de lucruri... Şi apoi, cred că nu-i displăcea micuţei Kikyo. I-a salvat viaţa şi chiar ceva mai mult. Atunci americanii i-au propus să-l spele de toate păcatele la ei în ţară. I-au oferit un contract în serviciul lor antidrog. Părerea mea e că probabil a acceptat... În orice caz, el şi Kikyo au plecat împreună în Statele Unite. Să ştii că formează un cuplu drăguţ.

Divizionarul tăcu un moment, apoi îşi încreţi mutra de buldog cu un aer arţăgos.

— Da, l-ai lăsat s-o şteargă. Iată ce-ai făcut ! Şi acum judecătorul de instrucţie se va ţine de coada mea !

Pierre Griffon nu-şi feri privirea.

— Exact, zise el. L-am lăsat s-o şteargă, şi nu numai că fără el n-aş mai fi stat azi în faţa ta să-ţi povestesc mica mea istorie...

— Atunci de ce ?

Griffon schiță un zâmbet.

— Am să-ți spun, Paul. Pur și simplu pentru că prefer să-l știu anchetator în America decât pușcăriaș aici. Explicația te satisface ?

Comisarul divizionar clătină din cap resemnat.

— N-ai să te schimbi niciodată, zise el.

Lector : ADRIANA LUP
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50 163 la
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA

EDITURA

SERIE NOUA

Un telex al Interpolului din Amsterdam, capitala viciului și a drogurilor, o reglare de conturi în plină stradă la Paris, o agresiune inexplicabilă asupra unei tinere care este bătută și violată, iată cîteva date suficiente pentru ca vestitul comisar Griffon să miroase o afacere de zile mari.

"Un bărbat îndoit înainte care ţinteşte cu un revolver... Kikyo Learoy cu capul dat pe spate, cu hainele sfîşiate, cu o lungă tăietură sîngerîndă peste sînii goi... Kikyo Learoy pe care un bărbat o ţine lipită de el ca un scut, proptindu-i în gît lama unui cuţit... Boris Kalinin cu capul făcut zob de un glonţ, rostogolindu-se pe jos... Un şobolan cu ochii roşii chiţăind tînguitor într-o cuşcă de fier..."

ISBN 973-9127-17-7

Lei 1570
TL 30
Lei 1600